DIANA PONSONBY

FRUMOASA VENEȚIE

ALCRIS

DIANA PONSONBY
FRUMOASĂ VENEŢIE

Beautiful Venice

ALCRIS

“Cel mai romantic oraş – aşa descria Veneţia Rosalind Lavender. Cum era conştientă de pericolul atracţiilor cărora fiica să le putea cădea pradă, se gîndi că avea nevoie de o însoţitoare în călătoria pe care o programaseră acolo. Cine alta ar fi fost mai potrivită să îndeplinească acest rol, decît Cecily Floyd, prietena sărăcăcios îmbrăcată, dar atît de înţeleaptă a Rosalindei?

Dar doamna Lavender nu ştia că Cecily vedea această invitaţie ca pe un binevenit refugiu faţă de insistenţa cu care Charles Pitborough, un văduv bogat, îi propunea o căsătorie de convenienţă doar pentru că avea nevoie de o amfitrioană...”

ISBN: 978-973-121-095-7

Titlu original (eng.): Beautiful Venice

Descrierea CEP a Bibliotecii Naţionale:
PONSONBY, DIANA

Frumoasa Veneţie/Diana Ponsomby
Traducător: Ioana Patrichi Bucureşti: Aleris, 2008.

ISBN 978-973-121-095-7
I. Micu Aurelian (Editor)
II. Drăghici Ioan (Lector)
821.111.31 135.1

Colecţia „NOSTALGIC”
DIANA PONSONBY

Traducerea şi adaptarea în limba română de
IOANA PATRICHI
ALCRIS Romance

Capitolul 1

Familia Lavender îşi anunţase intenţia de a merge în străinătate în primăvară încă din luna ianuarie a primului an din ultimul deceniu al secolului nouăsprezece, dar prietenii lor aflaseră abia în martie că respectiva călătorie avea să fie făcută cu compania Cook. În faţa surprinderii cu care aceştia primeau vestea, replica doamnei Blades, soţia colonelului regimentului din cazarma de la Milchester, era foarte hotărîtă: nimic nu lărgea orizontul spiritual mai mult decît călătoriile, indiferent dacă se mergea cu compania Cook sau cu o alta. Şi, cum ea îşi însoţise soţul în majoritatea cazărmilor, din mai toate colţurile lumii, pe parcursul îndelungatei cariere a acestuia, însemna că ştie bine ce spune.

— Dar… dragă doamnă Blades, protestă doamna Floyd, sora generalului Masterson, care, cînd soţul ei murise, cu cinci ani în urmă, se mutase în casa fratelui ei, gîndiţi-vă că în astfel de călătorii organizate merg oameni de toate condiţiile!

— Dimpotrivă, o mulţime de oameni de cea mai bună condiţie apelează la serviciile agenţiei Cook. Domnului Lavender i se vor rezerva camere la cele

mai bune hoteluri şi i se va servi mîncare englezească. Trebuie să-i fie foarte greu acum, cînd fiul lui a preluat în totalitate de la el afacerea familiei – comerţ naval, parcă, nu-i aşa?

— Da, oftă doamna Floyd.

Tonul ei lăsa clar să se înţeleagă că, deşi era vorba de o formă superioară de comerţ, era totuşi comerţ.

— Cînd soţul meu se va retrage din cadrul armatei continuă doamna Blades hotărîtă, îl voi determina să cumpere o mică proprietate la ţară, preferabil şi cu o mică fermă, pentru a avea în continuare o preocupare. Pentru un englez, cea mai mare mulţumire este să se considere fermier.

Doamna Floyd nu şi-l imaginã pe domnul Lavender în calitate de fermier. Era puţin probabil că acel bărbat scund şi gras, cu ceasul de buzunar din aur masiv, atîrnînd de lănţişorul tot din aur masiv de la vesta cam strîmtă şi care aproape că nu făcea diferenţa dintre o vacă şi un purcel, să savureze viaţa la ţară. Este adevărat, îşi cumpărase acea casă în Milchester, dar asta numai pentru că localitatea beneficia de un excelent serviciu de transport feroviar care-i permitea să fie permanent conectat la pulsul afacerilor din Londra.

— Înţeleg că o iau şi pe Rosalind cu ei, continuă doamna Blades cu o voce satisfăcută. Unica fiică a soţilor Lavender era cea mai frumoasă fată din Milchester şi făcuse furori printre tinerii ofiţeri din

cazarmă, fapt de care era foarte conştientă. Mai merg şi alţi tineri?

— Un văr, mi se pare, răspunse doamna Floyd destul de rece. Nu vroia să se creadă că este în relaţii intime cu această familie bogată, deşi fiica ei cea mare, Cecily, era prietenă bună cu Rosalind. Nu este în niciun caz o călătorie pe care mi-ar plăcea s-o fac. Cît despre hotelurile despre care dumneavoastră spuneţi că sunt cele mai bune, am auzit că doamna Lavender a fost sfătuită să ia cu ea praf Keating pentru… gîndaci. Rosti acest ultim cuvînt aproape şoptit.

— Asta nu-i nimic! Rîse soţia colonelului. Standardul unora dintre cele mai bune hoteluri din străinătate este de multe ori cu mult sub al nostru. Nici eu nu călătoresc niciodată fără acest praf şi nici fără ulei de migdale, foarte bun împotriva ţintarilor. Şi, în definitiv, nu gîndacii sunt cele mai îngrozitoare insecte de care dai în străinătate. De exemplu, cînd am fost în India, se-ntîmpla uneori abia să văd dimineaţa din cauza ţintarilor.

— Of, Doamne! Dacă în acele locuri îndepărtate e de înţeles, te-ai aştepta ca ţările din Europa să fie mai curate.

— Mă tem că noţiunea de curăţenie este cam deficitară.

— Ah, străinii! Am înţeles că fac acea excursie organizată pînă în Elveţia, iar în Italia merg pe cont propriu.

— Da, domnul Lavender i-a spus soţului meu că excursia include şi Parisul, unde intenţionează să-şi viziteze un partener de afaceri, iar la Lucerna se vor despărţi de Compania Thomas Cook. Cred că domnul Femdean se va întîlni cu ei acolo. I-ar fi făcut plăcere să-i însoţească în Italia, dar timpul nu-i permite.

— Bietul domn Femdean!

— Nu ştiu de ce spuneţi asta. După părerea mea, este un tînăr foarte norocos: tatăl lui este membru al Parlamentului, mama este înrudită cu unele persoane din cercul nobilimii, iar el este un tînăr avocat în plină ascensiune, cu perspectiva unei cariere strălucite. Nu, nu mi se pare deloc că acest Giles Femdean ar fi de compătimit.

— Mă gîndeam la Rosalind Lavender, spuse văduva pe un ton destul de tăios. După cum am auzit, a cerut-o de mai multe ori în căsătorie, iar ea l-a refuzat în mod constant. Părinţii ei sunt foarte mîhniţi din cauza aceasta.

— Nici nu-i de mirare – educaţia lui şi averea ei ar fi făcut o pereche minunată. Poate tocmai de aceea merge şi el în Elveţia: speră poate ca, pe fundalul romantic al Alpilor, Rosalind să se răzgîndească.

Doamna Floyd se arătă de acord cu mult entuziasm. O considera pe Rosalind o tînără răsfăţată şi ar fu vrut ca şi biata ei Cecily să aibă un asemenea pretendent. Din păcate însă, Cecily

nu avea nici pretendenţi şi nici măcar admiratori, ceea ce nu era deloc surprinzător, avînd în vedere că nu arăta ca Rosalind şi nici măcar ca ea, mama sa.

Dacă doamna Floyd era şi-acum o femeie frumoasă, Cecily semăna cu generalul Masterson, unchiul ei: avea trăsături fine, delicate, şi ochi căprui blînzi, dar părul ei negru era complet drept şi ea îl purta chiar aşa, refuzînd categoric să-şi pună bigudiuri sau să şi-l bucleze cu fierul. Deşi nu strălucea în societate, preferînd să asculte ce spuneau ceilalţi decît să vorbească, era o fată inteligentă şi cultivată! Şi mai presus de toate era extrem de bună, gata oricînd să ajute. Făcea lecţii cu sora ei mai mică, Bella, cînd domnişoara Cooper – guvernanta – lipsea, o ducea şi o aducea de la orele de muzică şi dans, dedicîndu-şi cea mai mare parte a timpului liber orelor în care aceasta trebuia să studieze şi să exerseze, cîrpea hainele fraţilor ei, îşi ajută mama să se coafeze şi modifica rochiile pe care aceasta nu le mai purta, pentru a-şi completa propria garderobă.

Da, da, se gîndi doamna Floyd în după-amiaza aceea de martie, plecînd din casa colonelului Blades; Cecily era o fiică bună şi utilă. Probabil nu se va căsători niciodată, sau, chiar dacă avea s-o facă, nu putea fi vorba despre o partidă strălucită. Speranţa în acest sens era la mica Bella: frumoasă şi blondă, aceasta îi moştenise şi înfăţişarea şi

gustul pentru cochetărie, haine şi lux. În cel mai bun caz, Cecily ar fi ales vreun diacon fără niciun ban, de care i-ar fi fost milă.

Soarele tocmai apunea cînd ajunse în parcul Tilverton. Mergea încet, fără să se grăbească, şi abia cînd îşi văzu cele două fiice puţin înaintea ei, îşi aduse aminte că era ziua în care Bella avea lecţie de dans. Le strigă şi fetele o aşteptară, Bella rîzînd, grozav de amuzată de ceva ce probabil se-ntîmplase în cursul acelei după-amiezi.

— Hei, n-aveţi de gînd să-mi spuneţi şi mie de ce rîdeţi? Întrebă doamna Floyd, privind cu infinită dragoste spre cea mică.

— De domnul Pitborough, răspunse Bella, ţopăind. A venit s-o ia din nou pe Janie şi una din fete mi-a şoptit că trebuie să fie îndrăgostit de domnişoara Perţ.

— Profesoara de dans?! Păru doamna Floyd şocată. Bella, se poate?! Cum poate avea un copil o idee atît de vulgară?

— Nu ştiu. Abia se liniştise, cînd izbucni din nou într-un hohot de rîs în orice caz, e a treia oară cînd vine s-o ia pe Janie şi sunt convinsă că nu-l interesează cum dansează ea; nu vine niciodată să asiste şi, de fapt, nici n-ar avea ce vedea: Janie sare ca o minge de cauciuc!

— Nu e frumos să vorbeşti aşa despre Janie Pitborough! O dojeni ea, îngăduindu-şi însă un zîmbet cînd fetiţa începu să alerge în faţa ei. Ai

idee de ce domnul Pitborough manifestă acest interes brusc pentru orele de dans ale Janiei? O întrebă ea pe fiica să mai mare, profitînd că Bella se depărtase puţin de ele.

— Domnul Pitborough n-ar da niciodată o astfel de explicaţie, mai ales mie, răspunse Cecily uşor îmbujorată, după o scurtă pauză. Nu este un bărbat pe care să-l admir, dar nu l-am văzut niciodată adresîndu-i-se domnişoarei Perţ – nici ei, nici altcuiva, de altfel. Nu discută niciodată cu nimeni.

— Este foarte bogat şi cei bogaţi îşi permit uneori ciudăţenii, dar… domnişoara Perţ… nu, în niciun caz!

Cu aerul ei uşor desuet, profesoara de dans nu era genul de femeie care să atragă un bărbat precum Charles Pitborough.

Cînd soţia lui murise, cu cîţiva ani în urmă, aproape toate doamnele din Milchester care aveau fete de măritat se arătaseră pline de compasiune faţă de el, considerînd că era nevoie de o nouă stăpîna pentru conacul Oatesby, casa lui, şi de o mamă pentru micuţa Janie, pe-atunci în vîrstă de doi ani. Numai că domnul Pitborough nu împărtăşea deloc aceste păreri. Mătuşa lui, domnişoara Hannah Pitborough, se instalase imediat pentru a-i conduce gospodăria, iar pentru Janie fusese angajată o bonă, doamna Appleby, care o creştea după reguli foarte severe, cu

rezultate foarte bune. La momentul respectiv, doamnele, profund dezamăgite, îl declaraseră un monstru egoist care refuza copilului său căldura unui adevărat cămin.

Doamna Blades şi soţia episcopului erau singurele care continuaseră să-l mai invite la dineuri.

Cecily avea motivele sale pentru care acel individ îi era antipatic. Era după balul de Anul Nou şi o ajuta pe mama ei să se dezbrace şi să-şi pună părul pe bigudiuri pentru ziua următoare, înlocuindu-i astfel camerista.

— Tare-aş vrea să-ţi aranjezi şi tu părul aşa, spusese doamna Floyd. Cu bretonul ăsta complet drept, nici nu-i de mirare că oamenii te consideră demodată.

— Cine mă consideră astfel?

Dîndu-şi seama prea tîrziu că spusese ceva ce nu trebuia, doamna Floyd încercă să evite răspunsul, dar cedă în cele din urmă în faţa insistenţei fiicei ei.

— Domnul Pitborough. Stătea lîngă mine şi discuta cu doamna Blades, fără să ştie că sunt mama ta. Doamna Blades îl întrebase de ce nu dansează de ani de zile şi, cînd aceasta se oferise să-i prezinte o tînără, el îşi manifestase preferinţa pentru” fata aceea înaltă, demodată, care discută cu fiicele episcopului”. Am întors şi eu capul să văd la cine se referea şi îţi poţi da seama ce-am simţit

văzînd că tu erai aceea. Chiar ai dansat cu el, nu-i aşa?

— N-aş fi dansat, dacă aş fi ştiut ce-a spus.

— Şi… despre ce-aţi discutat?

— Ce pot discuta doi oameni care nu se cunosc?! Amîndoi eram foarte atenţi să nu ne călcăm pe picioare, dar cred că l-am întrebat, totuşi, ce mai face fiica lui, iar el a spus că e bine şi că a scăpat de gripă. M-a mai întrebat de cînd sîntem în Milchester şi dacă-mi place oraşul, şi cam asta a fost toată conversaţia noastră. Ah, şi-a cerut scuze o dată pentru că m-a călcat. Dacă aş fi ştiut ce-a spus, l-aş fi asigurat că nu e cazul să se scuze, pentru că este în definitiv normal ca fetele demodate să aibă parteneri cu mişcări greoaie, neîndemînatice.

Doamna Floyd zîmbise.

— Familia Pitborough a fost întotdeauna foarte bogată.

— Banii nu-ţi dau dreptul să fii nepoliticos cu ceilalţi.

Desigur, era hotărîtă să nu mai aibă niciodată de-a face cu acel domn Pitborough, dar cuvintele lui îi răsunaseră provocator în urechi pînă tîrziu, cînd reuşise să adoarmă.

*3» *

Charles Pitborough era unul din cei patru parteneri ai băncii particulare Pitborough şi Orde, înfiinţată de bunicul său, Gabriel Pitborough, la

sfîrşitul secolului al optsprezecelea. Mama lui Charles fusese o Orde şi, după moartea soţului ei, cunoscuse un american foarte atrăgător, în timpul unei vizite la New York cu fratele ei Herbert şi, la scurt timp se căsătorise cu el. Acum locuia la Boston şi venea în Anglia o dată pe an s-o vadă pe Janie, după care mergea în Italia în vizită la fiica ei Miriam, căsătorită cu Enrico, un italian.

Din cei trei parteneri în cadrul băncii, doi erau bogaţii săi unchi Orde, Herbert şi Joseph, ale căror averi proveneau, ca şi a mamei lui, din comerţul cu bumbac. Aceştia veneau rareori la bancă, deoarece erau încă interesaţi de afacerea cu bumbac, dar şi pentru că nu-l iertaseră niciodată complet pe tatăl lui Charles, Henry Pitborough, pentru modul în care procedase cu averea surorii lor.

Matilda Orde îi adusese, la cei şaptesprezece ani ai săi cînd se căsătorise, o dotă de şaizeci de mii de lire, dar tatăl ei stipulase în contractul prenupţial că Henry avea voie să folosească doar valoarea venitului obţinut, iar capitalul iniţial să fie păstrat pentru viitorii copii ai cuplului. Totuşi, la scurt timp după căsătorie, Henry o convinsese să-i dea treizeci de mii de lire pentru a-i investi, promiţînd să-i restituie cu dobînda după şase luni. Îşi ţinu promisiunea, numai că, între timp, îşi dublase suma, fără să mai adauge nimic la cei şaizeci de mii iniţiali, aşa cum pretindeau cumnaţii lui. Henry îşi făcuse propria sa avere, care la

moartea lui ajunsese la o jumătate de milion de lire.

Răceala dintre familiile Orde şi Pitborough se menţinuse şi după moartea lui Henry. Joseph prefera să locuiască în Lancashire, trecînd pe la bancă doar o dată pe lună „iar Herbert îşi petrecea majoritatea timpului în străinătate, comerţul cu bumbac purtîndu-l pînă în îndepărtata Indie, la bancă ajungînd cel mult o dată la un an.

Mai rămînea cel de-al treilea partener, un văr din partea familiei Pitborough, William, care să se ocupe în mod constant de bancă, alături de Charles. Dar, cum acest William era mare amator de lovituri de bursă spectaculoase şi de strategii financiare riscante în domeniul investiţiilor, Charles, care era total împotriva acestor practici, era cel care lua hotărîrile importante.

Poate de aceea nici nu era de mirare că, la cei treizeci şi cinci de ani ai săi, acesta avea un aer mult mai matur şi, deşi Joseph Orde era şeful, Charles se bucura de întreaga autoritate în absenţa lui. Rareori îşi îngăduia să meargă la vreo petrecere, sau chiar plăcerea de a veni să-şi ia fiica de la orele de dans, dar austeritatea lui făcea să înceteze orice critică.

— De cîte ori a venit domnul Pitborough s-o ia pe Janie? Întrebă doamna Floyd în timp ce traversau parcul.

— Poate de două sau de trei ori; nu mai ştiu. Se

plictisise de acest subiect îi place să meargă acasă cu docarul şi, probabil, cînd vremea e frumoasă şi tatăl ei are timp, îi face această plăcere, aşa cum s-a întîmplat astăzi. Janie, deşi cam grăsuţă, e un copil cu mult farmec.

Se gîndi la faţa trandafirie a fetiţei şi la buclele aranjate cu atîta conştiinciozitate de bonă şi se simţi înduioşată.

Lecţiile de dans se ţineau în două din sălile Hotelului Tilverton Arms şi un dormitor spaţios şi rece era folosit că garderobă.

Chiar în după-amiaza acee a, Janie îi atrăsese atenţia: era pe punctul de-a izbucni în plîns, chinuindu-se zadarnic să se-nchidă la cizme. Imediat, Cecily merse s-o ajute.

— Nu vă deranjaţi, domnişoară Floyd, spuse bona. Iar tu, dacă nu te potoleşti, vei vedea că totul va dura de două ori mai mult.

— Mi-e atît de teamă să nu plece tata fără mine! Scînci Janie, în aceeaşi stare de agitaţie.

— Chiar că va pleca fără tine dacă nu mă asculţi.

— Fii cuminte şi fă ce ţi se spune şi, între timp, am să mă uit eu pe fereastră să văd dacă a venit tatăl tău, propuse Cecily, cu diplomaţie.

Regretă iniţiativa avută cînd, abia venit, domnul Pitborough ridică întîmplător privirea spre fereastră, văzînd-o înainte ca ea să aibă timpul să se retragă.

— Tatăl tău abia acum intră şi nu pare deloc

grăbit.

Mult mai liniştită, Janie termină să se-mbrace, apoi, luîndu-le de mîna pe Cecily şi pe Bella, coborî scările, iar cînd îl văzu pe tatăl ei, alergă spre el şi se aruncă în braţele lui, încîntată.

— Te-a văzut domnul Pitborough? Întrebă doamna Floyd, ca şi cum ar fi urmat firul unui raţionament numai de ea ştiut.

— Da; a înclinat uşor capul în semn de salut, dar nu ne-am vorbit. Probabil o fi crezut că sunt guvernanta Bellei. În orice caz, fete demodate ca mine trec neobservate în faţa lui.

— Nu mai vorbi aşa, Cecily! Indiferent cum eşti îmbrăcată, se vede că eşti de origine nobilă.

— Mă-ndoiesc. Cei ca el judecă pe oricine în funcţie de hainele purtate şi de bani.

Cu toate acestea, un singur lucru nu-i putea reproşa acestui

Charles Pitborough: modul în care se purta cu fiica lui. Înalt, slab, cu părul negru uşor încărunţit la tîmple, ochi cenuşii pătrunzători şi reci, avea un aer auster. Ei bine, bărbatul acela distant şi dur pur şi simplu se transfigurase cînd o luase în braţe pe Janie.

— Ei, ce spui Budincuţo! Trăsurica te aşteaptă.

— Mă laşi pe mine să conduc?

— Propun să conducem amîndoi, că nu cumva Stea Albă să se sperie cînd intrăm pe High Street.

Charles devenise deodată cu totul alt om: plin de

căldură şi de tandreţe, aşa cum nimeni n-ar fi bănuit că poate fi, iar Janie, la rîndul ei, ţinîndu-l de mîna cu încredere, zîmbea fericită, de parcă întreaga lume era a ei.

Nu numai doamnele din Milchester erau de părere că era timpul ca acest văduv bogat să se recăsătorească. Soţia vărului său, doamna William, îi făcuse cunoştinţă cu cele mai frumoase tinere din regiune, dar se părea că totul e degeaba. Existase o rază de speranţă cînd îl văzuse la bal dansînd cu Cecily.

— Este prima dată cînd îl văd pe Charles dansînd, de la moartea lui Sussie, îi spusese ea soţului său în trăsură, în drum spre casă.

— Asta nu l-a împiedicat să plece foarte repede, comentă William.

— Şi totuşi, parcă discuta ceva cu partenera lui.

— Parcă-i aud:” A nins mult iarna aceasta, domnişoară Floyd”.” Fetiţei dumneavoastră îi place zăpada, domnule Pitborough?” Şi tot aşa, îmi închipui. N-am văzut bărbat mai puţin interesat decît el de partenera de dans. Mătuşa Hannah spunea că purtarea – ca şi moartea – lui Sussie au ucis orice interes pentru femei din partea lui Charles. Văzîndu-l acum cu domnişoara Floyd, care este o femeie inteligentă, îmi dau seama că mătuşa are dreptate.

Capitolul 2

Cecily Floyd şi Rosalind Lavenser locuiau destul

de aproape una de cealaltă pe strada Tilverton Crescent, la marginea oraşului.

Fostul proprietar al terenului care includea şi parcul, cel de-al VIII-lea lord Tilverton, vînduse bucuros moşia ameninţată tot mai mult de inesteticul unui peisaj urban cu fabrici şi o cale ferată, unui antreprenor care construise acea zonă rezidenţială.

Casele, fiecare încadrată de o grădină mare; fuseseră destinate nobilimii înstărite şi tradiţia fusese păstrată pînă cînd industriaşul Lavender cumpărase locuinţa de la numărul 12, spre surprinderea vecinilor: lady Scrimgour, judecătorul Kirby şi generalul Masterson. Spiritele se liniştiră repede cînd se constată că nou-veniţii erau oameni foarte manieraţi şi gata oricînd să ajute, implicîndu-se în opere de caritate.

Crescent era despărţit de parc printr-o alee pietruită, iar în spatele vilelor erau cîteva căsuţe în care încă mai locuiau cîţiva din vechii servitori ai lordului, angajaţi ca grădinari, grăjdari şi vizitii la proprietarii vilelor.

Ultima din aceste căsuţe aparţinea doamnei Chadwell care fusese dădacă în familia lordului Tilverton. Acum, mai cosea cîteodată pentru lady Scrimgour, iar cînd soţia judecătorului fusese grav bolnavă, o îngrijise. Lordul îi îngăduia să locuiască acolo fără chirie şi-i făcuse o pensie suficient de mare ca să trăiască fără griji.

Într-o dimineaţă de martie, cînd Rosalind şi Cecily se plimbau prin parc, Rosalind îşi întrebă prietena dacă-l văzuse pe tînărul care locuia la doamna Chadwell.

— Nici măcar n-am ştiut că locuieşte cineva la ea, răspunse Cecily.

— Mai întîi, s-a presupus că ar fi nepotul ei, dar era puţin probabil, după cît de bine arată individul. Muream de curiozitate să aflăm de ce îşi ţinea braţul într-o eşarfă şi era bandajat la cap şi cum de vorbea ca un gentleman.

— De ce n-ar fi putut nepotul doamnei Chadwell să vorbească precum un gentleman?!

După cum în privirile ei sclipeau zeci de nestemate, era clar că Rosalind ştia despre misteriosul oaspete mai mult decît oricine altcineva din oraş.

— Tata spunea că, într-adevăr, unul din nepoţii ei participase la o bătălie navală şi fusese rănit, dar nu-şi mai amintea în care... Sau, poate că alunecase şi căzuse pe punte, rupîndu-şi astfel braţul...

— Ceea ce ar fi fost o dovadă de mare neglijenţă din partea lui... Ei, presupun că ştii deja totul despre el. Numai că, mă-ntreb unde l-ai cunoscut. Un tînăr despre care se spune că ar fi nepotul doamnei Chadwell nu poate fi unul din invitaţii doamnei Lavender sau ai prietenelor acesteia.

— Dacă promiţi să nu spui...

— Depinde ce-ai făcut.

— N-am făcut nimic! Şi, de fapt, este doar în interesul lui, aşa că, dacă nu promiţi, nu-ţi pot spune nimic.

— Bine, promit.

— Eram cu Bonnie la plimbare şi, ca să evit parcul, pentru că aleargă mereu după veveriţe, am luat-o pe Love Lane şi tocmai mă oprisem să culeg nişte flori, cînd căţelul a-nceput deodată să latre; am ridicat privirea şi l-am văzut dincolo de gardul viu de la locuinţa doamnei Chadwell. Ei bine, ştii cine e?

— N-am nici cea mai vagă idee.

— Nimeni altul decît domnul Barnaby Tilverton, nepotul lordului Tilverton, unicul fiu al fratelui mai mic al acestuia, care a avut o soartă atît de tristă. L-am recunoscut imediat, pentru că iarna trecută a fost şi el la balul de la Palat şi, după ce a cerut să-mi fie prezentat, am dansat patru dansuri împreună, ceea ce l-a înfuriat grozav pe tata.

— De ce?

Cecily ar fi spus că, dimpotrivă, titlul tinărului ar fi trebuit să-l flateze pe domnul Lavender.

— Pentru că Barnaby este pe lista neagră a lordului Tilverton deoarece tatăl lui, Rupert, a risipit o întreagă avere la jocuri de cărţi şi curse de cai. A murit cînd Barnaby nu avea decît zece ani, iar la scurt timp după aceea, a murit şi mama lui.

— Presupun că lordul Tilverton l-a adus să

locuiască la el, la Oughton Park, unde putea fi îngrijit cum trebuie.

— Nu; l-a trimis la Christ’s Hospital şi nu-i permitea să vină la Oughton nici măcar de Crăciun. Aşadar, a rămas la acel internat pînă cînd unchiul lui i-a găsit un post de funcţionar într-un birou guvernamental, unde lucrează şi-acum.

— Şi… domnul Tilverton ţi-a povestit toate acestea peste gardul viu?

— Ah, nu. Atunci mi-a spus doar că sperase din tot sufletul să mă revadă şi că, de la balul acela, se gîndise tot timpul la mine… aşa cum mă gîndisem şi eu la el, de fapt.

— Rosalind! Ai flirtat cu bietul bărbat!

— Nu-i adevărat! Figura ei căpătă o expresie gravă, aşa cum Cecily nu o mai văzuse pînă atunci. N-aş flirta niciodată cu Barnaby, Cis, vreau să spun, domnul Tilverton. Este mult prea drăguţ.

— Dar domnul Femdean?

— Ei, să-l lăsăm pe domnul Femdean! Spuse Rosalind agasată, făcînd cu mîna un gest de total dezinteres pentru cel pe care părinţii ei i-l aleseseră ca viitor soţ. Data următoare cînd ne-am întîlnit…

— Sper că nu v-aţi întîlnit în mod regulat!

— Trebuie s-o duc pe Bonnie la plimbare, nu-i aşa? Nu mai fi atît de indignată, Cis. Nici n-ai idee cît de brutal s-a purtat cu el lordul Tilverton. Bietul Barnaby, adică domnul Tilverton, era într-o trăsură

cu un prieten şi, la un moment dat, calul s-a speriat şi amîndoi au fost aruncaţi jos. Prietenul lui n-a păţit nimic, dar domnul Tilverton şi-a rupt braţul şi şi-a spart capul şi, deşi lordul Tilverton a fost anunţat, n-a schiţat nici cel mai mic gest să-l ajute. Ştii însă cine l-a ajutat? Bătrîna doamnă Chadwell, căreia el îi spune Chaddy. A fost doica lui cu mult timp după ce fusese doică pentru copiii lordului. Povesteşte că Barnaby a fost cel mai bun copil al ei. Pentru ea, fiecare copil de care are grijă este" al ei". Cînd a auzit de accident, s-a dus la Londra şi l-a adus acasă la ea unde, de atunci, îl îngrijeşte.

— Foarte frumos a procedat.

De fapt, Cecily se gîndea că, avînd în vedere scurtă lor cunoştinţă, Rosalind reuşise să afle o mulţime de lucruri.

— Mi-a mai spus că a mai fost cineva de-aici foarte bun cu el – Charles Pitborough, despre care n-ai spune că e un om atît de milos.

— Nu, categoric.

— Bănuiesc că, din cauza faptului că e atît de auster şi rece. Ştii, atît timp cît Barnaby e bolnav, nu e plătit şi, lipsit chiar şi de salariul acela mizerabil pe care-l primeşte de la guvern, este fără niciun ban. Aşadar, s-a dus la domnul Pitborough să-i ceară sfatul, pentru că nu voia să fie o povară pentru doamna Chadwell. Acesta i-a permis să folosească o anumită sumă de bani din banca lui –

bineînţeles că nu mi-a spus cît – pînă se va restabili şi va putea lucra din nou. Barnaby l-a declarat cel mai cumsecade bancher din Anglia.

— Lordul Tilverton are bani în banca Pitborough şi Orde, aşa că bancherul cumsecade ştie bine ce face şi că nu riscă nimic, comentă Cecily destul de dispreţuitor. În concluzie, de cîte ori te-ai întîlnit cu acest domn?

— În fiecare zi, dar nu trebuie să spui niciun cuvînt, căci, dacă află părinţii mei, precis mă trimit la mătuşile din Islingtom, iar viaţa acolo e un iad – nici măcar romane n-am voie să citesc. Nici călătoria de la sfîrşitul lunii viitoare n-aş fi vrut să fac.

— Ştii bine că va fi minunată. Şi, cînd te vei întoarce, îl vei uita pe domnul Tilverton.

— Nu, nu-l voi uita niciodată. Cred că m-am îndrăgostit de el la balul de la palat şi-l voi iubi pînă la moarte. Da, ştiu că am mai spus aşa ceva, adăugă ea, văzînd figura amuzată a Cecilyei, dar de data aceasta e ceva serios: îţi dai seama cînd îl întîlneşti pe cel ce ţi-e sortit. Dacă vii acum cu mine, poţi să-l vezi şi tu. Probabil că mă aşteaptă pe alee.

— Caregoric, nu! Nu era pentru prima dată cînd nu încuraja interesul Rosalindei pentru tineri indezirabili. Trebuie să existe un motiv pentru care tatăl tău nu-l agreează; poate că ştie că a moştenit unele vicii de la părintele său.

— Nu, motivul este că nu are bani şi că lordul Tiverton nu-l place. Tata îl respectă foarte mult pe acesta din urmă şi n-ar face niciodată nimic care să-l deranjeze. Ah, Cis, simt că dragostea mea e lipsită de orice speranţă. Şi, uite, tu zîmbeşti. Cum poţi fi atît de lipsită de inimă?

— Nu sunt lipsită de inimă, draga mea, dar cred că n-ar trebui să spui cuvinte atît de mari în legătură cu un tînăr ca domnul Tilverton.

— O spui de parcă ai putea planifica de cine să te îndrăgosteşti. N-ai iubit niciodată, Cris?

— Niciodată. N-am avut timp pentru un astfel de lux. Şi acum, trebuie să plec. Mama e invitată la doamna Blades la dineu şi i-am promis că alegem împreună rochia pe care s-o poarte.

Totuşi, în drum spre casă, Cecily se gîndi cu oarecare îngrijorare la oaspetele doamnei Chadwell, sperînd să nu se afle despre întîlnirile prietenei ei. Nu-şi amintea să-l fi văzut la bal pe acest domnş dacă era chiar atît de frumos nu va dura mult pînă cînd toate fetele din Milchester aveau să vină să culeagă flori în Love Lane.

Casa generalului era cea mai mică din Crescent, special aleasă de acesta tocmai din acest motiv. Nefiind căsătorit, el se simţise întotdeauna bine în locuinţa lui de la numărul 40 – desigur, pînă cînd murise cumnatul lui şi se simţise dator să ofere găzduire surorii sale şi celor patru copii ai ei.

Nu fusese deloc uşor de luat această decizie –

cinci persoane în plus şi personal de serviciu suplimentar, în condiţiile în care lui îi fuseseră de-ajuns toată viaţa majordomul Pringle, o menajeră şi două ajutoare. Pe de altă parte, de cînd se instalase, doamna Floyd se plîngea întruna că acea căsuţă nu se potrivea deloc rangului lui, putind fi uşor confruntată cu una din grupul alăturat, aparţinînd unei categorii sociale inferioare.

Generalul era însă de neclintit în hotărîrea de a nu-şi părăsi casa, amintindu-i surorii sale, ori de cîte ori avea ocazia, că numai extravaganţa ei şi a soţului ei o adusese în acea situaţie financiară precară.

I-ar fi plăcut ca nepoata lui cea mare să se distreze mai mult şi fusese bucuros cînd, odată terminată perioada de doliu, doamna Floyd îşi putu relua viaţa mondenă. Acesteia îi venea greu să se distreze dacă nu găsea ceva de criticat în casele prietenelor ei – servitori, rochii, înfăţişare. În schimb, îşi dădea seama că Cecily era cu totul diferită; de altfel, era apreciată oriunde mergea, dar mama ei nu încuraja deloc vizitele tinerilor acasă. Cînd Cecily ajunse acasă, patul mamei ei era deja plin cu rochii.

— Acum, scumpa mea, cînd am scăpat de perioada aceea îngrozitoare de doliu, pot să port orice culoare!

Şi, după ce trecu în revistă, vădit nemulţumită fiecare rochie, se hotărî asupra uneia roz căreia

doamna Kemp, croitoreasă, urma să-i mai facă mici retuşuri chiar în aceeaşi după-amiază.

— Dar dumneavoastră ce veţi purta? O întrebă aceasta pe Cecily.

— Rochia albă pe care aţi modificat-o pentru mine cînd am mers la balul de la palat – nu am alta.

— V-aş lucra cu mare plăcere nişte rochii noi, domnişoară Floyd.

— Da, poate, cîndva.

Deocamdată, se gîndi ea, scoţînd rochia albă din dulap, din moment ce domnul Pitborough nu va fi prezent, nu va avea cine s-o mai considere demodată.

Dar, spre surprinderea şi dezamăgirea ei, Cecily constată că domnul Pitborough era prezent la dineul doamnei Blades. Dar, cum erau aşezaţi aproape la capetele opuse ale mesei, aproape că era exclus să se vadă. Cu toate acestea, o dată sau de două ori, îl surprinse privind-o critic, chiar şi de la acea distanţă, ceea ce o făcu să-şi dubleze eforturile de a face conversaţie cu tînărul diacon necăsătorit lîngă care era aşezată la masă şi care, vădit interesat de Rosalind, stînd vizavi de el, nu-i dădea decît răspunsuri monosilabice.

După cină, în timp ce aşteptau venirea domnilor, Cecily asculta o discuţie între doamna Blades şi lady Scrimgour referitoare la beneficiile studiilor universitare pentru tinere.

— Am impresia că Universitatea Cambridge a refuzat să confere femeilor diplome, spuse lady Scrimgour.

— Tocmai de aceea, fiica mea cea mare, coalizându-se cu restul grupei, studiază la Universitatea Neronham, ambiţionîndu-se să obţină rezultate atît de bune, încît să oblige moral universitatea să acorde diplome şi femeilor.

— Da, poate că aveţi dreptate, dar nu văd, totuşi, la ce-ar folosi o diplomă universitară. Din punct de vedere intelectual, femeile sînt egale bărbaţilor, dar fizic, nu vor putea fi niciodată. Este adevărat că au realizat anumite succese în domeniul medical, dar de exemplu în arte, nu văd la ce-ar folosi o diplomă – decît, poate, pentru predarea în şcolile moderne pentru fete. Sfatul meu, doamnă Blades, este că tinerele să se mărite, pentru a avea un cămin sigur, şi să-şi educe aşa cum trebuie copiii.

Doamna Blades nu mai insistă, lăsînd-o pe lady Scrimgour cu convingerile sale şi se interesă cum se descurca doamna Lavender cu pregătirile pentru călătorie.

— Soţul meu tocmai a primit o scrisoare din partea nepoatei care trebuia să ne-nsoţească, prin care ne anunţa că e bolnavă şi nu mai poate veni.

— Vai, ce păcat! Nu este nimeni din familie care s-o poată înlocui? Sau măcar o prietenă, sugeră ea, privind spre Cecily care asculta cu un zîmbet

indulgent absurdităţile pe care Rosalind le debita. O tînără inteligentă care să fie alături de fiica dumneavoastră.

Fără a spune nimic, doamna Lavender începu să se gîndească serios la acea variantă.

Cînd veniră şi domnii, spre dezgustul şi mirarea Cecilyei, domnul Pitborough se aşeză lîngă ea, ca şi cînd nu i-ar fi fost suficient că o studiase în timpul mesei de parcă era un animal rar pe care nu aveai ocazia să-l vezi prea des în afara grădinilor zoologice.

— Vă mulţumesc că aţi ajutat-o pe Janie să se îmbrace după lecţia de dans. Bona ei mi-a spus că micuţa era neascultătoare şi avea o atitudine de frondă.

— Deloc. Îi era doar teamă că, dacă n-avea să fie gata cînd soseaţi cu docarul, n-o mai aşteptaţi. Ca toate femeile mai în vîrstă, bona fetiţei probabil foloseşte ameninţarea pentru a-şi păstra autoritatea. Îmi cer scuze, domnule Pitborough, se simţi ea datoare să adauge, văzînd că acesta nu numai că nu-i răspunse, ci părea surprins de afirmaţiile ei. Poate că nu aveam dreptul să spun aceasta, dar, copil fiind, îmi amintesc că o experienţă similară m-a marcat: bona mea mă ameninţa că, dacă nu făceam aşa cum spunea ea, mă dă cărbunarului; ani de zile după aceea am rămas cu o teamă de cărbunari.

Sperase ca aceasta să pună capăt discuţiei, dar

se-nşelase; domnul Pitborough continuă să rămînă lîngă ea şi, după o scurtă tăcere vorbi iar, ca şi cum ar fi încercat să explice deopotrivă lui însuşi şi ei.

— Promisesem că vin s-o iau cu docarul în acea după-amiază şi îmi respect promisiunile – poate să fi existat în viaţa mea una sau două excepţii, cînd am fost obligat să rămîn la bancă pentru nişte întîlniri foarte importante.

Fără să vrea, Cecily se gîndi că nimic n-ar fi trebuit să fie mai important decît faptul de a n-o dezamăgi pe Janie. Era plină de compasiune faţă de acea fetiţă şi în minte îi reveniră din nou scene din propria ei copilărie şi mai ales leitmotivul bonei:” Nu alerga! Nu alerga! Nu pot ţine pasul cu tine”.

— Acum doi ani, la sfatul mamei mele, am angajat o bonă mai tînără, spuse domnul Pitborough, ca şi cum i-ar fi citit gîndurile. De fapt, chiar mama o alesese şi o recomanda drept o persoană deosebită. Numai că, la puţin timp, am constatat că o speria pe Janie cu tot felul de poveşti cu fantome şi spiriduşi care urmau s-o pedepsească dacă ar fi îndrăznit să se mişte din pat. De fapt, individa se întîlnea cu unul din valeţi şi voia să aibă nopţile libere. Aşadar, am concediat-o şi am rechemat-o pe doamna Appleby care, deşi în vîrstă, este foarte devotată fetiţei şi ale cărei ameninţări nu sunt chiar atît de grave.

Oricum, Cecily nu mai avea de gînd să-i răspundă, pentru a nu intra în amănunte casnice. Dar, din fericire, doamna Blades puse capăt discuţiei, rugînd-o să cînte. Vocea ei, deşi nu foarte cultivată, era deosebit de apreciată la astfel de serate dar, de data aceasta, gîndul de a fi în centrul atenţiei, în rochia ei destul de ponosită, o îngrozi, avînd în vedere că se expunea astfel şi mai mult privirilor critice ale domnului Pitborough. Se oferi însă să-i acompanieze pe ceilalţi şi chiar şi aşa, nu scăpă de privirea lui insistentă decît cînd a fost invitat la un joc de cărţi.

La un moment dat, îi veni ideea, absurdă, că individul intenţiona s-o angajeze pe ea ca guvernantă, după cum o examina. Dar... nu, nu se putea să nu-şi dea seama că nu i se propune un astfel de post nepoatei generalului Masterton.

În această seară, cînd merseră la culcare, doamna Lavender îi împărtăşi soţului ei ideea la care se gîndise tot timpul:

— Rosalind se va plictisi doar în compania noastră, spuse ea, evitînd cu tact să amintească de tinerii de care vroia să-şi protejeze fiica. Oare crezi că domnişoara Floyd ar vrea să vină cu noi?

— Domnişoara Floyd? De ce nu?! Avem deja rezervate bilete şi camere pentru patru persoane. În plus, această tînără poate avea o influenţă foarte bună asupra fiicei noastre. Voi suporta eu cheltuiala – e invitata noastră.

— Îi vor fi neapărat necesare şi nişte rochii noi şi tare n-aş vrea să-l oblig pe general să facă o astfel de cheltuială suplimentară.

— Suport eu şi cele cîteva toalete care-i trebuie.

— În sfîrşit, va fi o plăcere s-o vedem pe biata fată îmbrăcată şi cu altceva decît cu ceea ce aruncă mama ei. Dragul meu, te duci tu mîine să le spui?

— Vreau să obţin mai întîi consimţămîntul generalului şi abia apoi să discut cu mama ei! Am impresia că el va fi foarte mulţumit, pe cînd aceasta, nu prea.

Domnul Lavender avusese dreptate: pe doamna Floyd, invitaţia o deranjase foarte mult, fraţii mai mici erau toţi invidioşi, iar generalul – încîntat.

— Familia Lavender este foarte bogată, se plînse doamna Floyd fratelui ei chiar în seara zilei în care se primise invitaţia. N-ar fi fost mare lucru pentru ei să mă includă şi pe mine. Nu spun că mă încîntă ideea unei călătorii cu compania Cook, dar ei ştiu bine cît am suferit în ultimii ani şi aşa ceva ar fi exact ce-mi trebuie ca să-mi distragă atenţia de la necazurile mele. Oricine, cît de cît sensibil, s-ar fi gîndit să facă un asemenea gest.

După privire, generalul părea să-şi cam fi pierdut răbdarea.

— Draga mea Louisa! N-ai putea să nu mai fii atît de egoistă? Doar nu-ţi pare rău că Cecily e invitată.

Dacă oricine altcineva i-ar fi vorbit astfel,

doamna Floyd ar fi făcut cu siguranţă o criză de isterie, dar cu fratele ei ştia că scene de acest gen n-aveau niciun efect.

— Îi sunt tot atît de devotată lui Cecily curţi le sunt şi celorlalţi copii ai mei şi dacă ideea acestei călătorii nu mă încîntă, o spun tot gîndindu-mă la binele ei: sînt perfect conştientă că Lavenderii nu o vor decît pentru a avea grijă ca Rosalind să nu se aventureze în cine ştie ce nebunii – din moment ce-i plătesc excursia, se aşteaptă la anumite servicii din partea ei.

— Greşeşti, draga mea. I-am spus domnului Lavender că voi fi încîntat că Cecily să-i însoţească, dar că voi suporta eu toată cheltuiala, inclusiv biletele de tren şi camera de hotel. Va avea nevoie şi de nişte rochii noi, dar am discutat cu ea şi consideră că poate apela cu încredere la croitoreasa ta.

— Nu e nevoie de o cheltuială în plus pentru rochii, cînd am atîtea pe care i le pot da.

— Nu, în vacanţa asta nu va purta vechiturile de la tine; merită mai mult. După ce s-au plătit datoriile lui Reginald, au rămas suficient de mulţi bani pentru a învesti aşa că ai avut micul tău venit. Speram să-ţi ajungă nu numai pentru hainele tale, ci şi pentru ale copiilor. Dar, în afară de cîte o rochie elegantă pentru Bella, şi aceea din cînd în cînd, şi costume pentru băieţi, atunci cînd cele vechi le-au rămas atît de mici încît era imposibil să

le mai poarte, n-ai cheltuit decît pentru tine.

— Dragul meu Reginald nu-mi refuza nimic. Întotdeauna îmi spunea să comand orice doresc, fără să ţin cont de preţ.

— De aceea n-a mai avut cum să lase un ban cînd a murit.

— Cum poţi fi atît de crud?!

Văzînd ochii plini de lacrimi ai surorii sale, generalul îi puse uşor mîna pe umeri, dîndu-şi seama că, poate, exagerase.

— N-am vrut să fiu rău, draga mea, dar vreau neapărat ca Cecily să se bucure de această vacanţă. Ştiu foarte bine că este o fată cumpătată şi nu-şi va pune unchiul la cheltuieli inutile.

Într-adevăr, plăcerea cu care Cecily anticipa acea călătorie nu era umbrită decît de îngrijorarea de a fi impus unchiului ei o cheltuială. Dar, sfătuindu-se cu domnişoara Kemp, croitoreasă, găsiră imediat modalitatea de a realiza, cu mijloace modeste, ţinutele de care era nevoie. Şi, fiindcă timpul pînă la plecare era atît de scurt, Cecily duse chiar de-a doua zi doamnei Chadwell un teanc de cămăşi ale fraţilor ei, ea nemaiavînd răgazul să le coasă.

— Le lucrez de plăcere, spuse aceasta, mai ales că acum, după ce a plecat domnul Tilverton, am timp mai mult.

— Nu ştiam că a plecat.

Cecily era surprinsă că Rosalind nu-i spusese nimic.

— S-a întors ieri la Londra. Nu ştiu cum se va descurca – încă îl doare mîna îngrozitor.

A avut totuşi noroc că n-a fost dreaptă – măcar aşa, poate să scrie la biroul acela unde se duce să lucreze. Să se poarte lordul atît de urît cu propria lui rudă… Eu, dacă aş fi fost în locul lui, n-aş fi lăsat lucrurile aşa.

L-am şi întrebat de ce nu se duce la el să-i spună că n-are suficienţi bani din ce să trăiască.” Nu m-aş duce, Chaddy, nici dac-aş muri”, mi-a răspuns.” De fapt, nici nu vreau mai mult de la unchiul meu.” Aşa a fost de mic – delicat şi sensibil, cu totul diferit de înşişi fii lordului.

— Aşadar, s-a întors la Londra…

— Da.

Din moment ce-i veţi însoţi pe domnul şi pe doamna Lavender în călătoria lor, presupun că sunteţi prietenă cu domnişoara Lavender…

— Da, sînt prietena ei.

— Atunci, vreţi, vă rog, să-i daţi scrisoarea lăsată de domnul Barnaby? Nu ştiu dacă fac bine dîndu-vă dumneavoastră scrisoarea şi nici dacă el a făcut bine scriind-o, dar i-am văzut de multe ori pe alee împreună, cînd domnişoara îşi plimba căţeluşul, şi pot spune că nu ştiu dacă există alţi tineri mai îndrăgostiţi unul de celălalt şi mai potriviţi unul pentru celălalt, decît ei.

— Am să i-o dau, spuse Cecily cu blîndeţe. Ştiu că scrisoarea lui îi va face plăcere.

Doamna Floyd nu scăpase niciun prilej de a face aluzie la cît de mult şi-ar dori să călătorească, dar tot nu obţinu invitaţia atît de dorită de la doamna Lavender. Nu-i rămase decît să se plîngă neîncetat în faţa fiicei ei de toate neajunsurile pe care hotărîrea egoistă a acesteia le implica: s-o ducă şi s-o aducă pe Bella la şi de la lecţiile de dans, să cîrpească hainele băieţilor şi să-i pregătească pentru şcoală, să nu mai aibă cine să-i aducă micul dejun la pat şi să-i prăjească pîinea exact aşa cum o vroia ea, să nu mai aibă cine să-i aranjeze părul şi să-i fie pe post de cameristă, toate acestea în condiţiile în care organizarea austeră a gospodăriei fratelui ei excludea ca pe un moft demn de dispreţ angajarea de personal suplimentar care să îndeplinească aceste sarcini.

Plecarea trebuia să fie vineri şi biata Cecily era pe punctul de a anunţa joi că renunţă la călătorie, cedînd psihic atîtor reproşuri. Ei bine, dacă n-ar fi fost Charles Pitborough, exact aşa s-ar fi întîmplat.

Capitolul 3

În ajunul plecării, Cecily merse să plătească doamnei Chadwell pentru cămăşile pe care le lucrase atît de frumos şi le trimisese deja acasă. Apoi, cum era o dimineaţă superbă de aprilie şi mai avea puţin timp pînă la ora la care trebuia s-o ia pe Bella de la lecţia de dans, se aşeză pe o bancă la soare în Love Lane şi începu să se gîndească, plină de remuşcări, că plecarea ei era, într-adevăr, un

gest egoist.

Se întrerupse doar cînd, în mod neaşteptat, se auzi strigată pe nume. Era Charles Pitborough, venit cu cîinele la plimbare. Îl salută rece, dar, spre surprinderea ei, bărbatul, în loc să-şi continue drumul, îşi chemă cîinele şi se aşează lîngă ea.

— Ia te uită, chiar persoana pe care doream s-o întîlnesc. Aş dori să discut cu dumneavoastră, domnişoară Floyd, dacă îmi acordaţi cîteva clipe.

— Desigur.

Se aştepta, cu vădită neplăcere, să-i propună postul de guvernantă pentru Janie. Şi el, la rîndul lui, părea destul de încurcat, ca şi cum nu ştia cum să înceapă. Apoi, privind drept în faţă, undeva spre turnul catedralei, rosti brusc, repede:

— La sfîrşitul verii, mătuşa mea pleacă. De fapt, mătuşa Hannah a venit după ce soţia mea a murit, ca să aibă grijă de Janie şi de mine! Acum, cînd chiriaşii îi pleacă, vrea să se întoarcă acasă, în Gloucestershire – şi îşi ia şi papagalul, adăugă el zîmbind vag. Pe el, cel puţin, nu-l vom regreta, nici eu, nici Janie. Pasărea asta ticăloasă a terorizat-o şi, singura dată cînd micuţa a încercat un gest de împrietenire, a ciupit-o de deget pînă a ajuns aproape de os. Ei bine, înainte de a pleca, mătuşa vrea să găsesc pe cineva care s-o înlocuiască.

Rămase cîteva clipe tăcut, încruntat. Pe jumătate amuzată, pe jumătate intrigată, Cecily se aştepta din moment în moment să-i propună postul de

menajeră. Deşi era greu de crezut, nu era imposibil, după răceala cu care o măsurase de fiecare dată cînd avuseseră ocazia să se întîlnească în ultima vreme.

— De dragul lui Janie, continuă el, persoana care-i va lua locul va trebui să fie neapărat mai tînără, dar, în acelaşi timp, foarte responsabilă, capabilă de a-mi conduce casa. De asemenea, mătuşa mea e de părere că... pe scurt... că ar trebui să mă recăsătoresc. Te-ar tenta o astfel de poziţie, domnişoară Ployd?

Modul în care-i fusese pusă întrebarea şi explicaţia care o precedase o lăsară, pentru început, mută de uimire. Apoi, replica veni imediat, usturătoare:

— Deoarece nu-mi pot închipui că aţi vorbit serios, nu mă voi obosi să răspund, spuse Cecily, ridicîndu-se. N-am timp de pierdut cu astfel de ipoteze şi, de altfel, e timpul să-mi iau sora de la ora de dans.

Din nou, reacţia lui o surprinse: prinzînd-o de braţ, o trase în jos, forţînd-o să se aşeze din nou lîngă el.

— Stai jos şi nu te mai purta prosteşte. Dacă n-aş fi avut intenţii serioase, nici nu ţi-aş fi vorbit. Este pur şi simplu o afacere la care te rog să te gîndeşti. Dacă aş aduce în casă o tînără, în absenţa mătuşii mele, în mai puţin de o săptămînă întreg oraşul ar vui că îmi este amantă; or, de dragul lui Janie,

vreau să evit cu orice preţ o asemenea situaţie. Te-am tot studiat de cînd am aflat de hotărîrea mătuşii – mi-ai făcut impresia unei femei cu multă judecată şi nu prea tinere. Presupun că ai douăzeci şi opt de ani, sau poate chiar mai mult.

— Încă n-am împlinit nici douăzeci şi doi.

— Nu mi-am închipuit că eşti atît de tînără, păru el sincer surprins. Pari mult mai în vîrstă.

— Asta pentru că sunt prost îmbrăcată şi demodată. Parcă aşa m-aţi descris doamnei Blades, la balul de la palat.

— Oare?! O privi mirat, cu atenţie, de parcă atunci o vedea prima dată. Chiar aşa fiind, doamna Blades nu avea dreptul să-ţi spună.

— Nu ea mi-a spus, ci mama, care v-a auzit, cu totul întîmplător.

— În cazul acesta, nu-mi cer scuze. Ar fi fost de neiertat din partea mea s-o spun în mod intenţionat, ca să m-auzi, dar aşa… Cred că tocmai acea lipsă de eleganţă şi de preocupare pentru modă, pe care am remarcat-o la dumneata m-a făcut să cred că eşti altfel şi ai mai multă minte decît toate fetele astea cu capul sec de care e plin oraşul. După cum am spus, domnişoară Floyd, propun pur şi simplu o afacere. Nu ţi se cere decît să accepţi oficierea căsătoriei – asta e tot. Vei avea camere separate la Oatesby şi promit să nu te deranjez sub nicio formă. Interesul meu pentru femei este foarte mic. Ei bine, ce spui? Eşti liberă

să te mai gîndeşti, dacă vrei. Şi... nu uita: sunt un om bogat şi ai putea avea bani la discreţie – desigur, în limite rezonabile.

Deodată, Cecilyei îi veni o idee în legătură cu modul în care să trateze.

— Mulţumesc, domnule Pitborough, dar n-am nevoie de timp de gîndire – vă pot da un răspuns pe loc. Sunt pregătită să mă căsătoresc cu dumneavoastră acceptîndu-vă condiţiile, în măsura în care şi dumneavoastră sunteţi gata să le acceptaţi pe ale mele.

Spre deplina ei satisfacţie, cuvintele avură efectul scontat: domnul Pitborough era cel puţin tot atît de uimit cît fusese şi

— Şi care ar fi acestea?

— Ca familia mea să se mute cu mine la Oatesby.

— Familia dumitale?!

— Mama, sora şi cei doi fraţi ai mei.

— Bine, dar aşa ceva e imposibil, spuse el imediat, fără să stea o clipă pe gînduri.

— În acest caz, se pare că nu mai avem ce discuta. Presupun că ar trebui să vă mulţumesc pentru că mi-aţi făcut onoarea de a mă cere în căsătorie, dar, în condiţiile date, nu sunt prea sigură că e vorba de o onoare şi nici că mulţumirile mele ar fi necesare.

Acestea fiind spuse, se ridică şi plecă, fără ca de data aceasta el să mai încerce s-o reţină.

Domnul Pitborough rămase privind lung în urma ei. După balul de la Palat, soţia vărului lui îl întrebase dacă observase ce ochi frumoşi avea domnişoara Floyd. Nu, nu se uitase la aşa ceva. Abia mai recent, în ultima vreme, îi remarcase: ochi mari căprui cu gene lungi. Astăzi văzuse că ochii aceia puteau, de asemenea, scăpăra de mînie, dar în definitiv, fusese numai vina lui: degeaba se gîndea acum, exasperat, că i se adresase extrem de nepoliticos, rece şi calculat de parcă ar fi expus nişte argumente consiliului director. Apoi, trase concluzia că tot femeile erau de vină – intrau imediat în stare emotivă, iar el, din ziua în care Sussie a lui – cea atît de minunată, dar lipsită de inimă, murise, lăsîndu-l complet secătuit, nu se mai implicase emoţional.

Cecily nu spuse nimic familiei sale de propunerea lui Charles Pitborough, sperînd că acesta o va uita tot atît de repede pe cît îşi dorea şi ea să uite întregul episod. Se pare, însă, că-i subestima tenacitatea.

A doua zi dimineaţă, gata îmbrăcată de drum, Cecily mai făcea ultimele verificări înaintea plecării, cînd doamna Barrington, menajera, o anunţă că unchiul ei dorea să-i spună cîteva cuvinte.

— Daţi-mi voie să vă spun, domnişoară, adăugă aceasta, cît ne bucurăm că aveţi ocazia să faceţi o astfel de călătorie şi vă dorim să vă bucuraţi de

fiecare clipă petrecută acolo. De asemenea, vă rugăm să primiţi acest mic dar din partea noastră, a personalului de la conac. Spunînd acestea, îi dădu Cecilyei un pacheţel ce conţinea şase batiste pe care erau brodate iniţialele ei.

— Fiecare din noi a lucrat cîte două. Sigur, în afară de Nellie care, lucrînd la bucătărie, n-are mîinile suficient de fine pentru a lucra acest batist atît de delicat. Dar, pentru că a ţinut neapărat să contribuie şi ea cu ceva, am lăsat-o să facă tivul – poate de aceea nu e chiar egal, cum ar fi trebuit. Şi poate şi monogramele ar fi putut ieşi mai bine dacă am fi avut mai mult timp la dispoziţie.

Impresionată, Cecily promise să le pună imediat în trusa din piele de voiaj dăruită de unchiul ei, după care merse neîntîrziat în cabinetul acestuia.

— Draga mea, o întîmpina generalul cu căldură, am primit în această dimineaţă o scrisoare ciudată de la domnul Charles Pitborough.

— Ah, nu! Ce spune?

— Văd că eşti în temă... Ia loc, draga mea. Spune că ieri după-amiază te-a cerut în căsătorie şi că tu şi pus nişte condiţii pe care nu le-a putut accepta, dar apoi, gîndindu-se mai bine, crede că a găsit o soluţie care ar putea fi acceptabilă pentru amîndoi. Aşadar, doreşte să vină să discute cu tine mîine dimineaţă, ceea ce înseamnă că nu ştie că urmează să pleci chiar în cursul acestei zile.

— Nici nu trebuie să ştie. Ah, ce om obositor! E

adevărat că mi-a propus să mă căsătoresc cu el, unchiule Hump, dar parcă vorbea despre un contract de afaceri, nu de o relaţie între doi oameni. Atunci, am pus şi eu nişte condiţii pe care, aşa cum a scris, n-a fost dispus să le îndeplinească. Speram că toată această poveste să se termine aici.

— Tu ai pus condiţii?! Vorbea pe un ton grav, dar în priviri îi juca o lumină ciudată. Pot să te întreb care au fost acelea, draga mea?

— Am spus că accept dacă pot să-mi aduc şi familia cu mine, iar el a răspuns imediat că aşa ceva e imposibil. A reacţionat de parcă s-ar fi gîndit cît se poate de serios că, în clipa în care ai mei s-ar instala la Oatesby, el ar trebui să plece; sinceră să fiu, nici nu-l pot învinovăţi pentru aceasta, oricît de mult mi-ar displăcea el. Rîse şi ea, văzînd figura unchiului său. De fapt, nu vroia decît o menajeră travestită, pentru a linişti spiritele, în soţie, adică o femeie mai tînără decît mătuşa lui care să joace rolul de mamă pentru Janie şi de stăpîna a casei în anumite împrejurări oficiale. A explicat că nu m-ar putea chema să-i iau locul mătuşii lui decît dacă o căsătorie formală ne-ar pune la adăpostul oricăror comentarii. Te asigur că, făcîndu-mi această propunere, nu s-a gîndit decît că, demodat îmbrăcată şi cu aerul meu auster, aş fi foarte potrivită pentru un post de bonă şi menajeră. Nu s-a rostit niciun cuvînt despre o cît de mică

afecţiune, aşa cum nici nu se va rosti vreodată între noi doi.

— Al dreptate, pare un individ de piatră, recunoscu amuzat generalul. Mă îndoiesc însă, că va renunţa atît de uşor. Totuşi, ce să-i spun?

— Că plec astăzi cu familia Lavender şi, dacă nu se răzgîndeşte pînă cînd mă întorc, la sfîrşitul lui iunie, vom discuta atunci.

— Bine, voi face aşa cum spui tu. Dar să ştii că, dacă ar fi existat o oarecare afecţiune între voi, n-ai fi scăpat de mine pînă nu te-ai fi întîlnit cu el chiar astăzi, ca să-i explici că i-ai cerut aceasta doar ca să-l scuteşti pe bătrînul tău unchi de ceea ce ţi se pare că ar fi o povară pentru el. Cecily, scumpa mea, mi-am dat seama ce te-a făcut să pui o asemenea condiţie, dar repet, dacă totul se rezumă la un contract, cred că faci foarte bine că-l refuzi. Sunt absolut convins că în căsătorie singurul considerent de care trebuie să ţină seamă o femeie este dacă-l iubeşte sau nu pe bărbatul care intenţionează s-o ia de soţie. Poate că mă crezi un bătrîn naiv, romantic, mai ales că nu m-am căsătorit niciodată. Ei bine, fata de care eram îndrăgostit, cu mulţi ani în urmă, s-a măritat cu un altul, iar eu n-am găsit pe nimeni altcineva care să-i fie pe măsură. Ei, asta e de domeniul trecutului. Făcu o pauză, ca şi cînd i-ar fi trebuit timp să se întoarcă în prezent de undeva, departe. Scumpa mea, nu-i voi spune nimic mamei tale, căci,

altminteri, viaţa noastră ar deveni insuportabilă.

— Ştiu. Va fi secretul nostru, unchiule Hump, şi sunt sigură că putem conta şi pe discreţia domnului Pitborough.

— Uite, pune asta în paşaport, spuse generalul luînd dintr-un sertar o bancnotă nouă de cinci lire. Dacă se-ntîmplă să fii într-o situaţie dificilă, sau să apară vreo urgenţă, banii aceştia înseamnă valută puternică oriunde te-ai afla.

Cecily îl îmbrăţişa şi-l sărută cu multă afecţiune.

— Unchiul meu drag! Sper ca mama să nu te chinuie prea mult după plecarea mea.

— Nu-ţi face nicio grijă. Şi-apoi, nu uita că am supravieţuit războiului din Crimeea!

Cît despre doamna Floyd, reproşurile ei se transformaseră într-o tăcere jignită, întreruptă în acea dimineaţă doar ca să anunţe că nu coboară la masă.

— Încetează cu aceste mofturi şi poartă-te frumos cu Cecily înainte să plece! O mustră fratele ei. În cel mult două ore va pleca şi n-ai s-o mai vezi cîteva luni.

— E o fiică rea şi egoistă şi, cu această călătorie ridicolă, a demonstrat că n-are pic de inimă! Dar ştiu că în zadar discut cu tine, Humphrey, doar ai încurajat-o de la bun început! Şi totul numai din cauza acestor Lavenderi! I-au împuiat capul cu tot felul de prostii.

Cu toate acestea, doamna Floyd coborî la masă,

dar nu se putu abţine să nu întrebe cum se vor descurca ei, cei ce rămîneau, în timpul acelor trei luni.

— Chiar nu ştiu cine te va mai duce la orele de muzică şi de dans, Bella, comentă ea oftînd cînd Cecily plecă, fluturîndu-şi batista din trăsura familiei Lavender.

— N-ar strica s-o faci chiar tu, sugeră generalul, iritat. Dar, la urma urmei, am să scot cabrioleta şi am s-o însoţesc eu. Ce zici, Bella, ţi-ar plăcea?

Fetiţa ţopăia deja, fericită.

— Ah, Bella încetează! Mă doare capul, se plînse doamna

Floyd, dar încercă să se stăpînească şi să nu facă o scenă – oricum, nu mai era Cecily care să-i aducă imediat sărurile şi riscă să fie nevoită să şi le aducă ea însăşi. Vreau să cred că ne vom descurca noi cumva, oftă ea din nou.

— Ne vom descurca foarte bine, spuse generalul şi plecă la club, unde rămase toată ziua.

Charles Pitborough se simţi deopotrivă deprimat şi enervat cînd primi scrisoarea generalului. La început, a fost tentat s-o rupă şi să uite complet de domnişoara Floyd, apoi se răzgîndi. Chiar în seara aceea, la cină, o întrebă pe mătuşa lui dacă ştie unde pleacă familia Lavender.

— Te referi la turul pe care-l fac cu Compania Cook?

— N-am ştiut că e vorba de Cook; de fapt, nu ştiu

nimic despre această poveste.

— Nici eu, şi nici nu m-a interesat suficient de mult ca să încerc să aflu. Ştiu doar că vor fi plecaţi pînă la sfîrşitul lui iunie şi că o iau pe domnişoara Floyd cu ei, în locul unei nepoate care n-a mai putut veni. De ce întrebi?

— Nimic important, ceva legat de afacerile mele.

După care schimbă repede subiectul, începînd să critice friptura, părîndu-i-se tare ca o curea.

Nu-i stătea în fire să se plîngă de modul cum era pregătită mîncarea, aşa că mătuşa lui presupuse că, de fapt, altceva îl nemulţumea şi trase concluzia că nu puteau fi decît nişte neplăceri la bancă.

— Voi discuta cu bucătăreasa, spuse ea, totuşi, deşi nu cred că se va remedia ceva. Ştiu de la ea că măcelarul nu mai e interesat să livreze marfă de cea mai bună calitate aici, comenzile fiind prea mici. Ar trebui să inviţi oaspeţi mai des, dragul meu.

— Mă tem că nu-mi pot schimba obiceiurile ca să fac pe plac măcelarului meu. Nu e singurul în Milchester şi e imposibil ca, printre ceilalţi, să nu existe unul mai amabil.

— Desigur, nu pentru măcelar, dar rămîn la părerea că ar trebui să inviţi musafiri din cînd în cînd. Eşti un bărbat încă tînăr – n-ai împlinit nici patruzeci de ani. Nu e normal să stai seară de seară în compania unei femei în vîrstă, ca mine,

preocupat numai de grijile băncii. Ai nevoie de persoane tinere în anturajul tău.

— Te contrazic; n-am deloc nevoie de compania unor tineri – cu excepţia Budincuţei mele.

Şi totuşi, în seara aceea, după ce mătuşa se retrase la culcare, Charles se aşează în faţa pianului şi-ncepu să cînte, preocupat mai ales de relaţia sa cu o anumită tînăra.

Hannah era complet nedumerită, ascultîndu-l din camera ei. Charles era un pianist foarte talentat şi obişnuia să-şi acompanieze soţia aproape în fiecare seară, dar, de la moartea acesteia, nu se mai apropiase de pian. Gestul lui îi confirma din nou bănuiala că îl frămînta ceva – acel ceva pe care, mai devreme, ea îl atribuise unei neplăceri la bancă.

De fapt, Charles era furios pe Cecily pentru modul cum îl tratase. Parcă tot nu-i venea să creadă că, deşi fără niciun ban, nepoata generalului avusese curajul şi poate şi impertinenţa de a-l respinge. Doar nu era greu să-şi dea seama că niciun bărbat în toate minţile nu i-ar fi putut accepta mama aceea insuportabilă şi, pe deasupra, fraţii şi băieţoiul ei de soră care ar fi întors casa pe dos şi ar fi făcut din viaţa Budincuţei lui un adevărat iad. Închise pianul, enervat, şi merse în bibliotecă să-i scrie unchiului Joseph Orde obişnuita scrisoare săptămînală. Şi totuşi, gîndul la Cecily îl irita grozav. Era din ce în ce mai sigur că

acele condiţii, alese tocmai pentru că erau inacceptabile, trădau faptul că nu-l plăcea pe el personal, ca bărbat, ceea ce era şi mai jignitor. Chiar dacă maniera lui de a i se adresa nu fusese poate cea mai potrivită, putea să se arate mai sensibilă!

” Nu, nici n-am să mă mai gîndesc la ea”, îşi spuse Charles, mergînd la culcare aproape spre dimineaţă, fără să fi terminat de scris scrisoarea.

Şi totuşi, ziua următoare, gîndul la ea reveni obsesiv, distrăgîndu-i în repetate rînduri atenţia de la treburi. Şi-o amintea aşa cum o văzuse prima dată la balul de la Palat – cu o rochie ponosită, cu părul negru, drept, strîns într-un coc – apoi, aşa cum îi apăruse cînd se-ntâlniseră ultima dată la un dineu: la fel de sărăcăcios îmbrăcată, dar cu un aer semeţ, aproape sfidător, ca şi cum nu i-ar fi păsat de părerea nimănui. Ah, ce pierdere de timp enervantă! Îl interesa atît de puţin ca femeie şi totuşi se gîndea atît de mult la ea. Dincolo de orice raţiune, subconştientul lui refuza să accepte resemnarea.

La sfîrşitul programului, cînd bătrînul funcţionar Summerscales îi aduse cîteva scrisori la semnat, îl întrebă dacă domnul Lavender lăsase o adresă la care să poată fi contactat.

— Da; primul loc unde poate fi găsit este hotelul Schweizerhof din Lucerna – intenţionează să rămînă acolo o săptămînă, înainte de a pleca în

Italia.

— Şi în Italia, unde poate fi găsit? Întrebă Charles, încercînd să pară cît mai indiferent.

— Mai întîi merge la Veneţia unde va sta la hotelul" Marea Britanie" timp de două sau trei săptămîni, înainte de a pleca la Roma.

— Cam cînd estimează că va ajunge la Veneţia?

— La sfîrşitul lunii mai, domnule.

— Presupun că ai undeva această evidenţă. Şi-acum, continuă el după ce termină de semnat, poţi merge acasă. Fac pariu că toţi tinerii au plecat deja.

— Terenul acela de tenis e cauza. Sîmbăta, îşi aduc echipamentul şi rachetă şi, cum bate ora cinei, se schimbă şi aleargă să mai apuce să facă o partidă pînă nu se întunecă. Cu totul altfel era cînd eram eu tînăr, domnule Charles. De multe ori rămîneam să lucrez sîmbăta seara pînă la şapte sau chiar opt, cînd trăia tatăl dumneavoastră.

— Trebuie să ne adaptăm vremurilor. Ah, mai rămîi te rog, o clipă. Vreau să te-ntreb despre sir Matthew Billing. Mai avem vreo veste de la el de cînd am primit acel anunţ excentric din... Oare unde era?

— Madrid, domnule.

— Aşa este. Se plîngea că femeile de acolo nu sunt atît de frumoase precum li se dusese vestea. La cei optzeci de ani ai săi, ai zice că acesta n-ar fi un motiv de aşa mare nemulţumire, dar sir

Matthew rămîne sir Matthew.

— Nu mai ştiu nimic de dumnealui; poate că este deja în drum spre casă.

— Cred că da, cu cine ştie ce propunere de investiţie pentru bancă, pe care sigur o voi refuza, ceea ce-l va enerva grozav. Oricum, sir Matthew nu se va schimba niciodată.

Rămas singur, Charles mai zăbovi puţin în birou, pînă la venirea trăsurii. Cuvintele mătuşii Hannah îi răsunară din nou în minte:" Ar trebui să organizezi petreceri şi să chemi oaspeţi – eşti încă tînăr şi ai nevoie de tineri în jurul tău". Nu se mai simţea tînăr. Nu se mai simţise tînăr de cînd murise Sussie şi se-ndoia că avea să se mai simtă vreodată.

Chiar în aceeaşi seară, mătuşa Hannah redeschise discuţia.

— Te-ai mai gîndit la ce ţi-am spus?

— La ce anume?

— Ştii tu foarte bine. Te-am sfătuit să-ţi cauţi o soţie. În scurt timp eu voi pleca, şi lucrurile acestea cer timp.

— Nu intenţionez să mă grăbesc să mai fac o căsătorie, prima a fost atît de dezastruoasă, încît mi-a ajuns.

— Nu poţi să trăieşti în trecut. Ar fi mult mai bine să uiţi ce-a fost şi să uiţi şi de Augusta. S-a purtat îngrozitor cu tine şi moartea ei a fost o binecuvîntare.

Charles nu răspunse imediat, lăsîndu-şi gîndul să

zăbovească în trecut asupra imaginii soţiei lui – atît de frumoasă, veselă şi spirituală, dar, pe de altă parte, atît de necredincioasă şi de crudă.

— Ştii foarte bine, cît de recunoscător îţi sunt pentru tot ajutorul pe care mi l-ai dat în toţi aceşti ani, dar nu vreau să te mai reţin dacă doreşti sau consideri necesar să pleci acasă. De asemenea, poţi pleca fără grijă: doamna Appleby se-nţelege foarte bine cu Budincuţa mea – îi este foarte devotată şi fetiţa o iubeşte. Cît despre doamna Bolingbrote, este o menajeră excelentă. Aşadar, nu văd niciun motiv pentru care să mă recăsătoresc.

— În primul rînd, aş vrea să nu te mai referi la Janie cu acest nume îngrozitor. Apoi, uiţi că nu va rămîne veşnic copil. În curînd, va avea nevoie de ceva mai mult decît ce-i poate oferi o guvernantă. O fi domnişoara Forrester fiică de preot, dar metodele ei de predare sînt extrem de învechite.

— O învaţă să scrie şi să citească şi, deocamdată, Budincuţa nici n-are nevoie de mai mult.

— În cazul acesta, prefer să mă retrag să brodez, anunţă Hannah supărată, şi-şi petrecu restul serii în compania papagalului său.

Rămas singur, Charles se gîndi din nou la Cecily Floyd. Ajunse la concluzia că n-ar fi o idee rea s-o vadă înainte de întoarcerea acasă din călătorie; cu ocazia asta, i-ar arăta că nu e dispus să tolereze capriciile unei fete de douăzeci şi doi de ani.

Ar putea, de exemplu, să-i facă o vizită surorii lui, Miriam, care, în fiecare vară, mergea la Veneţia în luna iunie. Putea s-o ia şi pe Janie cu el, sub pretextul că era timpul să-şi cunoască verişorii din Italia.

Păruse o idee bună pînă îşi aminti cît de uşor înţelegea sora lui totul, dincolo de orice pretext. Atunci, pentru ca totul să pară cît se poate de plauzibil, se gîndi să-l ia cu el şi pe Barnaby Tilverton, pe motiv că, aflat în convalescenţă, acea schimbare de aer îi făcea bine.

În dimineaţa următoare, îşi îngrozi mătuşa anunţînd-o că intenţionează să meargă la Londra chiar în acea zi.

— Duminica?! Ce-ar fi spus bietul tău tată de una ca asta?!

— Cum el nu mai poate spune nimic, nu mă voi hazarda să fac nicio presupunere. Nădăjduiesc că o vei duce pe Budincuţa la biserică în locul meu. Sper să mă întorc diseară.

— Nu pot aştepta acele probleme pînă mîine?

— Acestea, nu.

Ajungînd la Euston, Charles luă o trăsură spre o zonă a Londrei în care erau case ieftine de închiriat şi opri în dreptul uneia care părea pe punctul de a se prăvăli la vale, pe dealul pe care fusese înălţată. Întrebă de domnul Tilverton.

— Nu vă opreşte nimeni să urcaţi să vedeţi, îi răspunse o femeie şleampătă şi murdară, mutîndu-

şi curioasă privirea de la el la trăsura cu care venise. Al doilea etaj, camera din spate.

Charles urcă scara îngustă, îngrozit de mirosul greu de mîncare, în special varză, care îmbîcsea aerul. Cînd ajunse la etajul al doilea, bătu la o uşă cu vopseaua complet jupuită şi intră, îndemnat de vocea obosită dinăuntru. Îl găsi pe domnul Tilverton stînd la o masă, în dreptul unei ferestre înguste, traducînd un text din franceză.

— Domnule Pitborough! Exclamă acesta, ridicîndu-se jenat la vederea vizitatorului său. Îmi pare rău că a trebuit să veniţi aici, dar fac tot posibilul să-mi achit datoria către bancă. Vedeţi, am obţinut un serviciu la un editor din Water Lane – mă plăteşte o liră pentru traducerea fiecărei cărţi şi deja sînt la jumătatea celei dintîi.

— Dragul meu, n-am venit să-ţi cer banii! Charles era chiar îngrozit că putea fi crezut în stare de aşa ceva. Datoria dumitale, pentru că o numeşti astfel, deşi eu n-o consider deloc aşa, este de numai zece lire. Aş putea foarte bine să acopăr eu, după cum am propus şi înainte să pleci din Milchester.

— Mulţumesc, domnule Pitborough, sunteţi foarte amabil, dar nu sunt obişnuit să nu-mi plătesc datoriile.

Mîndria cu care rostise aceste cuvinte îi demonstra clar lui Charles că avea de-a face cu un membru al vechii aristocraţii, statut care se menţinea dincolo de orice condiţie financiară.

— Ce rost are să te chinui în acest hal pentru o chestiune absolut minoră?! Arăţi mai rău decît cînd locuiai la doamna Chadwell. Pur şi simplu te laşi să mori de foame pentru a plăti băncii o datorie absolut minoră pe care aş prefera s-o consideri una personală faţă de mine, în calitate de prieten.

— Salariul îmi acoperă din plin necesităţile.

— Mă bucur să aud acest lucru.

Charles era, totuşi, foarte sceptic în această privinţă: cum putea fi suficient un salariu de nouăzeci de lire pe an?! Este adevărat că acesta era salariul pe care-l dădea tuturor salariaţilor începători, dar numai după ce se asigura că încă mai locuiau cu părinţii şi că aceştia le puteau furniza o eventuală suplimentare de mijloace.

— Atunci, măcar poate vei accepta invitaţia unui prieten, dacă nu accepţi zece lire din banii lui.

— Depinde despre ce e vorba.

— Ce client mofturos! Doresc să mă însoţeşti în Italia la sfîrşitul lui mai şi să fii invitatul meu pentru două săptămîni. Nişte prieteni din Milchester merg în acea perioadă la Veneţia şi, ducîndu-mă şi eu acolo, nu vreau să fiu singur.

— Veneţia?! Bine, dar am pierdut deja un salariu pe o lună din cauza acestui accident, nu-mi pot permite să mai pierd încă două săptămîni cu o vacanţă. N-am avut niciodată în viaţă vacanţă.

— Cu atît mai mult, e cazul să-ţi iei una. Tocmai ai spus că salariul este suficient pentru a-ţi acoperi

nevoile, ori, dacă subzistenţa îţi e asigurată timp de două săptămîni, înseamnă că nici nu vei avea nevoie de el, nu-i aşa? Sora mea este căsătorită cu un italian şi în iunie se vor afla la Veneţia, unde au o casă ca un palat, care ar putea adăposti un regiment întreg, aşa că o voi ruga să ne primească în calitate de oaspeţi; aşadar, nu vei putea considera că ai vreo datorie faţă de mine.

— Şi cheltuielile de transport?

— Asta se poate rezolva uşor. Am impresia că prietenul meu, domnul Lavender, a plecat prin agenţia Thomas Cook.

— Lavender? Din Milchester?

— Da. E un nume mai puţin obişnuit. Soţii Lavender fac o călătorie în Italia şi o iau şi pe frumoasa lor fiică. Te rog să nu mă înţelegi greşit – nu mă interesează tînăra.

Gîndul lui Barnaby zbură din nou spre Rosalind şi-şi aminti de ochii ei şi de chipul strălucind de bucurie, de discuţiile lor şi de tăcerile bruşte cînd nu mai era nevoie de cuvinte, căci ştiau că se iubesc.

— Deşi n-ar trebui să accept invitaţia dumneavoastră, voi fi bucuros, totuşi. Cîndva, domnule Pitborough, vă voi răsplăti toată bunătatea faţă de mine – vă promit acest lucru tot aşa cum promit să-mi achit datoria faţă de bancă pînă cînd plecăm.

— Mă bucur că am stabilit. Şi-acum, pentru că

este o zi atît de frumoasă, să ne urcăm în trăsura care sper că încă ne aşteaptă şi să mergem la unul din marile hoteluri de pe bulevardul Northumberland şi să luăm prînzul.

William Pitborough se arătă încîntat de iniţiativa lui Charles de a-şi lua o vacanţă.

— Munceşti prea mult. Odihneşte-te şi fii fără grijă; voi fi eu aici, pentru a prelua totul în locul tău.

Acesta era, de fapt, singurul lucru care-l neliniştea pe Charles Pitborough.

Capitolul 4

30 mai era ultima zi a şederii familiei Lavender în Elveţia. Fetele stăteau la umbra castanilor de pe Ştrand, în Lucerna, şi Cecily tocmai termina schiţa, cînd domnul Femdean se-ntoarse din plimbarea pe care o făcuse împreună cu domnul Lavender.

Domnul Femdean venise de o săptămînă şi Cecily începea să-i dea dreptate în sinea ei Rosalindei, căci îl considera un tînăr tare plictisitor.

— A fost o plimbare foarte interesantă, le spuse el, dar Rosalind parcă nici nu auzi.

— A fost o zi minunată pentru aşa ceva, răspunse Cecily, din politeţe. Vremea a ţinut cu dumneavoastră în această ultimă zi aici. Plecaţi înapoi în această după-amiază?

— Nu, voi lua expresul de noapte. Trenurile sunt foarte confortabile şi astfel, voi fi mai mult timp

alături de voi. Ţi-a plăcut Elveţia, Rosalind?

— Nu, deloc. M-am plictisit de munţi: am urcat şi am coborît, i-am privit la apus, am fost chiar tîrîta afară ca să-i văd la răsăritul soarelui, am mers în jurul lor cu un tren cu aburi. Trebuie să recunosc că acea călătorie pur şi simplu m-a îngrozit. Poţi să rîzi, domnule Femdean, dar mi s-a părut extrem de riscant. E de-ajuns să cedeze un element şi te trezeşti catapultat în lac.

Deşi domnul Femdean îi explică amănunţit mecanismul echipamentului de cale ferată care făcea imposibilă o astfel de eventualitate, Rosalind rămase la fel de sceptică.

— Dacă Elveţia nu ţi-a plăcut, poate măcar Parisul a fost pe gustul tău.

— Deloc! Am fost peste cincizeci de persoane în grupul de turişti – ca o turmă de oi pe care ghidul încerca s-o păzească. Am fost duşi prin galerii de artă, fără însă a reuşi să ne apropiem de picturi, din cauza aglomeraţiei. Apoi, am făcut o excursie la Versailles, pentru că tata s-a gîndit să nu stăm în hotel cît el e ocupat cu afacerile, dar am fi preferat să mergem prin magazine, nu-i aşa, Cis?

— Aici te contrazic, Rosalind. Magazine sînt peste tot, dar nu există decît o Notre Dame şi un Palat Versailles. Trebuie să spun că mi-a plăcut Parisul, chiar şi aşa, vizitat alături de o mulţime de alţi oameni.

— Şi ce oameni!

Rosalind nu era dispusă să facă nicio concesie.

— Recunoaşte că unii erau chiar drăguţi, rîse Cecily. Nu ştiu de ce eşti atît de prost dispusă în această dimineaţă. Adu-ţi aminte de preotul acela în vîrstă cu fiul şi nora lui; nu fusese niciodată plecat din Anglia, pentru că era prea sărac şi, după ce moştenise un enoriaş foarte bogat, îşi luase imediat familia să viziteze Parisul şi Alpii elveţieni!

— Foarte frumos din partea lui! Spuse Rosalind, de data aceasta amuzîndu-se şi ea.

— Totuşi, nu se poate să fie aici cincizeci de persoane în grupul vostru.

— Jumătate din ei au rămas la Paris. Mîine plecăm şi noi pe cont propriu în Italia. Vom vizita şi Veneţia – un oraş atît de romantic... Nu credeţi, domnule Femdean?

Bietul om ar fi vrut să-i spună că, pentru el, orice oraş în care se afla ea era romantic, dar n-o putea face, cu Cecily de faţă. Aşadar, drept răspuns, admiră schiţele făcute de aceasta şi o-ntrebă dacă făcuse şi ea.

— Eu nu pot picta atît de frumos. Mi-ar plăcea, dar nu pot.

— Ai putea, dacă ai încerca, protestă Cecily. Astfel, ai putea duce acasă ceva mai interesant decît sfeşnice din lemn cu flori de colţ sculptate pe ele şi clopote cu figura unui sfînt în loc de mînere.

Începu să-şi strîngă culorile şi pensulele, privind cu un ochi critic ceea ce pictase. De mult nu mai

avusese timp să picteze şi, deşi nu era decît o încercare de amator, era absolut convinsă că închisese în ea, ca într-o cutie magică, spiritul acelor momente tihnite: ea alături de Rosalind într-o dimineaţă caldă în care soarele poleia vîrfurile munţilor. Da, cînd va privi acasă schiţele făcute în străinătate, cu siguranţă va retrăi bucuria acelor clipe.

Uneori, însă, se simţea folosită – ca şi cînd fusese chemată cu un anumit scop. Erau încă la Paris şi doamna Lavender, profitînd că Rosalind încă nu coborîse din camera ei de hotel, o rugă să încerce s-o convingă să-l vadă pe domnul Ferdean într-o lumină mai favorabilă.

Bietul domn Femdean şi bieţii părinţi! Deşi mizaseră pe influenţa Cecilyei asupra Rosalindei, subestimaseră antipatia acesteia din urmă faţă de pretendentul ei.

De asemenea, Cecily era trimisă s-o despartă pe Rosalind de orice tînăr din grup cu care zăbovea cîteva minute în plus şi era chemată înapoi cînd domnul Femdean se apropia de Rosalind. Aceasta, însă, dejuca planurile mamei ei, rămînînd cu îndărădnicie la braţul prietenei sale, nelăsînd-o sub nicio formă să plece.

Cecily se-ntreba uneori dacă făcuse bine dîndu-i Rosalindei scrisoarea de la domnul Tilverton. Ceea ce o îngrijora şi mai mult era hotărîrea acesteia, după ce citise îmbujorată mesajul, rîsese şi-şi

ştersese o lacrimă, de a cere doamnei Chadwell adresa din Londra pentru a-i scrie aceluia pe care-l considera cel mai minunat şi mai persecutat om din lume.

Turiştii din grupul cu care veniseră nu mai erau şi sala de mese părea oarecum pustie. Doar Rosalind susţinea că era mai bine fără ei.

— Bine, dar îţi făcuseşi cîteva prietene, o dojeni mama ei. Te-am auzit promiţîndu-le chiar că le vei scrie.

— Eu nu scriu niciodată scrisori, las aceasta pe seama Cecilyei. Cred că a scris acasă aproape în fiecare zi, nu-i aşa, Cis?

— Au fost atîtea lucruri noi pe care vroiam să le împărtăşesc cu ei, încît am simţit nevoia să scriu atît de des.

De fapt, scriind, îşi mai liniştea conştiinţa asupra căreia apăsa încă senzaţia de egoism a mamei sale.

În după-amiaza aceea făceau o ultimă plimbare cu vaporaşul şi, ascultînd de semnul discret făcut de doamna Lavender, Cecily rămase cu ea şi cu soţul ei, în timp ce domnul Femdean se aşează lîngă Rosalind.

De data aceasta, poate din jenă pentru purtarea ei de pînă atunci, sau poate din milă – în definitiv, bietul om bătuse atîta drum pentru a fi cu ea o săptămînă – se arăta mult mai binevoitoare, suportîndu-l cu stoicism.

— Nu înţeleg cum de poate fi un avocat atît de bun, îi spusese ea Cecilyei chiar înainte de excursie. Aşa or fi toţi avocaţii buni în familie şi cu prietenii?! Sunt spirituali numai la tribunal şi, dînd acolo tot ce au mai bun, nu le mai rămîne nimic pentru acasă?! Nu mi-ar plăcea să mă căsătoresc cu un avocat sau cu un judecător.

— Oricum, încearcă să te porţi mai frumos cu el, măcar acum, în ultima zi a şederii sale; apoi, pentru un timp, vei scăpa de el.

— Asta îl va face să mă ceară din nou în căsătorie. Nu ştiu de ce nu înţelege că răspunsul e" nu".

Am fi toţi mult mai fericiţi.

Se părea, însă, că domnuL Femdean ni accepta să cedeze uşor; o ceru din nou în căsătorie şi, din nou, Rosalind refuză.

— Doamna Blades se înşela spunînd că o călătorie te face mai înţelept, comentă ea în seara aceea, faţă de Cecily. După cum văd, asta nu se aplică şi în cazul lui Giles Femdean.

Charles Pitborough îi scrise surorii sale în Italia, anunţîndu-şi intenţia de a-i face o vizită, însoţit fiind de fiica sa şi de Barnaby Tilverton.

" Presupun că Enrico va deschide ruina aceea de pe Grand Canal în iunie, ceea ce înseamnă că verişorii Budincuţei vor fi şi ei acolo", scrisese el.

Miriam, sora lui, îi telegrafie imediat că abia îi aşteaptă. Singura care era îngrozită de această

idee era mătuşa lui: sceptică pe de-o parte, că bona nu va şti ce să ia pentru fetiţă într-o călătorie atît de lungă în străinătate, convinsă fiind că, dincolo de graniţele ţării, civilizaţia înceta şi considerînd, pe de altă parte, că nepotul ei nu trebuia să lase treburile băncii pe mîna altcuiva.

— Nu înţeleg ce vrei să spui, izbucni Charles, exasperat.

— Ba, cred că înţelegi prea bine. Tatăl tău n-ar fi lăsat niciodată banca pe mîinile cuiva atît de iresponsabil cum e vărul tău William. Roagă-l pe Joseph Orde să vină în locul lui. În definitiv, e mult mai îndreptăţit prin poziţia pe care o deţine în cadrul parteneriatului.

— Unchiul Joseph a venit pentru şedinţa lunară acum o săptămînă şi următoarea sa vizită e programată la sfîrşitul lui iunie, cînd eu voi fi deja aici. Şi-apoi, nici nu-l vreau aici în absenţa mea, deoarece are prostul obicei de a lua decizii absolut dezastruoase, pe cînd William nu va lua nicio hotărîre. Dacă apare vreo problemă, îmi va telefona, iar eu voi fi înapoi în patru zile.

— În patru zile se pot întîmpla multe. Ceea ce nu pot înţelege, totuşi, este de ce ţii neapărat să pleci. Da, ştiu că vrei să-i oferi domnului Tilverton o vacanţă, ceea ce este foarte frumos din partea ta – deşi... să nu te aştepţi cumva ca unchiul lui să-ţi mulţumească. Dar asta nu înseamnă să laşi banca pe mîna lui William. Nu-mi amintesc ca tatăl tău să

fi procedat vreodată astfel; poate, cine ştie, ocazional, de vineri pînă luni. Nici n-ar fi visat să facă aşa ceva!

— Situaţia lui era diferită de a mea.

— Aşa a reuşit să strîngă suficienţi bani pentru a cumpăra această casă şi să-ţi lase o sumă suficientă pentru a trăi într-un lux pe care nici măcar soţul contesei nu şi-l permite.

Hannah se referea întotdeauna la nepoata ei cu titlul de nobleţe respectiv, nu însă fără o oarecare ironie, căci, fiind străin, era neapărat suspect.

— Totuşi, n-ai vrea să-i telefonezi unchiului Herbert să vină?

— Nu.

Acesta era deja în State şi urma să mai vină de Crăciun.

— În cazul acesta, nu mai am ce spune. Merg să mă culc acum, dar în niciun caz nu poţi spune că nu te-am avertizat.

— Categoric, nu.

O sărută zîmbind, iar aceasta dădu din cap, în semn de reproş.

— Am impresia că pui ceva la cale... dar nu ştiu ce.

Charles era foarte mulţumit că Hannah nu ştia.

Proprietatea Oatesby era foarte mare şi valora o sumă considerabilă de bani, dar Charles nu-i acorda aceeaşi importanţă pe care i-o dăduse tatăl său şi acum, mătuşa. Poate că situaţia ar fi fost

alta dacă ar fi avut un fiu, dar aşa... căsnicia lui fusese atît de dezastruoasă, încît, după aceea, nu mai contau pentru el nici casa, nici averea.

Trei zile mai tîrziu, soţii Lavender şi cele două fete se aflau în Veneţia, după o călătorie cu trenul prin munţi. O mulţime de gondole aşteptau să preia călătorii, iar ei aleseră una din cele cîteva aparţinînd chiar de hotelul la care trebuia să ajungă, Great Britain Hotel.

Chiar în seara aceea, pentru a avea totul proaspăt în minte, Cecily scrise unchiului ei despre experienţa inedită a călătoriei în gondolă pe Grand Canal prin faţa caselor care nu numai că se numeau dar şi arătau a palate, fiecare avînd în faţă blazonul familiei.

Dacă ea nu văzuse decît latura romantică, în schimb domnul şi doamna Lavender erau preocupaţi de aspecte mult mai prozaice şi anume siguranţa bagajelor, care soseau cu următoarea gondolă şi umezeala caselor, la un pas de a le face nelocuibile.

Hotărît să nu se lase pe mîna ghizilor ocazionali, escroci şi incompetenţi, care cereau sume foarte mari, domnul Lavender alcătui el însuşi un program turistic, conducîndu-le conştiincios prin galerii de artă, muzee şi biserici, de la Palatul Dogilor la Piaţa San Marco. Acest oraş ridicat parcă din mare, impregnat de legendă şi istorie, o făcea pînă şi pe Cecily cea mereu atît de raţională şi cu

atît simţ practic, să se simtă cu totul altă, lăsîndu-se învăluită de vraja lui; era, într-adevăr, un oraş extrem de romantic.

Apoi, într-o după-amiază, pe la ora siestei, cînd, după cum spuneau italienii plini de ironie, doar cîinii şi turiştii englezi mai puteau fi văzuţi pe străzi, soţii Lavender primiră vizita ladyei Rînd care, înştiinţată de general de sosirea nepoatei lui, veni s-o cunoască pe domnişoara Floyd. La plecare, îi invită pe toţi patru la cină în ziua următoare.

Locuinţa soţilor Rînd, deşi nu era exagerat de mare, era că orice palazzo: cu o curte pătrată interioară unde aşteptau servitorii pentru a conduce oaspeţii la camerele de la etaj şi cu încăperi plăcute, răcoroase, cu marmură pe jos. Cum sir Frederick Rînd fusese un vînător pasionat în tinereţe, întreaga casă purta, spre marea admiraţie a domnului Lavender, amprenta acestui hobby: capete de mistreţi şi rinoceri printre coarne de cerbi, pe pereţi, canapele acoperite cu blănuri de lei, tigri şi leoparzi, picioare de elefant transformate în stative pentru umbrele, un enorm urs împăiat căruia i se atribuise rolul de cuier, fildeşul colţilor de elefant împodobind birourile sub forma unor cuţite pentru tăiat hîrtie.

Erau deja prezenţi destui invitaţi, dar, dacă în salonul doamnei Lavender aceştia ar fi produs deja aglomeraţie, aici aproape se pierdeau în spaţiul

acela imens. La un capăt al salonului era un balcon care dădea spre canal, iar la celălalt, ferestre cu vedere spre grădini. Aici veniseră Cecily şi Rosalind să admire statuile de un alb strălucitor. Tocmai cînd Rosalind se întorsese cu spatele la fereastră, se-ntîmpla să surprindă momentul în care gazda întîmpina un nou invitat: de fapt, cel ce-i atrăsese atenţia era tînărul blond de care acesta venise însoţit. Era atît de lividă, încît Cecily se temea să nu leşine.

— Ce e cu tine, Ros? E din cauza căldurii?

— Nu. Uite cine a intrat.

Cecily privi în direcţia indicată, dar cel ce-i atrase ei atenţia era tocmai cel ce-l însoţea pe tînărul blond. Ce naiba făcea domnul Charles Pitborough în Veneţia?

Avînd clar în minte ultima lor discuţie din parc, era hotărîtă să-l evite, ceea ce nu părea imposibil de realizat, avînd în vedere numărul mare al invitaţilor.

Chiar atunci se anunţă cina şi lady Rînd îşi dirijă oaspeţii spre sufragerie. I se păru un gest de firească politeţe din partea ei să încredinţeze pe cele două invitate din Anglia celor doi domni englezi, aşadar îl rugă pe Charles s-o conducă pe Cecily şi pe Barnaby Tilverton, pe Rosalind. Cu soţii Lavender era mai greu de rezolvat, dar invitase o fată bătrînă englezoaică, stabilită de mult timp la Veneţia, pentru a o aşeza la masă lîngă domnul

Lavender şi un preot englez care să ţină companie doamnei
Lavender.

Din păcate soţii Lavender nu acordară decît un minim de atenţie partenerilor, atît cît era politicos, căci întreaga lor atenţie era concentrată asupra lui Rosalind: zîmbitoare, cu ochii strălucitori, aceasta vorbea domnului Tilverton cu o însufleţire şi o plăcere de care bietul domn Femdean n-avea, cu siguranţă, să se bucure niciodată.

Nici Cecily nu era încîntată de partenerul ei. În afară de o scurtă privire admirativă spre rochia ei aurie, nimic nu indica dacă metamorfoza demodatei domnişoare Floyd îi era sau nu pe plac. Îi oferi braţul în tăcere şi, cînd ajunseră la masa lungă din lemn de mahon din sufragerie, Cecily îşi retrase cu mare plăcere vîrfurile degetelor de pe mîneca hainei lui de seară.

— Stai mult în Veneţia, domnişoară Floyd? Întrebă el, căci ea părea să nu fie dispusă să înceapă conversaţia.

— Trei săptămîni. Dar tu? Am fost surprinsă să te văd aici, domnule Pitborough, Presupun că eşti venit pentru afaceri.

— Parţial.

Pentru o clipă, privirile li se întîlniră şi lui Cecily i se păru că observă o expresie amuzată în ochii lui.

— Şi fiica ta? Sper că era bine cînd ai plecat.

— Este aici, cu mine. Soţul surorii mele este

italian şi are un palazzo aici în Veneţia, dar şi o moşie lîngă Florenţa. Ei bine, dacă el, Enrico, preferă să stea la ţară în această perioadă a anului, sora mea ţine neapărat că şi în palazzo să se locuiască măcar cîteva luni pe an – şi anume în mai şi iunie, căci în iulie şi august e mult prea cald, iar în lunile de iarnă, o ceaţă alburie şi deasă învăluie oraşul, făcîndu-l să pară rece, neprietenos şi straniu. Anul acesta şi-a adus şi pe cei trei copii ai lor, aşa că Janie are ocazia să-şi cunoască verişorii.

— Cum se înţeleg?

— Din fericire, bine.

— Copiii surorii tale vorbesc engleza?

— Da; au o bonă englezoaică, altfel n-aş fi îndrăznit s-o aduc pe doamna Appleby tot acest drum. Sigur, vorbesc şi italiana şi Janie mai prinde cîteva cuvinte.

— Unde se joacă?

— Există o cameră mare pentru copii, la ultimul etaj, iar casa are o grădină mai mare chiar decît cea a lui sir Frederick. Sunt surprinzător de multe grădini în Veneţia.

— Am observat. Cînd treci pe lîngă zidul unei grădini, miroase a trandafiri şi a flori de portocal.

Pe măsură ce vorbea, Cecily devenea din ce în ce mai puţin rigidă şi, cînd, uneori arunca o privire rapidă spre el, surprindea un zîmbet care-i tremura pe buze.

— Preferabil mirosului de canal. Cît aţi văzut din oraş şi ce intenţionaţi să vizitaţi mîine?

Cecily începu să povestească entuziasmată despre Palatul Dogilor şi persistă, în speranţa că, plictisindu-l, nu se va mai arăta dispus să continue conversaţia şi după ce se ridicau de la masă.

Aici nu se procedă ca în Anglia, unde bărbaţii mai rămîneau la un pahar cu vin de Porto după ce doamnele se retrăgeau în salon, ci mergeau toţi împreună în salon. Conversaţia deveni generală şi soţii Rînd se plimbau printre grupurile de invitaţi supunîndu-i pe italieni să audă cîteva cuvinte rostite într-o italiană greu inteligibilă de către oaspeţii englezi, iar pe aceştia să primească replica într-o engleză pe care italienii o făceau de neînţeles. Extenuaţi după acest schimb de amabilităţi, sugerară cu toţii că doresc să asculte muzică, inspiraţi de pianul de concert din colţul salonului.

— Bine, dar cine va acompania la pian?

— Rugaţi-l pe fratele meu, spuse imediat contesa. Este un foarte bun pianist.

— Domnul Pitborough?

Lady Rînd se arătă încîntată şi-l conduse imediat la pian. Nu mai puţin încîntată se arătă şi Cecily, care spera că, astfel, să fie departe de el tot restul serii. Nu avea să se întîmple aşa.

— Şi cine va avea amabilitatea să ne încînte cu cîteva melodii englezeşti?

Cecily privi în jurul ei, dar Rosalind dispăruse subit şi, spre groaza ei, îl auzi pe domnul Pitborough propunînd:

— Sunt sigur că domnişoara Floyd cunoaşte o mulţime de cîntece.

— Chiar aşa! Ce plăcere să fii aici, draga mea. Te rog, cîntă-ne!

Cecily nu putu refuza, dar era hotărîtă să-l chinuie pe Charles cît mai mult, negăsind niciuna din lucrările alese de el pe placul ei: ba într-un registru prea înalt, ba într-unul prea jos pentru vocea ei, ba prea dificile pentru a le aborda, ba complet necunoscute.

— Alege cîteva balade din cartea aceasta, înainte de a mă aduce la exasperare şi să nu spui că nici acestea nu-ţi convin, pentru că nu te cred.

Dîndu-şi seama că epuizase, într-adevăr, toate protestele, Cecily alese două balade şi, spre surprinderea ei, cînta mai bine ca de obicei, şi asta pentru că acompaniamentul lui Charles îi oferea exact suportul de care avea nevoie şi nu devenea obstacolul pe care vocea ei se chinuia să-l treacă, aşa cum se întîmpla de cele mai multe ori în saloanele de acasă; pianistul era, pentru prima dată, un partener în actul interpretării, nu un adversar. Şi totuşi, Cecily continua să se simtă stînjenită, cu atît mai mult cu cît publicul bisă. Răsfoi cartea, apoi o aşează, deschisă, în faţa lui.

— Îl voi cînta pe acesta – e frumos şi scurt.

Spre mirarea ei, Charles rămase cîteva clipe cu mîinile suspendate în aer, livid, cu chipul golit de orice expresie, după care închise cartea şi o puse deoparte.

— Nu am nevoie de partitură.

Apoi, atinse uşor clapele cu degetele şi dădu viaţă acelor acorduri triste. În timp ce cînta, Cecily observă expresia de îngrijorare de pe chipul contesei şi regretă alegerea să neinspirată – pesemne că melodia îi trezea lui Charles amintiri triste şi, aşa rece cum părea, avea şi el sentimente.

Terminînd de cîntat, Cecily încercă din nou s-o găsească pe Rosalind, dar aceasta continua să stea pe balcon, împreună cu domnul Tilverton, uitînd de toţi şi de toate, nemaicontînd nimic altceva pe lume în afară de dragostea lor.

Chiar în aceeaşi seară, discutînd cu soţul ei, doamna

Lavender părea extrem de încîntată.

— Ce amabil din partea contesei să ne invite mîine la ceai! I-am şi spus, de altfel, că de cînd am plecat din Anglia n-am mai băut un ceai bun. Cît despre domnul Pitborough… Nu l-am văzut niciodată atît de prietenos… Nici nu ştiam ce bine cînta la pian!

— Nu ştiu dacă ai făcut bine invitîndu-l şi pe prietenul lui, tînărul Tilverton, să ne însoţească mîine; nu vreau să se simtă încurajat să se ţină

după Rosalind, draga mea. Nu pot uita că, la balul de la Palat, a dansat patru dansuri cu ea, iar în seara aceasta a stat cam mult cu ea pe balcon. Nu-mi place deloc. Nu are nici bani, nici perspective, şi, în plus, unchiul său, lordul Tilverton, nu-l agreează.

— L-am invitat pentru că intenţionez să pun capăt acestei situaţii.

Zîmbetul ei misterios îl puse în mare încurcătură pe domnul Lavender.

— Ce vrei să spui?

— Repet: voi pune capăt oricărei iluzii pe care şi-o face în legătură cu Rosalind, sau pe care ea şi-o face în legătură cu acest domn.

Cînd se aşeză în pat, încă mai zîmbea.

Capitolul 5

Este neplăcut să constaţi, după ce ţi-ai petrecut toată noaptea pregătindu-ţi cu grijă armele cu care să-ţi înfrunţi adversarul că, de fapt, n-ai împotriva cui lupta.

Era lesne de înţeles dezamăgirea lui Cecily: se gîndise la replici usturătoare cu care să înăbuşe orice încercare a domnului Pitborough de a face conversaţie, iar acesta pur şi simplu nu venise să-i însoţească în turul de vizitare a oraşului, fiind angajat într-un alt program împreună cu sora sa.

Aşadar, agasată de absenţa adversarului, Cecily trebui să se mulţumească să meargă alături de

domnul Lavender, nedespărţit de ghidul oraşului şi de Rosalind, urmaţi la mică distanţă de doamna Lavender şi de domnul Tilverton.

— Pavajul acesta din oraşele italieneşti este o adevărată nenorocire pentru picioarele mele sensibile, se plînse mama Rosalindei. Nu pot ţine pasul cu fetele acestea, dar, din fericire, ştiu că mă pot baza pe braţul dumitale.

Domnul Tilverton îi oferi, amabil, braţul; în definitiv, nu era ea mama adoratei lui Rosalind?!

— Presupun că Rosalind ţi-a povestit despre domnul Femdean. Ah, ce puternic e soarele în dimineaţa aceasta! Se opri să-şi aranjeze voalul de la pălărie, în timp ce domnul Tilverton îi ţinea umbrela. Plecăm atît de devreme, la ora zece dimineaţa, şi totuşi este deja atît de cald!

— Nu, nu-mi amintesc ca domnişoara Lavender să fi amintit de domnul Femdean.

— De fapt, da, e de-nţeles de ce n-a vrut să-ţi spună: e încă secret. Dar, cum ştiu că nu-i vei spune că ştii de la mine, îţi voi împărtăşi şi dumitale acest secret: neoficial, este logoditǎ cu domnul Femdean. Ce bărbat drăguţ... şi ce inteligent! După cum am aflat, este la începutul unei cariere strălucite şi, bineînţeles, are o situaţie materială foarte bună. De fapt, cel ce speră să se însoare cu Rosalinda nici nu poate să nu dispună de un venit considerabil, căci pisicuţa noastră e foarte extravagantă şi obişnuită cu luxul. A

petrecut o săptămînă împreună cu noi în Elveţia şi a cerut-o în căsătorie. Rosalind a vrut să păstreze secretul... ştii cum sunt fetele... se sfiesc să vorbească despre aşa ceva. Cînd vom ajunge acasă, sînt sigură că va veni cu inelul de logodnă şi nu va mai trebui decît să fixăm data căsătoriei. Dar mizez pe discreţia dumitale, domnule Tolverton. Nu mă va ierta niciodată dacă va afla că ţi-am spus.

Barnaby o asigură, cu voce stinsă, că va păstra secretul.

— Gata! Cred că voalul stă bine acum. Îţi mulţumesc, domnule

Tilverton, pentru răbdarea de care ai dat dovadă faţă de o bătrînă înceată.

— Nu e nicio grabă, doamnă Lavender. Absolut nicio grabă, într-adevăr, bietul Barnaby simţea că nu mai avea de ce să se grăbească spre Rosalind, din moment ce aparţinea unui alt bărbat.

Ah, fata aceea oribilă! Se plînse contesa fratelui ei în timp ce beau cafeaua, dimineaţa, în grădină.

— Ce fată oribilă?

Avea o expresie atît de mirată, de parcă ar fi suferit o amnezie.

— Cea care a cîntat cîntecul lui Sussie.

— Bine, dar ea n-avea de unde să ştie.

— Eşti sigur? Am surprins-o privindu-te o dată sau de două ori în timpul cinei, ca şi cum te-ar fi urît.

— Asta este! Îi dau voie să mă urască, dacă vrea. De fapt, nici nu-mi amintesc să-i fi cerut să dea dovadă de afecţiune faţă de mine.

Vorbea ca şi cum aceasta ar fi fost cea mai convenabilă stare de lucruri, pe un ton calm, indiferent, mai interesat, parcă, de ceea ce mînca. Sora lui renunţă; ştia că nu avea să mai afle nimic de la el, aşa că schimbă subiectul.

— Vei fi şi tu după-amiază, cînd vin prietenii tăi la ceai?

— Credeam că vrei să merg să iau bilete la teatru pentru diseară.

— Poate fi trimis unul dintre slujitori.

— Ai încredere că ştie ce să aleagă?

— Nu. Ei bine, în cazul acesta ai permisiunea de a lipsi de la ceai pentru a merge tu însuţi să iei bilete.

Charles păru că simte o mare uşurare pentru modul în care se rezolvaze problema – atît de simplu.

Domnul Lavender nu putu însoţi doamnele din cauza indigestiei, ceea ce, însă, nu le împiedică să se simtă foarte bine şi să considere acea după-amiază cît se poate de plăcută.

După obiceiul englez, copiii veniră la un moment dat, îmbrăcaţi în hăinuţe elegante, să salute oaspeţii. Copiii contesei, două fetiţe şi un băieţel, se arătară destul de timizi, dar Janie, mult mai comunicativă şi degajată în purtare, părea mult

mai prietenoasă.

— Sunteţi domnişoara Floyd, spuse ea pe un ton grav, oprindu-se în dreptul Cecilyei. M-aţi ajutat să-mi închei cizmuliţele, pentru că bona nu reuşea destul de repede şi tata mă aştepta jos cu trăsurica şi-mi era teamă să nu plece fără mine.

— Bona ta a făcut tot posibilul, dar tu erai prea grăbită.

— Îmi era atît de teamă să nu plece tata fără mine…

— Ştiai că n-ar fi făcut aşa ceva. Îţi spusese că te va aştepta cred.

Surprinzînd discuţia lor, contesa deveni mai atentă. Să se fi cunoscut Charles cu această tînără la orele de dans ale fetiţei?

Dacă da, de ce nu spusese nimic? Era posibil ca prezenţa ei să fie motivul neaşteptatei lui vacanţe la Veneţia? Va fi mai atentă… Şi totuşi, cînd acesta sosi mai tîrziu, cu prietenul lui Tilverton, abia dacă o privi pe Cecily, se înclină uşor în semn de salut spre toate doamnele, fără a indica un cît de mic semn preferenţial pentru ea.

Nedumerirea contesei deveni şi mai mare cînd îl întrebă dacă reuşise să obţină bilete şi cîte cumpărase.

— Şapte; trei pentru noi şi patru pentru grupul domnului Lavender. Am înţeles că aşa doreai.

— Sigur, se grăbi ea să încuviinţeze, mascînd cu un zîmbet binevoitor surprinderea – o surprindere

reflectată, de altfel, pe chipurile celor invitaţi. Vă voi trimite o gondolă la ora nouă. Sper că va veni şi soţul dumneavoastră, doamnă Lavender. Fenice este cel mai bun teatru al nostru, dar, din păcate, este deschis destul de rar. Iarna reuşim să mai vedem cîte un spectacol de operă, dar vara, în iunie, foarte puţine teatre rămîn deschise. Văd că aceste bilete sînt pentru Malibran, pe un canal mic care ajunge în Grand Canal lîngă Podul Rialto.

— Sînt convinsă că ne va plăcea foarte mult, tot aşa cum ne-a plăcut şi teatrul din Paris. În ciuda faptului că nu înţelegeam limba.

Doamna Lavender avusese dreptate: spectacolul plăcuse tuturor. La ieşire îi aşteptau cîteva gondole. Extrem de dezamăgită şi de jenată, Cecily se trezi singură cu Charles în una din acestea.

— Îmi doream o astfel de ocazie pentru a-ţi vorbi, începu ei imediat cum porniră. Fără îndoială, îţi aminteşti propunerea pe care ţi-am făcut-o înainte de a pleca din Milchester şi răspunsul pe care mi l-ai dat.

— Da, domnule Pitborough, îmi amintesc.

— Am scris unchiului dumitale şi bănuiesc că ţi-a arătat scrisoarea mea, sau ţi-a redat conţinutul acesteia, căci am primit un răspuns în care domnia să îmi spunea că vei discuta cu mine această chestiune la întoarcerea în Anglia.

— Aş fi scris eu însămi, dar n-am mai avut timp: urma să plec în cîteva ore.

— Aşa mi-a scris şi generalul.

Faţa lui gravă şi gînditoare, luminată de felinarul gondolei, avea trăsături frumoase şi absenţa oricărei urme de aroganţă scotea la iveală ceva neobişnuit la el: sensibilitatea.

— Iată şi motivul pentru care mă aflu aici: cînd îmi pun ceva în minte, nu-mi place să fiu lăsat să aştept luni de zile pentru un răspuns.

Unchiul ei părea să fi avut dreptate în privinţa lui, nu era deloc o persoană uşor de manevrat.

— Nu pot să cred că aţi făcut tot acest drum doar pentru a discuta propunerea pe care mi-aţi făcut-o.

— Ba da. În primul rînd, doresc să ştiu de ce este atît de important pentru dumneata să ai întreaga familie la Oatesby – în afară de raţiuni ce ţin de legături de familie" şi afecţiune firească.

Gestul de dispreţ cu care Charles îşi însoţi cuvintele o făcu pe Cecily să roşească, indignată.

— Domnule Pitborough, afecţiunea pentru familia mea n-are nicio legătură. Dacă aş fi fost bărbat…

— Draga mea domnişoară, dacă ai fi fost bărbat, o întrerupse el ironic, această discuţie ar fi fost exclusă.

— Dacă aş fi fost bărbat, aş fi putut să asigur un cămin familiei mele, adică aş fi putut cîştiga suficient ca întreţinerea acesteia să fie în întregime responsabilitatea mea. Deoarece sînt femeie şi o astfel de perspectivă îmi este pur şi simplu refuzată, nu-mi rămîne de făcut decît să mă

căsătoresc cu un bărbat bogat pentru ca, în felul acesta, să le asigur şi lor o situaţie materială.

Charles păru surprins, ca şi cînd nu s-ar fi gîndit niciodată să privească lucrurile din acest punct de vedere.

— Pari cît se poate de rece şi calculată.

— Este vorba despre unchiul meu. Vocea ei trăda o oarecare enervare faţă de lipsa lui de înţelegere, după care continuă, mai calm. Înainte ca noi să venim, dragul meu unchi Humphrey ducea o existenţă de burlac cît se poate de tihnită şi fericită: iarna mergea la vînătoare de două ori pe săptămînă, vara pescuia, o seară pe săptămîna aduna acasă la el trei vechi prieteni la o partidă de cărţi şi o dată pe săptămîna lua masa la Clubul Liberalilor. Îl avea pe Pringle ca majordom şi valet – căruia fraţii mei îi fac viaţa un chin, avea, de asemenea, o menajeră foarte cumsecade, trei fete la bucătărie şi un grădinar care cîteodată servea la masă. Repet: era cît se poate de fericit. Apoi, cînd tatăl meu a murit, lăsînd atîtea datorii în urmă, unchiul Humphrey a considerat că e de datoria lui să ne asigure un cămin. Drept pentru care a renunţat la mersul la vînătoare, la pescuit, la a-şi invita prietenii, la masa de la club, iar acum se gîndeşte să renunţe la grădinar şi la şaretă. Mă simt atît de vinovată cînd mă gîndesc la toată bunătatea şi generozitatea lui şi la felul în care l-am răsplătit. De aceea, cînd mi-ai făcut acea...

propunere de afacere, am spus că vreau să-mi iau şi familia la Oatesby – de dragul lui, nu al meu. Sigur că am greşit. N-ar fi deloc plăcut să-i ai în casă şi, în definitiv, tu un străin, n-ai nicio vină pentru a fi împovărat cu familia şi cu problemele mele. Aşa că, domnule Pitborough, să nu mai discutăm despre aceasta şi, te rog, nu mai irosi timpul în Veneţia pentru prostia pe care am spus-o atunci, în Parcul Tilverton – a fost pur şi simplu un capriciu.

Un capriciu şi furia faţă de modul atît de direct în care a făcut-o să înţeleagă ce puţin însemna ea femeie pentru el.

— N-a fost deloc o prostie şi cred că putem rezolva problemele familiei tale.

Cecily îl privi, alarmată; oare nu înţelegea că voia să pună definitiv capăt oricărei încercări de stabilire a unei relaţii?

— Domnule Pitborough, se pare că nu mă pot face înţeleasă! Doar nu sunt singura fată din Milchester. Sunt multe altele care abia aşteaptă să se mărite cu tine – sunt absolut convinsă.

— Şi eu sunt convins, spuse el cu un dispreţ suveran, întîmplător, însă, m-am fixat asupra persoanei tale, considerînd că eşti cea mai potrivită pentru scopul meu.

— Potrivită sau nu, tot nu vreau să mă căsătoresc cu tine şi te sfătuiesc să găseşti pe altcineva – fără problemele mele.

— Nu vreau să găsesc pe altcineva. Şi, după cum am spus, cred că voi putea rezolva aceste probleme.

— Se pare că eşti un om foarte încăpăţînat!

— Se pare că sunt.

Între timp, gondola ajunsese în dreptul scărilor ce duceau la hotelul Great Britain. Ridicîndu-se, Charles întinse mîna ca s-o ajute să coboare, dar, încă furioasă, Cecily ezită să accepte ajutorul lui, pînă cînd, totuşi, teama de a aluneca învinse.

— Ţine-te pînă urcăm scările; sunt foarte alunecoase.

Apoi, strîngîndu-i degetele într-ale sale, o conduse pînă la uşa hotelului.

— La revedere, domnule Pit.

— Noapte bună, domnişoară Floyd. Poate ar trebui să te previn că, de obicei, obţin ceea ce vreau.

— Nu şi de data aceasta!

Cu aceste cuvinte, Cecily intră în holul hotelului, unde o aştepta deja familia Lavender.

În aceeaşi seară, Rosalind îi împărtăşi părerea mamei ei că domnul Pitborough e îndrăgostit de ea.

— Doamna Lavender se înşală.

— Şi chiar nu crezi că ar putea fi… măcar puţin?

— Nu.

— Păcat; e atît de bogat! Se pare că nu-l prea placi, nu-i aşa?

— Nu-mi amintesc ca vreun alt bărbat să-mi fi displăcut mai mult.

— Mare păcat!

Dac-ar fi fost îndrăgostit de tine şi te-ar fi cerut în căsătorie, nici măcar tu n-ai fi avut curajul să-l refuzi.

Apoi, spre uşurarea lui Cecily, trecu la un alt subiect.

— Cis, îţi aminteşti că, într-o seară, la Paris, tata a spus că se-ntîlneşte cu un prieten de afaceri pentru a lua cina împreună? Ei bine, cred că au fost să vadă spectacolul de can-can, pentru că l-am auzit spunînd domnului Pitborough că i s-a părut sub aşteptări. Mă-ntreb la ce se aştepta... Şi, dacă a fost atît de cuminte şi de nevinovat, de ce nu ne-a luat şi pe noi?

— Ce i-ai spus domnului Tilverton de şi-a schimbat total comportamentul faţă de fiica noastră? Îşi întrebă domnul Lavender soţia a doua zi dimineaţă, l-ai spus cumva că nu-i dau niciun ban dacă se căsătoreşte cu un bărbat pe care nu-l agreez?

— Nici gînd. I-am spus pur şi simplu că s-a logodit cu domnul Femdean şi că se vor căsători cum ajungem acasă.

— Bine, dar nu e adevărat! Martha, nu-mi place faptul că spui minciuni.

— Principalul este că a funcţionat. Ah! Priveşte! Strigă ea încîntată, ridicînd storurile de la ferestre.

Pe suprafaţa cenuşie a mării apăru flota de război a Marii Britanii. V

— Flota este în port! Anunţă doamna Lavender cu satisfacţie, de parcă ea însăşi ar fi aranjat această. Astfel, se va rezolva problema fetelor noastre.

— Nu văd ce legătură are.

— Toate fetele din Veneţia se vor lua la întrecere să placă ofiţerilor de marină, iar aceştia, la rîndul lor, le vor căuta, nemailăsîndu-le timp pentru nimeni altcineva.

Previziunea ei se dovedi exactă. În următoarea săptămîna, fiecare lady care avea un palazzo în Veneţia, în frunte cu soţia consulului, invită ofiţerii la prînz, la cină, sau la serate dansante. Rosalind şi Cecily participau în fiecare seară la astfel de evenimente mondene şi, uneori, Cecily avea impresia că Rosalind uitase de domnul Tilverton; cît despre ea însăşi, era cît se poate de mulţumită că nu se-ntîlnea cu domnul Pitborough unde era invitată.

Bineînţeles, veni şi rîndul contesei să le invite şi, la întoarcere, fetele declarară amîndouă acel bal ca fiind cel mai frumos dintre toate. N-ar fi recunoscut pentru nimic în lume că existaseră momente în care simţiseră lipsa domnilor Pitborough şi Tilverton.

A doua zi, cînd, însoţite de doamna Lavender, veniră să-i mulţumească pentru invitaţie contesei,

aflară că domnii în cauză erau plecaţi pentru o săptămînă în apropiere, la Chioggia, la pescuit.

— Cel puţin... aşa pretind, rîse contesa. Se spune, însă, că femeile de acolo sînt renumite pentru frumuseţea lor şi mulţi pictori le-au folosit ca modele; nu m-ar surprinde să se fi dus să se convingă ei înşişi...

Zicînd acestea, contesa rîse din nou cu o veselie pe care fetelor le venea destul de greu s-o afişeze.

Cînd tocmai se pregăteau să plece, veni, în mod cu totul întîmplător, lady Rînd şi, cum doamna Lavender se arătă brusc cuprinsă de tristeţe pentru faptul că Cecily nu putea face schiţe după natură, aşa cum procedase în celelalte oraşe, o invită la ea, chiar de-a doua zi, întrucît din palazzo, de la ferestre, perspectiva era superbă. Cea mai bucuroasă de această invitaţie se arătă doamna Lovender, care acceptă imediat în numele Cecilyei, considerînd-o norocoasă că scăpa, astfel, de căldura pe care ei, ceilalţi, trebuia s-o înfrunte în vizita programată la fabrica de sticlă din Murano.

Abia a doua zi Cecily înţelese amuzată în sinea ei, atitudinea doamnei Lavender: un tînăr american frumos urma să-i însoţească, împreună cu familia, la Murano, aşadar, era mai bine ca Rosalind să nu aibă rivală. Oricum, ea prefera invitaţia ladyei Rînd şi, de altfel, îşi petrecu fericită toată dimineaţa făcînd schiţe de peisaje şi discutînd cu aceasta, care-i ţinea companie în timp ce broda. De fapt,

Cecily mai mult ascultă amintirile ladyei Rînd legate de vremea cînd îl cunoscuse pe general.

— Cînd dădeau petreceri, mama ta era amfitrioana – blondă, cu ochi albaştri, frumoasă şi răsfăţată, avea zeci de admiratori. Apoi, Louisa s-a căsătorit cu căpitanul Floyd, un ofiţer tînăr din regimentul pe care fratele ei îl comanda în calitate de colonel. Era un tînăr de familie bună, dar fără prea mulţi bani, iar Louisa l-a ajutat să-şi cheltuiască rapid puţinul pe care-l avea. Înţeleg că situaţia voastră materială este destul de precară… Ai mai primit veşti de-acasă de cînd eşti în Veneţia?

— Cred că mă aşteaptă la poşta o scrisoare de la mama, dar, de fiecare dată cînd am mers în direcţia aceea, n-am avut paşaportul la mine ca să pot s-o ridic. Se pare că e mare nevoie de mine acasă şi îmi trebuie un efort de voinţă ca să nu las totul şi să fug la ei.

Scrisorile de la mama sa – lungi liste de nemulţumiri legate de cît de greu îi era să facă faţă sarcinilor cu care o împovărase absenţa ei – o urmăreau în fiecare oraş.

Spre ora prînzului, lady Rînd părăsi puţin încăperea, iar la scurt timp după, cineva intră şi rămase cîteva clipe s-o privească pe Cecily, absorbită de schiţa pe care o făcea. Soarele desena cercuri de lumină pe marmura salonului, iar reflexele unduirilor apei păreau să dea viaţă

îngerilor cu coroniţe de flori ce străjuiau plafonul. Şi, în timp ce o privea pe Cecily, Charles Pitborough recunoscu, deşi împotriva voinţei sale, că era nu numai o mamă foarte potrivită pentru Janie şi o stăpînă a casei cu simţul răspunderii, ci şi o tînără foarte atrăgătoare.

De fapt, îşi dăduse seama de acest lucru încă de cînd o văzuse prima dată, la balul de la Palat, ceea ce de altfel îl şi făcuse să accentueze asupra stilului demodat al rochiei. De atunci, de fiecare dată cînd se întîlniseră, avusese ocazia să descopere o nouă faţetă a personalităţii ei, dar era hotărît să-şi reprime orice slăbiciune ce-ar fi putut da naştere vreunui sentiment, cît de vag, faţă de ea. Suferise mult prea mult din cauza unei femei pentru a mai risca să ţină la vreuna.

— Nu e prea bine. Mă tem că n-am calităţi de pictoriţă, spuse Cecily, privindu-şi cu un ochi critic lucrarea.

Auzi apoi paşi venind spre ea, dar nu întoarse capul, foarte mirată, decît cînd auzi vocea lui Charles.

— Se poate, dar ai talent. Cîteva lecţii poate ar fi suficiente pentru a-ţi îmbunătăţi stilul.

— Îmi cer scuze; credeam că e lady Rînd.

— Lady Rînd e în birou; răspunde biletului pe care i l-am adus din partea surorii mele. Cum termină de scris, plec.

Cecily nici măcar nu încercă să-şi ascundă cumva

expresia satisfăcută la aflarea veştii că va scăpa de el atît de repede.

— Ţi-a plăcut excursia la Chioggia? Întrebă ea, totuşi, deşi pe un ton rece.

— Foarte mult, mulţumesc.

— Sînt femeile de acolo chiar atît de frumoase cum se spune?

— Poate că da, dar mă tem că n-am observat. Am fost la pescuit majoritatea timpului. Dar tu? Sper că ţi-a plăcut balul Amiralului.

— Da! A fost superb! Cred că a fost cel mai strălucit bal la care am fost vreodată.

— Presupun că tu şi domnişoara Lavender v-aţi întors cu o mulţime de scalpuri atîrnînd la brîu, aparţinînd victimelor făcute.

Cecily deschise din nou cutia cu culori şi începu să retuşeze desenul pe care tocmai îl terminase. Abia după cîteva clipe vorbi.

— De ce ai spus asta?

— Bine, dar asta le face cea mai mare plăcere femeilor la un bal, nu-i aşa? Să adauge cît mai multe trofee la colecţia lor de victime.

— Este adevărat că amiralul are sub comanda sa cîţiva tineri ofiţeri fermecători. A fost foarte plăcut să fiu tratată cu atîta curtoazie… Da, este într-adevăr plăcut să fii tratată ca o femeie, nu…

— Ca o şedinţă de consiliu? Nu e nevoie să spui mai mult; ştiu că am greşit.

Luă mapa cu schiţele ei şi începu s-o răsfoiască,

privind cu un ochi critic, cînd lady Rînd se întoarse cu răspunsul pentru sora lui.

— Văd că admiraţi schiţele Cecilyei. Cred că e foarte înzestrată, nu-i aşa, domnule Pitborough?

— Da, talentată, admise el cu răceală, dar refuză invitaţia de a rămîne la prînz, pe motiv că promisese surorii lui că se-ntoarce la masă.

— Speram că o puteţi însoţi pe domnişoara Floyd la poştă în această după-amiază, în drum spre hotel. Se pare că a primit o scrisoare.

— Mă voi întoarce cu mare plăcere la ora trei, cînd se termină siesta şi o voi conduce.

— Nu, nu e ceva important, protestă Cecily. Pot aştepta pînă cînd domnul Lavender are drum în acea direcţie. Oricum, azi n-am paşaportul la mine.

— Putem foarte bine să mergem mai întîi la hotel, laşi cutia cu culori şi mapa cu schiţe şi iei paşaportul. Mă întorc la ora trei.

După care plecă imediat, să ducă scrisoarea surorii lui.

— Un om ciudat, dar cred că e bine intenţionat, comentă lady Rînd după plecarea lui Charles. Vă vedeţi des în Milchester?

— Nu ne vedem aproape deloc.

Cu această ocazie, Cecily îşi propuse să nu se mai vadă chiar deloc.

La ora trei fix, Charles se întoarse şi merseră la hotel. Pe drum, subiectele conversaţiei lor se limitaseră la căldură şi la numărul din ce în ce mai

mare de ţînţari. Ajungînd la hotel, Charles o aşteptă în faţa liftului pînă cînd Cecily urcă în cameră să-şi ia paşaportul. Se trezi cu o batistă delicată în mina – căzută probabil din mapa cu schiţe, în momentul în care i-o dăduse şi-o strecură cu grijă în buzunar, pentru a i-o înapoia la întoarcere. Batista rămase însă în buzunarul lui chiar şi după ce Cecily coborî.

Probabil că remarca ei referitoare la ofiţerii din subordinea amiralului îl făcuse pe Charles să se arate mult mai amabil. Se arătă interesat de vasele pe care ea şi prietena ei mai fuseseră invitate şi ascultă cu atenţie amănuntele tehnice pe care Cecily le dădea despre torpilor, sau poate doar se folosea de acest pretext pentru a-i studia chipul ale cărui trăsături se însufleţiseră brusc, aşa cum nu se întîmplase în niciuna din discuţiile cu caracter personal avute cu el pînă atunci. Ba chiar era deranjat de zîmbetul ei provocat de amintiri în care el nu era inclus.

— Şi cum era comandantul acelei nave extraordinare?

— Un bărbat fermecător, se grăbi ea să răspundă cu un entuziasm pe care era departe de a-l simţi. Il cunoscusem, de fapt, în casa surorii tale şi a insistat atît de mult să ne invite pe vasul lui, încît nu l-am putut refuza. Dansa foarte bine... adăugă ea, fără nicio legătură.

Charles ar fi găsit foarte potrivit să facă un

comentariu sarcastic, dar se abţinu şi mută centrul de interes al discuţiei asupra activităţii lor turistice, pe care venirea flotei o afectase cel mai mult.

— Şi aşa, cred că aţi văzut destul de puţin din Veneţia. În general, este o diferenţă între turiştii americani şi cei englezi; dacă primii sînt într-o permanentă goană pentru a vedea cît mai multe locuri într-un timp cît mai scurt, englezii se lasă, de obicei, pe mîna unui ghid că domnul Lanveder, gata să explice fiecare pictură pînă în cele mai mici detalii.

— Sunt o mulţime de biserici în Veneţia; în prima dimineaţă petrecută aici am vizitat deja şase şi cred că încă patru şi un muzeu, după-amiază. Sigur, am cam încetinit ritmul de atunci, dar nu neapărat din cauza venirii flotei, ci mai degrabă din cauza oboselii, dar chiar şi aşa, ieri am vizitat două muzee şi o galerie de artă, iar astăzi a fost rîndul fabricii de sticlă din Murano.

— Îmi cer scuze, m-am înşelat. Văd că sunteţi nişte turişti foarte activi.

De fapt, de-acum amîndoi nu se mai gîndeau decît la conversaţia începută în seara cînd se întorseseră de la teatru, dar nu o reluară decît după ce plecară de la poştă. Cecily primise, într-adevăr, scrisoarea pe care o aştepta.

— N-o deschizi?

— Nu. Ştia deja ce conţinea.

— Atunci, pentru că este atît de cald, să mergem

în Piaţa San Marco şi să vedem ce ne oferă restaurantul Florian în materie de îngheţată. Cu această ocazie, putem relua discuţia noastră; n-am avut timp atunci să-ţi spun, dar cred că am o soluţie care să îndeplinească în totalitate cerinţele tale referitoare la locuinţa familiei, după instalarea ta în casa mea.

Capitolul 6

Siguranţa pe care el o afişa o enerva îngrozitor pe Cecily. Ar fi plecat imediat de lîngă el, dar rămăsese din simplul motiv că nu ştia să se întoarcă singură la hotel.

Charles alese drumul care trecea printr-o piaţă şi, văzînd-o în sfîrşit plină de interes şi admiraţie pentru toată acea bogăţie de culori şi forme, se simţi mulţumit pentru alegerea făcută. Atrasă de tot ce vedea, Cecily cumpără penare din piele pentru fraţii ei, o tabacheră din piele pentru general şi un şal alb din dantelă pentru mama sa.

— Ah, dac-aş putea să mă aşez undeva să desenez ceea ce văd!

Vorbi cu voce tare, exaltată, apoi se cenzură, ca şi cum s-ar fi trezit brusc la realitate.

— Oricum, ar fi peste puterile mele. Aveai dreptate cînd spuneai că am nevoie de lecţii de desen; mi-ar fi imposibil să surprind toată această lume în mişcare.

— Şi-aşa n-ai putea sta aici singură ca să pictezi.

Voi aranja să iei lecţii de desen cînd te întorci în Oatesby – de asemenea, şi lecţii de canto. Ai o voce minunată care, cred eu, ar fi pusă şi mai bine în valoare dacă ar fi cultivată. Doar cîteva lecţii cu o profesoară bună ar fi de-ajuns.

Deşi agasată, Cecily nu-şi putu stăpîni totuşi un zîmbet, amuzată de insistenţa lui.

— Îmi pare rău că nu-ţi place cum cânt.

— Nu este vorba despre ceea ce-mi place sau nu-mi place mie, ci de faptul că vreau să cînţi mai bine decît acum în faţa oaspeţilor mei.

— Înţeleg... Vrei să iau lecţii în interesul tău.

— Fireşte.

Siguranţa lui o uimi. Nici nu ştia dacă să se arate indignată, sau să rîdă. Ajunseseră din nou în Piaţa San Marco, în dogoarea soarelui, şi abia după ce se aşezară la o măsuţă în restaurantul Florian, în faţa unor cupe cu îngheţată, Charles începu să-i vorbească despre planul lui.

— Cînd ţi-am propus prima oară o căsătorie formală, ai pus condiţia ca familia ta să vină să locuiască la Oatesby cu noi.

— Aşa este, şi aş adăuga că, între timp, n-a survenit nimic care să mă facă să mă răzgîndesc.

— Atunci, poate că va aduce o schimbare ceea ce vreau să-ţi propun acum. Sunt dispus să cumpăr o casă în Milchester pentru mama ta, s-o mobilez şi să-i asigur acesteia un venit de o mie de lire pe an. Desigur, casa va fi suficient de mare pentru ea şi

ceilalţi trei copii ai săi, precum şi personalul de serviciu de care va avea nevoie. Desigur, va trebui să justifice cheltuielile, dar atîta timp cît nu depăşeşte suma alocată, este liberă să facă aşa cum doreşte.

Cecilyei nu-i venea să creadă, dar, înainte de a putea spune ceva, Charles continuă pe acelaşi ton calm.

— Ar fi mult mai bine decît în varianta propusă de tine, cred că eşti de acord, asupra acestui fapt. Oatesby este la trei mile depărtare de oraş, şi dacă fraţii tăi pot merge pe jos pînă la şcoală sau ar putea fi înscrişi la internat, mama ta ar avea nevoie permanent de trăsură pentru a ajunge în Milchester. De asemenea, sora ta ar merge împreună cu Janie la lecţiile de dans, însoţite de aceeaşi guvernantă. De fapt, nici nu cred că mamei tale i-ar plăcea să locuiască la noi; categoric, ar prefera să aibă casa şi servitorii ei. În acelaşi timp, s-ar rezolva problema unchiului tău, care ar reveni la existenţa lui tihnită.

Cum Cecily rămase în continuare tăcută, prea uimită de uşurinţa cu care se hotăra situaţia familiei sale pentru a mai vorbi, Charles luă această drept un acord tacit.

— Aşadar, ne-am înţeles, da? Cînd doreşti să discut cu unchiul tău pentru a ne da comsimţământul domniei sale în vederea căsătoriei? Aş vrea să aranjez totul cum ajung

acasă săptămîna viitoare, dar, dacă preferi să aştept pînă la întoarcerea ta în Anglia, sînt dispus să fac aşa cum vei dori. Presupun că nu mă vei considera un om total nerezonabil.

— Încetează! Îmi pare rău domnule Pitborough, dar te grăbeşti şi eşti mult prea sigur pe tine. Încă n-am spus că sunt de acord, iar apoi, trebuie luată în considerare şi familia mea.

— Te rog să mă scuzi că îţi reamintesc, dar la ei m-am gîndit în mod deosebit.

— Trebuie să fie de acord mama, înainte de-a se face orice plan

— Fireşte. Cînd voi merge la unchiul tău, mă voi întîlni şi cu dumneaei. Nu cred că am vreun obicei supărător... continuă el pe gînduri. Nu sunt mofturos în privinţa mîncării – la micul dejun beau doar cafea, nu-mi plac ouăle fierte... Adică, vreau să spun că nu este vorba despre lucruri grave, importante, în ceea ce priveşte ce-mi place şi ce nu. Dar, desigur, menajera mea te va informa.

Cecily îşi termină îngheţata, apoi puse linguriţa jos; ochii îi erau întunecaţi de mînie.

— Nu ţi-a trecut niciodată prin minte că aş putea avea şi eu preferinţe şi aversiuni?!

— Nu, dar vei fi liberă să ţi le exprimi aşa cum doreşti.

” Este oribil şi totuşi minunat,” gîndi ea după ce, pentru o clipă, privirile li se întîlniră.” Nici nu ştiu dacă-l urăsc sau sunt pe jumătate îndrăgostită de

el, dar în orice caz, este diferit de orice alt bărbat din lume.”

— Este, în definitiv, o chestiune de afaceri, îi întrerupse el firul gîndurilor cu răceală, nu o chestiune personală. Asigur familiei tale o casă şi, în schimb, obţin o persoană care să joace rolul de amfitrioană şi de mamă pentru micuţa Janie. Preţul pe care-l ceri este mare, dar nu mai mult decît sînt pregătit să plătesc. Aşadar, ce altceva mai e de spus?

Cuvintele lui o readuseră brutal la realitate.

— Numai că n-am spus încă dacă sînt pregătită să accept postul pe care mi-l oferi. Repet: eşti mult prea sigur pe tine, probabil pentru că, atunci cînd m-ai văzut prima dată, arătam ca o biată fată prost îmbrăcată, tocmai potrivită pentru ceea ce-ţi trebuia.

— Ah, îmi aminteşti mereu! Ei bine, da, chiar arătai demodat şi prost îmbrăcată cu rochia aceea!

— Era greu să fac ca vechile rochii ale mamei să pară elegante! Croitoreasa a făcut ce-a putut.

— Vrei să spui că rochia aceea era transformată din una mai veche a mamei tale?!

— N-am mai avut o rochie nouă – adică una făcută special pentru mine – de cînd am plecat din Londra; eram încă la şcoală. Şi acum, în excursie, aş fi venit tot cu un geamantan plin cu rochii vechi de-ale mamei dacă unchiul meu nu s-ar fi impus şi nu mi-ar fi plătit aceste rochii noi cu care să nu-l

fac de ruşine. Nu erau suficienţi bani ca să fim amîndouă, şi eu şi mama bine îmbrăcate, aşa că nu puteam avea astfel de pretenţii.

Văzu în privirea lui o expresie plină de duioşie şi se temu să nu dea cumva impresia că ar căuta compasiune sau că ar încerca să aducă întreaga afacere pe plan personal, ceea ce lui îi displăcea atît de mult.

— Desigur, asta n-are nicio legătură cu noi. Voi da răspunsul înainte să pleci. De aceea am să te rog să-mi spui cînd pleci.

— Miercuri.

— Foarte bine; îţi voi da răspunsul luni. Îmi trebuie puţin timp pentru a mă gîndi la această nouă propunere, care presupune rezolvarea mai multor probleme.

— Nu te pot ajuta să le rezolvi?

— Nimeni nu mă poate ajuta. Cred că e timpul să mă-ntorc la hotel.

O conduse pînă în faţa intrării.

— Astăzi e vineri. Vei avea răspunsul luni, domnule Pitborough. Promit.

Luă pachetele din braţele lui, îi întinse mîna cu un gest franc, apoi dispăru, iar Charles se-ntoarse acasă la sora lui. Fără să observe dansul apei în ritmul gondolelor, reflexele aurii cu care soarele împodobea Palatul Dogilor, frumuseţea fără seamăn a acestui oraş romantic, rămase adîncit în gînduri, incapabil să se detaşeze de amintirea

lăsată de privirea, vocea şi atingerea mîinii ei. Afacerea ce avea ca scop angajarea unei tinere inteligente, cu picioarele pe pămînt, prost îmbrăcate pentru a o înlocui pe mătuşa lui în administrarea gospodăriei, atingea, făcînd să vibreze în mod neaşteptat, o coardă sensibilă personală. Încercă să-şi mobilizeze vechea lui ură faţă de femei, dar aceasta părea să nu funcţioneze. Imaginea chipului tinerei îi stăruia în memorie cu încăpăţînare şi, trebuia să recunoască surprins că, eliberată de grijile pentru familie şi departe de mama ei egoistă, era mult schimbată: era cu adevărat frumoasă, iar ochii ei – cei mai minunaţi pe care el îi văzuse vreodată. Era mai hotărît ca niciodată s-o aibă în casa lui, aşa cum şi-ar fi dorit o pictură sau o piesă de mobilier care i-ar fi plăcut în mod deosebit.

Era convins că modul lui stîngaci de abordare o îndepărtase complet de el şi, dacă avea totuşi să accepte propunerea făcută, condiţiile nu puteau fi decît cele stabilite iniţial de el. Oatesby era o casă suficient de mare ca ei doi să poată locui complet separat, ori, în starea de spirit în care se afla acum, nu mai era deloc sigur că asta îşi dorea.

Ajuns acasă, trebui să înfrunte întrebările curioase ale surorii lui, încercînd să le pareze cu toată diplomaţia de care era în stare. În cele din urmă, contesa îl întrebă direct.

— Venirea ta aici e legată de Cecily?

— Ce te face să crezi acest lucru?

— Probabil, modul în care vă comportaţi unul faţă de celălalt cînd vă întîlniţi. A fost aproape nepoliticoasă faţă de tine în seara cînd aţi mers la teatru şi totuşi ai ţinut neapărat să fiţi singuri într-o gondolă, evident pentru a discuta cu ea. Apoi... modul în care ai insistat să duci personal biletul ladyei Rînd, cînd ar fi putut foarte bine s-o facă unul din servitorii mei. Pesemne aflaseşi că ea era acolo. Am dreptate, nu-i aşa? Există o anumită înţelegere între voi doi?

— Ai avut întotdeauna un spirit de observaţie foarte fin, Miriam.

Ezită puţin, apoi îi împărtăşi, pe un ton detaşat, intenţiile sale.

— Charles, nu poţi face aşa ceva! Nu ştiu cum e domnişoara Floyd! Eu am aflat de curînd de la lady Rînd despre ea şi niciun bărbat cu mintea întreagă nu cred că i-ar putea da mini liberă în privinţa banilor. Tot de la că ştiu că Floyd provenea dintr-o familie înstărită şi, deşi cheltuise jumătate din avere înainte de a o cunoaşte pe Louisa Masterson, aceasta i-a terminat în timp record şi cealaltă jumătate, după căsătorie. Floyd a murit sărac şi generalul Masterson a trebuit să le achite datoriile. Dacă aşa stau lucrurile, doamna Floyd este un adevărat pericol.

— Nu cred, spuse el, zîmbind enigmatic. Nu există mulţi oameni să mă poată păcăli în ceea ce

priveşte afacerile.

— Da, poate ai dreptate în această privinţă, dar mai este un aspect pe care se pare că l-ai pierdut din vedere.

— Care anume?

Tonul lui arăta clar că nu era dispus să continue discuţia.

— Trebuie să-ţi spun acest lucru, după care mă voi opri, căci văd bine că nu eşti într-o stare de spirit în care să faci conferinţe. Mama mi-a spus odată că bărbaţii din familia Pitborough erau mult prea tentaţi de a aduce afacerile în viaţa intimă şi că tocmai de aceea a fost atît de minunat să-l cunoască pe Wilbur Goldmeyer care, din prima clipă, i-a acordat ei prioritate. Se pare că tu, Charles, ai moştenit acest defect al familiei. De asemenea, cred că nu te-ai gîndit că Cecily Floyd este mult mai tînără decît tine şi că este foarte atrăgătoare. La balul dat de amiral, bărbaţii roiau în jurul ei ca nişte albine în jurul unui borcan cu miere. Poate veni vremea cînd se va îndrăgosti de un alt bărbat. Sper că nu vrei o a doua tragedie în viaţa ta.

— Cred că sunt imun la aşa ceva acum şi, chiar dacă ai impresia că impun condiţii grele, te asigur că nu este deloc aşa; Cecily Floyd va avea deplină libertate să-şi aleagă prietenii, cu condiţia să nu provoace un scandal legat de numele meu. În ceea ce mă priveşte, nu mă voi mai implica sentimental

cu nicio altă femeie. Fac tot ceea ce fac pentru Janie – are nevoie de cineva care să ia locul mamei ei, cineva care să aibă înţelegere şi afecţiune, iar Cecily Floyd mi se pare persoana potrivită. Sper să accepte.

Miriam mai vru să-l avertizeze că, la un moment dat, Cecily va dori un soţ adevărat şi propriii ei copii, ceea ce nu va obţine de la el decît prin scandalul unui divorţ care va face mult rău Janiei. Renunţă, însă, simţind că atitudinea lui Charles era inflexibilă.

Cam în aceeaşi perioadă în care soţia episcopului trimitea invitaţii pentru balul de la Palat organizat cu ocazia Anului Nou,

O casă veche chiar de lîngă banca Pitborough şi Orde era închiriată pe o perioadă de şase luni unui anume domn Gerald Tumbull, un australian care, imediat cum ajunsese în oraş, anunţase că se ocupa cu scrierea unei cărţi despre creşterea de

01 din Australia, fapt pentru care nu agrea vizitele.

Domnul William Pitborough trecu pe la el să-l întrebe dacă n-ar vrea să fie primit ca membru onorific la Clubul Liberal din Milchester – o onoare pe care străinul o refuză destul de vehement – după care împărtăşi soţiei lui impresia că acel individ e ca un diamant neşlefuit. Ceea ce domnul William Pitborough mai observă, de asemenea, era că nu existau decît puţine piese de mobilier în

locuinţă şi că personalul de serviciu se reducea la doi slujitori – soţ şi soţie – care păreau în relaţii de familiaritate cu stăpînul lor. Cînd soţia lui repetă informaţia doamnei Blades, soţia colonelului, aceasta confirmă că acea stare de lucruri era ceva obişnuit în Australia.

Colonelul însuşi merse în vizită la domnul Tumbull şi se întoarse de la el foarte surprins.

— Dacă scrie o carte despre fermele din Australia în care se cresc oi, atunci ştie surprinzător de puţin despre ele. M-am mai întîlnit în decursul vieţii cu diferiţi scriitori şi, deşi am destul de puţine lucruri în comun cu ei, trebuie să spun că toţi erau suficient de interesaţi de subiectul despre care scriau pentru a discuta despre el, pe cînd domnul Tumbull nu a menţionat nici măcar o singură dată în treacăt creşterea oilor. De fapt, părerea mea este că a venit aici în cu totul alt scop, povesti el soţiei lui.

— Care ar putea fi acela?

— Ar fi interesant de aflat.

Concluzia judecătorului Kirby în legătură cu nou-venitul după vizita pe care i-o făcuse, lăsa loc aceleiaşi umbre de mister.

— Sunt convins că l-am mai văzut undeva, spuse el pe gînduri, soţiei lui. Figura lui îmi e familiară, dar nu-mi pot aminti în ce situaţie l-am cunoscut.

— Presupun că nu la Old Baily, în postura de acuzat!

— Mi se pare puţin probabil, deşi slujitorul care mi-a deschis avea o figură care şi-ar fi găsit perfect locul în boxa acuzaţilor.

Se ajunsese, aşadar, la consensul tacit că, dacă domnul Tumbull nu dorea să intre în cercurile mondene din Milchester, cel mai bun lucru era să fie lăsat în pace, relaţiile cu ceilalţi reducîndu-se la un simplu salut în întîlnirile ocazionale pe stradă. De fapt, era exact ceea ce străinul îşi dorea.

Banca Pitborough şi Orde se mîndrise întotdeauna cu modul în care îşi trata angajaţii. Şi pînă atunci aceştia se puteau baza pe faptul că, după o perioadă în care lipseau din cauza bolii, îşi puteau relua posturile, dar, în ultima vreme, domnul Charles Pitborough instituise un fond de plată pentru concediile medicale. Bineînţeles, medicul băncii vizita orice angajat care lipsea mai mult de două zile, pentru a se evita cazurile în care boala ar fi folosit drept pretext pentru a obţine o zi nemuncită plătită.

Printre aceşti angajaţi se număra, totuşi, un anume Harold Pretty – un funcţionar mărunt, nefericit, a cărui soţie, o femeie lipsită de minte, veşnic nemulţumită, îi făcea viaţa un calvar, plîngîndu-se în fiecare seară că vroia fel de fel de lucruri, pentru ea însăşi sau pentru casă, pe care ei nu şi le permiteau.

— Primesc acum salariu maxim, draga mea şi nu mă mai pot aştepta la o mărire, îi explică el calm

într-o seară de aprilie, cînd reproşurile ei nu mai conteneau. Alte familii care au şi copii se descurcă foarte bine şi cu mai puţin.

— Lucrezi acolo de şaisprezece ani şi nu e drept să ai doar acest salariu.

— Am început, ca toţi angajaţii de lapitborough’s, cu nouăzeci de lire pe an, sumă care a crescut în fiecare an pînă am ajuns acum la trei sute de lire; este maximum.

— Sînt sigură că alte bănci mai mari ar plăti mai mult.

— Dacă te referi la trusturile bancare, da, poate că salariul ar fi în final mai mare, dar sunt prea bătrîn pentru a mă mai mută.

În orice caz, salariul de început la orice bancă ar fi incomparabil mai mic faţă de cel pe care-l primesc acum.

— Te-au muncit mult în toţi aceşti ani; ar trebui să ai un post de şef, nu să fii în continuare în subordinea bătrînului Summerscales.

— Sam Summerscales lucrează la bancă de aproape patruzeci de ani. Ştie de-acum tot atît, dacă nu mai mult, decît unii dintre parteneri. Mai degrabă domnul Charles şi-ar tăia mîna dreaptă decît să-l înlocuiască pe bătrînul Sam, după atîţia ani de muncă.

— Şi ce salariu are?! Patru sute de lire pe an?

— De unde să ştiu?! Doar nu cer să văd statele de plată.

— Ar trebui să ceri să le vezi! Nu-i de mirare că doamna Summerscales îşi poate permite draperii noi pentru salon, pe cînd ale mele pot ajunge zdrenţe şi nimănui nu-i pasă, începu ea să plîngă. Urăsc banca asta, urăsc Milchester, cu toate doamnele care se plimbă în trăsuri şi-i dispreţuiesc pe cei ca noi! Le urăsc şi aş vrea să mor!

Spunînd acestea, alergă în salon şi trase atît de brutal de bietele draperii, încît aproape că o zdrenţui pe una dintre ele, ceea ce o făcu să plîngă şi mai mult.

Domnul Pretty îşi lăsă cina neterminată şi ieşi din casă, trîntind uşa cu putere în urma lui. Ştia că n-ar fi trebuit să amintească de ceilalţi colegi ai lui care aveau copii, căci pentru Polly, care nu putuse avea, acesta era întotdeauna un punct sensibil. Uneori avea impresia că soţia lui era cît se poate de nerezonabilă, apoi se gîndea că toate femeile erau la fel. Totuşi, cînd se-ntîlnea cîteodată duminică în oraş cu unii din colegii lui, îşi dădea seama că erau fericiţi alături de familiile lor, că soţiile acestora erau bine îmbrăcate, iar copiii bine îngrijiţi, deşi mulţi dintre ei aveau un salariu chiar mai mic decît al lui.

Era o seară ploioasă de aprilie şi domnul Pretty intră în barul Tilverton Arms să bea o halbă de bere: simţea că are mare nevoie. Nu după mult timp, la masă la care se aşezase veni un bărbat cu figură de luptător.

— Bună seara.

— Dacă o fi bună, răspunse el posomorît.

— Vino în Australia, amice! Soţiei şi copiilor tăi le va plăcea enorm acolo.

— Nu am copii.

— Atunci, doar soţiei tale.

— Da, da, ei i-ar plăcea oriunde în altă parte în afară de Milchester.

— Îi dau dreptate. În cătunul ăsta aproape mort, pun pariu că nu cîştigi nici cît să întreţii o muscă.

Domnul Pretty nu răspunse, considerînd că nu era treaba acelui necunoscut cît cîştigă el, dar acesta continuă:

— Sigur că în Queesnsland plătim salarii adevărate, nu ca aici. Şi, dacă nu consideri o impoliteţe din partea mea, pot să te-ntreb unde lucrezi?

— La Banca Pitborough şi Orde.

— Adevărat? În Australia, un funcţionar de’bancă avînd atîţia ani de experienţă poate primi o mie de lire pe an. Avem nevoie de oameni inteligenţi acolo şi ştim să-i păstrăm.

Domnul Pretty rămase pe gînduri şi nu refuză cînd străinul se oferi să plătească încă un rînd. În orice caz, pînă plecă, îi povesti o mulţime de lucruri despre el însuşi, soţia lui şi bancă la care lucra, fără însă a şti despre interlocutorul său altceva în afara faptului că-l chema Ed Sorrel şi era angajatul domnului Tumbull de la casa Kingsdow, chiar de

lîngă bancă.

— Dacă te gîndeşti să emigrezi în Australia, amice, vino să discuţi într-o seară cu domnul Tumbull. Îţi va spune mai multe despre ce perspective poţi avea acolo, spuse străinul înainte să se despartă.

Cînd domnul Pretty ajunse acasă, era deja mai îngăduitor faţă de soţia sa, considerînd că fusese vina lui pentru că amintise de copiii celorlalte familii.

— Ai vrea să emigrăm? O întrebă el chiar în acea seară

— Unde?

— În Australia. Mi s-a spus că e o climă minunată – cea mai mare parte a anului e foarte cald – iar salariul pe care l-aş putea cîştiga la o bancă din Sydney, făcînd exact acelaşi lucru ca şi aici, ar fi de o mie de lire pe an.

— Şi cum ai putea găsi un astfel de post?

— În primul rînd, ar trebui să discut cu domnul Tumbull.

— Şi cine este acesta?

— Domnul din Australia care locuieşte în Kingsdow House, chiar lîngă bancă.

— Ah, el!

— Da. Cred că te-ar ajuta.

— E timpul să primeşti mai degrabă tu un ajutor din partea cuiva!

Se întîmpla ca Ed Sorrel să fie iar în barul

Tilverton Arms în seara următoare şi, cînd domnul Pretty îl întrebă dacă îi poate aranja o întîlnire cu domnul Tumbull, îi propuse să-l conducă imediat la acesta.

— Mîine poate fi în Londra, sau în Scoţia, sau chiar la Paris, dar ştiu sigur că în seara aceasta îl găseşti acasă.

Toată teama şi reţinerea domnului Pretty se spulberă în faţa ospitalităţii şi stilului degajat al domnului Tumbull, care, invitîndu-l lîngă foc, îi oferi imediat un coniac.

Discutară despre Australia şi, deşi domnul Tumbull nu ştia momentan nicio bancă din Sydney amatoare de funcţionari englezi, promise să se intereseze la un prieten de-al său, bancher.

— În ceea ce mă priveşte, îmi place Milchester şi sunt tentat să mă stabilesc aici un timp. Fireşte, sunt un om bogat, ceea ce-mi permite să mă mut oricînd şi oriunde doresc. Dar aş dori să am o locuinţă permanentă în Anglia, tot aşa cum am şi în Sydney. Casa de acolo este mult mai mare; am un majordom şi un personal de serviciu format din doisprezece membri pentru că primesc mereu oaspeţi şi dau petreceri. Preţul care mi s-a cerut pentru Kingsdonn House este rezonabil, conform standardelor australiene, dar cred că mai e cineva interesat de această clădire şi sunt sigur că este vorba despre banca de alături.

— Banca Pitborough şi Orde?

— Da. N-ai auzit nimic în legătură cu asta?

— Nu. De fapt, ar fi fost puţin probabil ca patronii să-mi facă mie confidenţe.

— Ei bine, am auzit că ar fi foarte interesaţi, dar ţi-aş fi recunoscător dacă ai păstra discreţie absolută; în definitiv, ar putea fi doar un zvon nefondat. Totuşi, cred că ţi-ai dat seama cel mai bine cît de uşor – sau cît de greu – ar fi ca bancă şi Kingsdow House să devină o clădire comună. Voi fi foarte recunoscător să aflu părerea dumitale. Uite, priveşte puţin aici, continuă el scoţînd dintr-un sertar un sul de hîrtie pe care-l desfăşură în faţa lui. Acesta este planul casei. Spune-mi, ce se află de partea cealaltă a peretelui despărţitor: o încăpere, un coridor, biroul funcţionarilor, sau ce?!

— Păi… biroul patronilor, spuse domnul Pretty după ce privi cu atenţie planul. Coridorul care duce acolo trebuie să se termine pe undeva în dreptul bibliotecii dumneavoastră. Dacă ar cumpăra această casă, ar fi într-adevăr foarte simplu: o uşă de legătură practicată în perete şi patronii ar putea avea birourile aici. Cu toate că… stai puţin, nu e chiar atît de simplu, avînd în vedere că peretele despărţitor e gros de trei sau patru picioare – au descoperit acest lucru cînd au făcut nişte modificări la subsol.

— Trei sau patru picioare grosime… Casele astea englezeşti sînt făcute să dureze o veşnicie, nu glumă! Şi modificările de la subsol pentru ce au

fost făcute?

— Pentru păstrarea casetelor cu documente de valoare ale clienţilor noştri – titluri de proprietate, testamente, acte de genul acesta. Şi-apoi, desigur, este şi un seif, de fapt mai mult o încăpere securizată, cu pereţi şi uşă din oţel gros.

— Fac pariu că nu se încredinţează vouă, funcţionarilor, cheia!

— În niciun caz! Doar patronii au cîte un set de chei şi domnul Summerscales. Domnul Charles Pitborough spune mereu că ar vrea să mărească şi mai mult siguranţa seifului, protejîndu-l cu încă un rînd de pereţi metalici şi o uşă suplimentară, dar domnul Orde – patronul cel mai în vîrstă, care locuieşte în Lancashire – spune că dacă seiful a fost suficient de sigur pentru tatăl lui Charles, înseamnă că este şi pentru el. Cred că are dreptate, mai ales că la ferestre sînt zăbrele groase, iar uşa de la subsol este întotdeauna încuiată.

— Şi, presupun că există şi un paznic de noapte.

— În niciun caz! Domnul Pretty păru chiar amuzat de această idee. Poate că or avea aşa ceva în băncile din Sydney, sau din Londra, dar nu e cazul într-un orăşel liniştit ca Milchester. Avem un portar în timpul zilei, dar e folosit mai degrabă pe post de curier. De fapt, domnul Pitborough e ca un paznic de noapte; nu numai că rămîne să lucreze pînă tîrziu, dar de multe ori vine şi noaptea şi, cum

este foarte vigilent, ar şti imediat dacă e cineva.

— Aşa şi pare, într-adevăr. Mulţumesc mult, domnule Pretty. Omul meu mi-a spus că eşti inteligent, dar nu mi-am închipuit să-mi fii de aşa mare ajutor. Îi voi scrie prietenului meu, bancherul din Sydney, dar în locul dumitale n-aş spune nimănui de la bancă despre discuţia noastră. E suficient să afle că-ţi cauţi un post mai bun ca să fii concediat fără să ţi se dea măcar referinţe.

Domnul Pretty ar fi vrut să spună că patronul lui nu era aşa şi nu stătea niciodată în calea unui angajat al său care avea o perspectivă mai bună, dar coniacul băut îi cam înceţoşa gîndirea şi-l făcea să simtă o oarecare indignare faţă de bancă la care lucra, deşi nici el nu prea ştia motivul. Aşadar, fără a mai spune nimic, îşi puse paltonul, ajutat de Ed, după care se lăsă condus spre ieşire.

Pe măsură ce mergea spre casă şi frigul de afară îi mai limpezea mintea, îşi dădu seama că discutase prea puţin despre Australia – de exemplu, despre casa pe care o va avea acolo, despre modul de viaţă al oamenilor… Oricum, nu-şi făcea griji, pentru că domnul Tumbull îi luase adresa ca să-l anunţe cînd va avea veşti de la prietenul lui şi va avea atunci ocazia să-l întrebe de amănunte înainte de a lua o decizie finală.

Şi-apoi, un salariu de o mie de lire pe an nu lăsa prea mult loc de îndoială în mintea lui. Cu un astfel de salariu, putea să-şi permită o trăsură şi draperii

noi pentru toată casa, din pod pînă în pivniţă.

Capitolul 7

Pe măsură ce zilele treceau, Harold Pretty constata că prietenia domnului Tumbull faţă de el devenea, în mod măgulitor, din ce în ce mai strînsă. La rîndul său, şi el îşi luase obiceiul ca, în drum spre casă, să treacă pe la bar să vadă dacă nu cumva Ed era acolo şi, cum de cele mai multe ori acesta era, îl invită la Kingsdow House, la nelipsitul pahar cu coniac, asculta poveştile domnului Tumbull despre acea ţară idilică în care cine era suficient de înţelept pentru a emigra avea numai surprize plăcute.

Protestele lui Polly, nemulţumită de a fi lăsată singură atît de des, erau compensate de povestirile despre Australia, iar cînd domnul Tumbull o invită într-una din seri şi pe ea, alături de soţul ei la cină, după care îi trimise acasă cu trăsura, biata femeie, încă plutind în paradisul atîtor complimente, îl catalogă definitiv drept un gentleman desăvîrşit.

Şi totuşi, în timpul acestor vizite, Harold Pretty aflase mult mai puţin despre Australia decît domnul Tumbull despre Banca Pitborough şi Orde. Aflase, de pildă, că zidul terminat cu ornamente metalice în formă de suliţă, care despărţea grădina în paragină a Kingsdow House de curtea băncii, avea o înălţime de cel puţin cincisprezece picioare, informaţie foarte utilă şi pentru Ed care trecu

neobservat cînd îl mai înălţă puţin cu pămînt amestecat cu moloz, astfel încît să nu trezească suspiciuni.

Un singur lucru îl nemulţumea pe domnul Tumbull: păcat că bietul Charles Pitborough muncea atît de mult şi stătea mereu peste program; era un obicei nesănătos şi, în plus, trăda o fire exagerat de curioasă. Vestea cea bună veni cînd, bîndu-şi obişnuitul coniac, Harold Pretty povesti cum domnul Charles Pitborough îşi uimise asociaţii luîndu-şi o săptămînă de vacanţă.

— Şi cine a preluat conducerea în absenţa lui?

— Domnul William Pitborough va fi acolo, dar asta nu înseamnă că lucrează!

— Nu-i place să muncească?

— Deloc. Nu e nici pe departe ca domnul Charles.

Cuvintele deveneau din ce în ce mai greu de articulat, dar domnul Pretty tot nu refuza coniacul oferit cu atît de multă generozitate.

— Da, da... Aşadar, el nu rămîne să lucreze pînă tîrziu.

— Nu apare decît pe la unsprezece... apoi pleacă din nou acasă la ora unu, la prînz, şi-l mai vezi abia pe la trei şi... hîc... pleacă de tot cu punct... cu punctualitate la cinci, dacă nu la patru, depinde cum are chef... Nici urmă de el pînă a doua zi la unşpe...

— Domnul William e un om deştept. În Australia,

o astfel de bancă nici n-ar fi deschisă sîmbăta. Domnul William vine la bancă sîmbăta?

— Hîc... Foarte rar... şi, dacă exact în ziua aceea vrea să meargă la plimbare cu doamnă, lasă totul pe seama domnului Summerscales.

— Asta da, afacere. De ce să ţii, în definitiv, un cîine şi să latri tu?!

— Da, da, am cam obosit şi eu de atîta lătrat...

— Nu va mai trebui s-o faci prea multă vreme, îl asigură domnul Tumbull pe un ton optimist, apoi îl trimise pe Ed să-l conducă acasă.

În vinerea dinaintea datei la care Charles urma să se-ntoarcă din vacanţă, mustrările de conştiinţă, în combinaţie cu o cină mult prea consistentă la Clubul Liberal, îl făcură pe William să petreacă o noapte agitată. Îşi aduse aminte că ar fi trebuit să întocmească un raport detaliat asupra orelor petrecute la bancă în absenţa lui Charles, aşa cum acesta se aştepta, de altfel. Ba mai mult, dacă nu dădea destulă importanţă acelor aspecte pe care vărul lui le considera esenţiale, ar fi urmat, fără îndoială, reproşuri extrem de neplăcute.

Aşadar, sîmbătă dimineaţa apăru la bancă la ora unsprezece, spre marea surprindere a tuturor angajaţilor, în frunte cu Summerscales. În plus, trecu în revistă toate operaţiunile efectuate în timpul absenţei lui Charles, ajutat, bineînţeles, de domnul Summerscales. Interesul lui William pentru problemele băncii se prelungi pînă la ora trei cînd,

luîndu-şi pălăria din cuier şi punîndu-şi mănuşile, declară că muncise destul pînă luni dimineaţă. În timp ce vorbea, însă, aruncînd o privire pe fereastră, observă cu groază o trăsură veche care tocmai se oprise în faţa băncii şi o mînă ca o gheară făcînd semne dinăuntru. Summerscales se grăbi să iasă şi, după cît de repede reveni, William îşi dădu seama că fusese trimis să aducă pe unul din patroni.

— Of, Doamne! Iar s-a întors sir Matthew Billing!

— De ce naiba nu putea s-aştepte pînă la revenirea lui Charles?!

Sir Matthew era unul din cei mai bogaţi clienţi ai băncii. Chiar Josheph Orde spusese că nici nu putea socoti exact cît de mult valora. Avea o casă dărăpănată şi o proprietate mare, dar lăsată în paragină, la ţară, însă locuia cea mai mare parte a timpului în străinătate şi, în rarele ocazii în care se întorcea în Anglia, venea cu diverse probleme legate de investiţii, pe care Charles urma să le rezolve şi care implicau sume foarte mari.

În ziua aceea, însă, se părea că nu investiţiile făceau obiectul vizitei acelui domn. De la fereastra sa, domnul Tumbull văzu că mîna care făcu semn din trăsură era a unui gentleman foarte bătrîn, care semăna mai mult a broască ţestoasă, înfăşurat, chiar şi în după-amiaza aceea de iunie, în palton, pled, fular şi căciulă călduroasă. Din ceea ce observă el, se părea că unicul scop al vizitei era

înmînarea unui pachet învelit destul de neglijent în hîrtie cafenie. Amănuntele le află mai tîrziu, după ce Ed, mai insistent că de obicei, îl aduse rapid pe domnul Pretty la el acasă, în urma obişnuitei întîlniri de la bar.

— Oare acel bătrîn domn îşi aduce parte din îmbrăcăminte la păstrare în tezaurul vostru?

Harold Pretty se amuza copios.

— Ah, era sir Matthew Billing, un domn foarte ciudat. Domnul Summerscales îl numeşte excentric, dar eu aş spune că e cam ţicnit. Poate că n-ai să crezi, dar îţi spun confidenţial, că acel pachet conţinea două sute de mii de lire în obligaţiuni la purtător. Le strînge în călătoriile sale în străinătate şi la cîţiva ani se-ntoarce cu un astfel de pachet pe care îl încredinţează băncii spre păstrare.

— Două sute de mii de lire! În obligaţiuni la purtător…

— Ce noroc că domnul Charles e încă plecat! Dacă ar fi fost acolo, ne-ar fi pus pe toţi să verificăm, să facem teste, să tăiem cupoanele înainte de a depozita el însuşi obligaţiunile în seif. Bine că, în locul lui, a fost domnul William! Bătrînul Summerscales tocmai ne propunea să rămînem să-l ajutăm să le verifice, dar el l-a oprit.” Au călătorit prin toată Europa într-un pachet învelit în hîrtie cafenie, aşa că n-o să se întîmple nimic dacă îl punem aşa cum e în seif pînă luni. Nu deschid

banca duminica doar pentru dragul de Billing”, a spus el, aşa că domnul Summerscales şi cu mine l-am dus jos la tezaur.

— Ah, ai fost şi tu?

— Domnul Summerscales întotdeauna insistă ca unul din noi, ceilalţi funcţionari, să-l însoţească atunci cînd trebuie să deschidă seiful. De fapt, e o regulă a băncii.

— Aşadar, aţi mers amîndoi şi aţi pus acolo pachetul pînă luni. Şi... sînt multe asemenea pachete în seiful băncii?

— Nu! Seiful este în special pentru bani şi bancnote, patronii ţin aproximativ cincisprezece mii de lire pentru situaţii de urgenţă. Apoi, mai sînt bijuterii care aparţin unora dintre clienţii noştri, dar majoritatea au seifuri chiar acasă la ei, aşa că nu ne mai deranjează pentru astfel de lucruri. Vă spun sincer că, de fiecare dată cînd văd săculeţii aceia din piele cu monede de aur, iar eu trebuie să muncesc aproape un an întreg fără să cîştig nici măcar jumătate din ce este în unul, mă-ntreb de ce continuu să rămîn la banca Pitborough! Sigur, încă n-aţi primit nicio veste de la prietenul din Sydney, dar pot măcar spera că va veni o scrisoare în curînd?

— Aştept o telegramă; trebuie să sosească din zi în zi. Nu se poate că prietenul meu să nu fi primit scrisoarea mea şi l-am rugat să telegrafieze imediat ce-ţi găseşte un post bun. Am spus că

salariul trebuie să fie de cel puţin o mie de lire pe an, pentru că îi meriţi cu prisosinţă – orice patron îşi va da seama de aceasta! I-am dat adresa ta, aşa că probabil îţi va trimite o telegramă; de asemenea, va telegrafia şi băncii pentru a-ţi acorda un credit, astfel încît să poţi ajunge acolo împreună cu soţia.

Domnul Pretty merse acasă cu capul plin de visele legate de viaţa prosperă ce-l aştepta în Australia, unde va fi apreciat la adevărata sa valoare şi, chiar dacă simţise o vagă îngrijorare la ceea ce-ar spune domnul Charles Pitborough în legătură cu planul său făcut în secret, se linişti repede. Funcţionarii tineri nou angajaţi erau preveniţi să nu discute cu nimeni dinafară orice chestiuni legate de organizarea şi activitatea băncii, dar el avea şaiprezece ani vechime şi ştia de-acum în cine putea avea încredere şi-n cine nu!

Imediat după ce menajera îl conduse la uşă, avînd în vedere că, în seara aceea, Ed se retrăsese foarte devreme, domnul Tumbull o chemă imediat înapoi.

— În ce stadiu e soţul tău?

— Trebuie să fi terminat de-acum.

— Ar fi cazul. Mai rămăsese cam o jumătate de metru. Speră să iasă în partea cealaltă a peretelui în dreptul ferestrei. Pretty n-a minţit, peretele e într-adevăr gros de aproape doi metri. Sper să merite osteneala, Jake Tumbull.

— În seiful acela se află un pachet a cărui valoare întrece pînă şi cele mai îndrăzneţe vise ale noastre. Asta, desigur, dacă ajunge acolo.

— A avut el misiuni şi mai delicate decît spargerea unui seif de bancă, spuse soţia lui Ed, cu un zîmbet de superioritate. Nu-ţi aminteşti de bijutierul din Paris şi de lingoul de aur din Berlin? În amîndouă cazurile, seifurile erau considerate imposibil de spart.

— Mai avem timp pînă duminică noapte – nicio clipă mai mult. Cînd va fi gata, voi merge şi eu acolo. Ai pregătit sacii cu care să acoperim ferestrele înainte de a aprinde lanterna la subsol?

— Sînt pregătiţi. Dar nu crezi că se va vedea de afară?

— După spusele domnului Pretty, ferestrele dau spre curtea din spate şi duminica porţile sînt încuiate din interior. Dacă am aprinde lanterna acolo jos, fără a avea ferestrele camuflate cu saci, s-ar putea găsi vreun curios care să-şi amintească de faptul că domnul Charles nu e în ţară şi să vrea să vadă ce se-ntîmplă. Trebuie să fim prudenţi.

Chiar atunci apăru Ed, murdar, cu pantalonii plini de pămînt în dreptul genunchilor.

— Am terminat, anunţă el triumfător. M-am uitat şi la seif. Este cum n-am mai văzut pînă acum şi pare într-adevăr, din oţel masiv. Cred că îmi va lua vreo douăsprezece ore ca să-l deschid.

— Atunci, mănîncă şi apucă-te iar de treabă.

Dacă poţi…

— Da, sigur că pot.

— Atunci, noi începem să facem bagajele. Dar, mai întîi, camuflează ferestrele. Sunt în joc două sute de mii de lire şi nu e cazul să riscăm tocmai acum.

Duminică dimineaţa, devreme, o trăsură aştepta în faţa casei Kingsdow pentru a-l duce pe domnul Tumbull la gară, astfel încît să prindă trenul de ora opt pentru Londra. Îl însoţea Ed, care ducea o valiză la fundul căreia era un pachet înfăşurat în hîrtie cafenie, purtînd sigiliul băncii Pitborough şi Orde, al cărui moto căpătase o semnificaţie distorsionată:” Păstrez ceea ce am”.

Mai tîrziu, seara, soţia lui Ed ieşi din casă cu un bagaj destul de mare. Explică birjarului că sora ei din Newcastle se îmbolnăvise şi o chemase urgent.

Cînd ajunse la hotel în acea vineri după-amiază şi deschise scrisoarea de la mama ei, Cecily constată cu surprindere că fusese scrisă din Cheltenham, unde aceasta mersese la o prietenă, pentru a schimba puţin aerul. De fapt, scrisorile lui Cecily avuseseră efectul opus celui scontat, nefăcînd decît să accentueze resentimentele şi frustrarea mamei ei. Toate povestirile despre locurile vizitate şi întîmplările amuzante o îmbolnăviseră de invidie pe doamna Floyd şi cînd se hotărî să-şi viziteze vechea prietenă, Julia Merton, în Cheltenham, întreaga familie răsuflă, întrucît reproşurile ei nu

mai conteneau, făcîndu-le viaţa un calvar. La rîndul ei, Louise îi scrisese Juliei Merton, implorînd-o s-o salveze de la o cădere psihică, întrucît, deşi se sacrificase atît de mult pentru copiii ei, niciunul nu se gîndea la ea, culminînd cu purtarea ingrată a fiicei ei Cecily, care plecase împreună cu nişte prieteni bogaţi, fără să-i pese de nimic, luînd cu ea o mulţime de rochii noi, făcute cu atîtea sacrificii din partea ei!

” Abia după ce nu voi mai fi lîngă ei, copiii mei îşi vor da seama ce mamă iubitoare şi altruistă au”, încheiase ea scrisoarea.

Desigur, lui Cecily îi spusese că vechea ei prietenă o invitase să petreacă la ea cîteva săptămîni, iar ea acceptase bucuroasă, ca pe o odihnă binemeritată după istovitoarele îndatoriri cărora trebuise să le facă faţă în Milchester.

Capitolul 8

În zilele următoare, în Veneţia era mai cald ca oricînd şi luni dimineaţă, deoarece vizita lui Charles se apropia de sfîrşit, Miriam propuse să închirieze o barcă pentru a-l duce, împreună cu Janie şi bona Appleby, dar şi cu propriii ei copii însoţiţi de bonă lor, pe insula Lido, pentru a petrece o zi pe ţărmul mării.

— Pe ţărmul Adriaticii va fi incomparabil mai plăcut decît în căldura sufocantă de aici, spuse ea plină de entuziasm. Vom face un picnic, iar Janie se

va putea juca în voie cu verii ei. Pot veni şi domnul Tilverton şi domnişoara Lavender cu părinţii şi domnişoara Floyd, dacă îi atrage o astfel de excursie. Asta, bineînţeles, dacă vrei să vină domnişoara Floyd cu prietenii ei…

Observînd că fratele ei nu-i împărtăşeşte entuziasmul, Miriam făcu o pauză, aşteptînd un răspuns din partea lui.

— Draga mea, eşti liberă să inviţi pe cine doreşti, dar dacă ai de gînd să-ţi umpli bărcile cu copii, domnişoare şi provizii, cred că Tilverton şi cu mine vom lua vaporaţul pînă la insulă; va dura zece minute, nu trei sferturi de oră, cît veţi face voi. Astfel, vom putea să facem baie în mare înainte de sosirea voastră.

După ce îi reproşă că se sustrage oricăror atribuţii şi responsabilităţi, Miriam trimise o invitaţie la hotel – doar fetele acceptară, deoarece se întîmplase ca doamna Lavender să aibă o migrenă cumplită, iar soţul ei se oferise să rămînă cu ea; de fapt, considera că e mai prudent pentru stomacul lui să nu participe la acel picnic cu mîncare italienească.

Fix la ora zece şi jumătate sosi o ambarcaţiune mare care trase în faţa treptelor hotelului, iar contesa le întîmpină veselă pe cele două fete. Cele două bone făceau tot posibilul să stăpînească entuziasmul copiilor care se putea solda oricînd cu căderea oricăruia dintre ei în apă.

— Fratele meu şi prietenul lui au plecat mai devreme, dornici să profite din plin de apa mării, dar vor veni la masă explică Miriam. Între timp, ne putem plimba pe plajă şi adună scoici; trebuie neapărat să duceţi cîteva acasă!

Cecilyei îi convenea de minune absenţa celor doi bărbaţi, deoarece gălăgia copiilor şi sporovăiala veselă a contesei o făceau să uite puţin de problemă care o apăsa. Petrecuse jumătate de noapte gîndindu-se ce răspuns să-i dea lui Charles Pitborough înainte de sfîrşitul zilei, fără a ajunge însă la nicio soluţie.

Dacă era de acord cu planul propus de el, atunci unchiul ei ar fi fost într-adevăr eliberat de povara lor, iar mama ei ar avea o casă în Milchester. Dar… ar fi aceasta în stare să se încadreze în suma de bani ce urma să i se repartizeze? Mai degrabă, ar cere din nou ajutorul fratelui ei să suplimenteze venitul pe care n-ar fi îndrăznit să-l ceară lui Charles. Iar ea, cum să-i spună direct:” mama este o extravagantă şi, dacă îi oferi o mie de lire pe an va cheltui două, iar dacă îi oferi două, va cheltui trei, fără să-i pese de vreo economie!” Pentru că, dacă i-ar spune asta lui Charles, pentru a fi corectă faţă de el, putea fi acuzată de incorectitudine de propria ei mamă. Şi aşa, doamnei Floyd nu-i fusese deloc uşor să accepte cele cîteva sute de lire pe an – adică tot ceea ce reuşise să salveze fratele ei după plată tuturor obligaţiilor – după ce fusese

obişnuită să comande tot ce poftea, fără să se uite la notele de plată.

Între timp, Rosalind părea să-şi recapete ceva din voioşia de-altădată. În ultima vreme fusese tăcută şi tristă şi Cecily află, în cele din urmă, cauză: schimbarea atitudinii domnului Tilverton faţă de ea.

— Este îngrozitor să iubeşti un bărbat căruia nu-i pasă de tine, îi mărturisise Rosalind. Abia acum încep să înţeleg ce trebuie să fi simţit bietul domn Femdean.

— Domnul Femdean?! Nu înţeleg. Ai mai primit veşti de la el de cînd a fost aici?

— Nu despre asta e vorba, ci despre Barnaby... adică domnul Tilverton... Cînd ne-am luat rămas-bun în faţa casei doamnei Chadwell, eram sigură că mă iubeşte tot aşa cum îl iubesc şi eu. Apoi, cînd ne-am întîlnit în mod atît de neaşteptat la serată dată de lady Rînd, am simţit că era la fel de încîntat să mă revadă, cum eram şi eu. În seara aceea, pentru mine n-a mai existat nimeni în afară de el, tot aşa cum şi el nu părea interesat de altcineva în afară de mine. Şi deodată, ziua următoare, era complet schimbat – atît de rece şi de distant... Sînt convinsă că prietenul lui, domnul Pitborough, i-a spus ceva; poate consideră că nu sunt suficient de bună ca să mă mărit cu un Tilverton! Ştiu că Barnaby are o părere excepţională despre Charles Pitborough şi tot ce

spune acesta e literă de lege pentru el.

— Nu cred că domnul Pitborough ar interveni!

Cecily se simţi datoare să-i ia apărarea, deşi nici ea nu ştia de ce-şi dădea osteneala.

— Şi atunci, de ce e Barnaby atît de schimbat? De cînd s-au întors din Chioggia, îl văd cîteodată că mă priveşte trist, ca şi cum m-ar iubi încă, dar s-a întîmplat ceva şi pare să nu poată face nimic ca să depăşească această situaţie. Sunt sigură de un lucru: cineva a spus ceva, sau a făcut ceva să-i arate că n-are rost să se mai gîndească la mine şi, dacă acea persoană nu a fost domnul Pitborough, atunci cine altcineva, mă întreb?!

— Eu ştiu?! Poate că există vreo fată cu care lordul Tilverton vrea să-l însoare.

— Lordul Tilverton nu se mai interesează de mult timp de el.

De atunci nu mai discutaseră, iar în acea dimineaţă Rosalind părea să fie iar ca înainte: ochii îi străluceau, iar rîsul său se contopea cu al copiilor, pregătită parcă instinctiv să primească fericirea.

Cei doi domni le aşteptau pe insulă. Contesa şi fetele preferară să meargă pe jos, iar copiii împreună cu bonele şi coşurile pentru picnic au fost transportaţi cu trăsurile special pregătite.

Imediat ce părăsiră piaţeta cu magazine şi o luară pe drumul mărginit de pomi, contesa, de braţ cu fratele ei şi cu Cecily, porni înainte, iar Rosalind

şi Barnaby îi urmară la mică distanţă.

În scurt timp, distanţa dintre ei se mări considerabil şi, privind discret în urma sa şi văzîndu-i mergînd la braţ, angajaţi într-o discuţie serioasă, Cecily avu toate motivele să spere că vor găsi o explicaţie. Într-adevăr, cînd Rosalind şi Barnaby îi ajunseră din urmă pe plajă, fericirea din privirile lor îi confirmară aşteptările. Curînd, sub pretextul de a căuta scoici, Rosalind găsi momentul potrivit ca, aflîndu-se singură cu Cecily, să-i povestească totul.

— A început prin a-mi spune că presupune că voi fi foarte ocupată cu pregătirile de nuntă cînd voi ajunge acasă. Cînd l-am întrebat ce nuntă, a spus" Cum adică, doar te măriţi cu domnul Femdean!" şi a părut foarte mirat cînd i-am spus că nu intenţionez să mă mărit cu acel domn. Nici nu bănuieşti, Cis! Mama i-a spus toată povestea asta. Urît din partea ei să spună aşa o minciună, dar acum, nu mai contează! Acum, cînd ştim sigur că ne iubim, mama poate spune cîte minciuni vrea. N-o să mă facă niciodată, nici ea, nici tata, să mă căsătoresc cu domnul Femdean. Noi vom proceda deschis: chiar în seara aceasta, cînd ne întoarcem la hotel, Barnaby va cere tatălui meu consimţămîntul de a ne logodi.

— Dar… oare va fi de acord, Ros?

— Nu, sînt convinsă că nu. Dar n-are nicio importanţă. Mă voi considera ca fiind logodită cu

Barnaby şi, cînd voi împlini douăzeci şi unu de ani, ori el va avea o situaţie mai bună, ori tată va ceda. În orice caz, ceva trebuie să se întîmple ca să ne putem căsători – trebuie. Nu se poate ca doi oameni care se iubesc atît de mult să nu reuşească să se căsătorească.

Cecily îi dorea din toată inima ca dorinţa să i se împlinească, dar, odată rămasă singură, după ce Rosalind alergă înapoi la grupul celorlalţi pentru a alege cu toţii locul de picnic, nu putu să nu compare tristă încrederea în viitor şi dragostea care-i unea pe cei doi, cu perspectiva sa, care i se părea destul de sumbră.

Pe fondul unei bune dispoziţii generale, picnicul putea fi considerat ca foarte reuşit. Contesa reuşise să smulgă fratelui ei cîteva zîmbete, tînărul Tilverton era în al nouălea cer, iar Cecily se interesa de perioada în care fuseseră construite zidurile de apărare ale insulei.

Abia după ce terminară masa, cînd pînă şi Janie declarase că nu mai putea mînca, începu să se înnoreze.

— Vă vine să credeţi că, după o zi atît de fierbinte, s-a făcut brusc atît de rece şi cerul s-a întunecat? Observă contesa.

După ce aruncă o privire norilor, Charles prevesti izbucnirea furtunii şi, abia termină de vorbit, că primul fulger despică spectaculos cerul, urmat imediat de un tunet care-i confirmă spusele.

Servitorii abia reuşiseră să strîngă masa, că picături grele de ploaie începură să cadă, ameninţînd cu un aclevărat potop.

— Să ne adăpostim la ruinele acelor colibe din piatră! Propuse Charles. Ia tu băieţelul, se adresă el surorii lui, iar eu iau fetiţele. Bona o va duce pe Janie.

Cum amîndouă bonele erau ocupate cu strîngerea jucăriilor copiilor, Cecily o luă de mîna pe Janie şi fugi spre coliba mai mare, pe cînd Barnaby alergă împreună cu Rosalind spre cea mai mică.

— Ce amuzant! Strigă Janie în timp ce alergau. Cînd e furtună acasă, bona acoperă oglinda cu un prosop şi trage draperiile. Cred că-i e frică de furtuni. Mie nu-mi e; îmi plac foarte mult. Pe tine te înspăimînta furtunile, domnişoară Floyd?

— Nu.

— Aşa mă gîndeam şi eu. Cred că nu te temi de nimic, nu-i aşa?

— De ce crezi asta?

— Pentru că pari o persoană curajoasă, spuse fetiţa strîngînd-o de mină.

Ajunseseră de-acum la colibă şi Charles, care auzise ultima parte a conversaţiei, era curios să audă răspunsul Cecilyei. Îl deranja oarecum faptul că zîmbetul pe care el îl aştepta în zadar, apăruse doar pentru Jenie, cînd Cecily îi întîlni privirea întrebătoare.

— Important e să pari curajos, chiar dacă tremuri de frică.

Potopul începu şi acoperişul, găurit pe alocuri, nu părea o pavăză prea bună. Charles luă dintre jucării o lopăţică din lemn şi începu să sape un tunel prin care să se scurgă apa, iar copiii, încîntaţi, veniră să-l ajute. Spre mirarea Cecilyei, faţa lui, de obicei cu o expresie atît de rece, se lumină şi omul acela distant şi sobru devenise pe dată plin de căldură şi tandreţe. Rîdea alături de copii şi spunea glume, distrăgîndu-le atenţia de la tunetele şi fulgerele dezlănţuite. Pe cît de intransigent şi de dur faţă de adulţi, pe atît de blînd şi de înţelegător era faţă de copii.

Cecily se-ntreba, fără să vrea, ce tragedie îşi pusese amprenta pe el, transformîndu-l aşa. Dacă totul ar fi fost altfel! Dacă propunerea lui ar fi venit din dragoste! Indiferent de ceea ce suferise în trecut, n-avea dreptul s-o trateze aşa cum o făcuse. Şi totuşi, privindu-l alături de copii, ştia că va acceptă propunerea lui, fie numai de dragul Janiei.

Între timp, ploaia se mai domolise şi în curînd se opri, dar cum norii încă nu se risipiseră, Charles consideră că e mai bine să se întoarcă toţi cu vaporaşul.

Privindu-l din nou pe Charles împreună cu Janie, Cecily simţi din nou, ca şi în cele cîteva momente de la restaurantul Florian că s-ar putea să fie

îndrăgostită de el. Da, va merge să locuiască la Oatesby, deşi îl va vedea doar o dată sau de două ori pe zi, la masă. Mai mult, va trebui să aibă grijă să nu-l întîlnească mai des, că nu cumva să lase să se observe, spre dispreţul lui, ceea ce simte.

Cînd vaporaşul porni, Cecily se strecură afară din cabina atît de aglomerată şi ieşi pe puntea pustie. Cerul de un albastru strălucitor îi atrase imediat atenţia, iar pe fundalul lui începură să se contureze Alpii Italieni. Era un fenomen despre care îşi amintise că a citit în ghidul turistic al domnului Lavender; numai după furtună aerul era atît de limpede, încît se putea vedea conturul munţilor.

— Domnişoară Floyd, auzi deodată vocea lui Charles. Ai să răceşti!

— Nu-mi e frig. Munţii sînt atît de frumoşi!

— Admiraţia pentru munţi nu ţine de cald. În plus, te stropesc şi valurile. Cel puţin, asta te va proteja puţin, spuse scoţîndu-şi haina şi punîndu-i-o pe umeri.

Cecily nu protestă. Căldura hainei lui îi dădu putere să spună ce avea de spus.

— Domnule Pitborough, m-am hotărît să accept propunerea dumitale. Am promis că-ţi voi da răspunsul în cursul zilei de azi, dar pînă acum n-am avut ocazia.

— Mulţumesc. Vocea lui era rece, de parcă ar fi angajat un funcţionar la bancă. Sper că vei fi fericită, adăugă el, deşi fericirea era un subiect ce

nu intra în discuţie. Vom discuta amănuntele la întoarcerea acasă.

— Cred că aşa e cel mai bine, se străduí ea să răspundă la fel de rece. Presupun că, pentru a nu dura mult şi a nu ne implica în mare măsură, ceremonia va avea loc la un birou de stare civilă.

Charles nu răspunse imediat, vădit surprins.

— Un birou de stare civilă?! Aşa doreşti?

— Fireşte. Presupun că şi tu. Suntem amîndoi foarte cinstiţi, ori, o ceremonie religioasă ar implica mai mult decît simpla semnare a unui contract. Şi-apoi, în biserică ar trebui să facem anumite jurăminte pe care oricum nu le-am putea respecta, aşa că ar fi o ipocrizie din partea noastră.

— Ai dreptate. Va fi aşa cum doreşti.

Cînd se apropiară de Riva degli Schiavoni, Cecily îi dădu haina înapoi.

— Vei pleca împreună cu sora ta şi cu copiii, aşa că îmi voi lua rămas-bun aici şi, în caz că nu ne mai vedem pînă miercuri, cînd pleci, îţi doresc călătorie plăcută.

După care Cecily intră în cabină, iar Charles rămase în continuare pe punte, pentru a fi mai uşor să reţină suficiente gondole ca să încapă grupul lor.

Totuşi, în centrul gîndurilor lui rămăsese domnişoara Floyd: îl îngheţase complet cu raţionamentul ei rece pe care-l considerase că fiind foarte acceptabil la balul de la Palat.

— Nu ne vei părăsi, nu-i aşa? Îi şopti Rosalind Cecilyei cînd intră în hotel alături de domnul Tilverton. Am nevoie să te ştiu lîngă mine.

— Voi fi acolo!

Sigur, îi promisese, dar simţea o uşoară teamă cînd îi urmă în livingul închiriat de domnul Lavender. Era şi doamna Lavender acolo, complet refăcută.

— Durerea aceea îngrozitoare de cap a trecut odată cu furtuna. De fapt, ştii Rosalind, că furtunile au un astfel de efect asupra mea. Cum v-aţi descurcat voi? Sper ta nu v-a udat ploaia. Am fost îngrijorată pentru voi toţi şi m-am gîndit că sunteţi acolo, expuşi pericolelor pe insula aceea, mai ales că eraţi şi cu copiii.

— Am descoperit un adăpost, spuse Rosalind. Şi am mai descoperit ceva, eu şi Barnaby: faptul că ne iubim. Vrem să ne căsătorim atunci cînd va putea întreţine o soţie, dar pînă atunci vrem să ne logodim. Să-mi faci tu una ca asta, mamă, spuse ea îngenunchind lîngă doamna Lavender. Să spui aşa o minciună despre mine şi domnul Femdean! N-am vrut niciodată să mă mărit cu el, cum bine ştiţi!

Interveni şi Barnaby, adresîndu-se domnului Lavender, care rămăsese ţintuit de uimire.

— Ştiu, domnule, că vi se pare o nebunie din partea mea că mă gîndesc să mă căsătoresc, avînd în vedere salariul meu actual. Dar Rosalind şi cu

mine ne iubim şi, dacă vom avea permisiunea dumneavoastră de a ne logodi, voi munci din răsputeri, ca nimeni altul, pentru a-i oferi în scurt timp un cămin.

— Îmi ceri permisiunea ca fiica mea să se logodească timp de cîţiva ani cu un tînăr fără bani şi fără perspective! Tună el. Bineînţeles că nu accept. Nu vei avea niciodată permisiunea mea, domnule! Niciodată! Nu pot decît să mă mir de îndrăzneala de a propune aşa ceva.

— Tată! Tăticule drag!

Rosalind merse la domnul Lavender şi încercă să-l îmbrăţişeze, dar acesta o împinse.

— Nu începe cu linguşelile. Am vorbit cît se poate de serios. Tînărul acesta poate să plece imediat şi-i voi fi recunoscător dacă nu va mai încerca să te vadă înainte de a pleca în Anglia. Nu va fi niciodată vorba de nicio logodnă a ta cu el – te rog să înţelegi acest lucru. Îţi doresc o zi bună, domnule!

Barnaby se înclină uşor şi, fără a mai spune ceva, se îndreptă spre uşă, dar Rosalind îl ajunse din urmă şi cu braţele în jurul gîtului său, îl sărută.

— Sîntem logodiţi – poate spune oricine orice. Suntem logodiţi, dragul meu Barnaby şi cînd voi deveni majoră, ne vom căsători. La revedere, dragul meu, Dumnezeu să te binecuvînteze.

După ce uşa se închise în urma lui, Rosalind alergă la fereastră şi-l petrecu cu privirea pînă

dispăru din raza ei vizuală. Imediat, reproşurile doamnei Lavender se îndreptară spre Cecily.

— Am crezut, domnişoară Floyd, că se poate avea încredere în tine, că o vei supraveghea pe Rosalind. Singurul motiv pentru care te-am luat cu noi a fost să previi producerea unor astfel de situaţii. Ştii bine cît de impulsivă e Rosalind. Singura mea speranţă este că, de obicei, îşi uită repede preferaţii.

— Nu-l voi uita niciodată pe Barnaby, declară Rosalind vehement, auzind ultimele cuvinte ale mamei ei. Mi-ai povestit odată, cînd eram mică, despre o mătuşă de-a ta care a fost logodită timp de nouăsprezece ani, dar, pînă la urmă, tot s-a căsătorit cu bărbatul iubit. Dacă va trebui să fiu logodită cu Barnaby douăzeci de ani şi tot nu mi se va părea o povară. Dacă nici tata, nici lordul Tilverton nu va putea, sau nu va vrea să facă nimic pentru el, atunci vom aştepta pînă cînd va strînge suficienţi bani pentru a ne putea căsători. Nu ştiu care e sumă minimă necesară pe care un bărbat trebuie s-o deţină pentru a se însura, dar presupun că nu este cu mult mai mare decît cîştiga el acum, aşa că nu vom avea de aşteptat prea mult. O prinse pe

Cecily cu braţele în jurul taliei şi se îndreptă, valsînd cu ea, spre uşă. Nu fi atît de tristă, Cis! Chiar dacă m-ai fi legat de tine, tot aş fi fugit la el.

Apoi urcă în camera ei, cîntînd încet.

În casa contesei de pe Grand Canal, printre scrisorile care aşteptau, nedeschise, era şi o telegramă din Anglia pentru Charles. Acesta citi mesajul criptic, încruntîndu-se:” Scoaterea anumitor fonduri reclamă urgent atenţie din partea ta. Sugerez să te întorci imediat.” Semnă vărul său, William.

— Sper că nu sunt veşti proaste, spuse Miriam.

— Încă nu ştiu.

Îi arătă şi ei telegrama, tăcut.

—” Scoaterea anumitor fonduri” … Asta înseamnă că un client important şi-a retras contul de la noi?

— William nu m-ar fi chemat pentru o astfel de chestiune. Am mai pierdut conturi… n-ar fi pentru prima dată. Nu, cred că mai probabil e vorba de un jaf.

— Un jaf?! Vrei să spui că a fost forţat seiful?

— S-ar putea. Dar chiar şi aşa, nu înţeleg de ce aş fi chemat de urgenţă. În definitiv, nu ţinem averi în seif. Presupun că William a descoperit o însuşire ilegală de fonduri care se petrece de cîtva timp, deşi mă-ndoiesc că are perspicacitatea de a descoperi aşa ceva. Oricum, astfel de lucruri se mai întîmpla din cînd în cînd, de exemplu, am pierdut mai demult cincizeci de mii de lire din cauza unui funcţionar necinstit. Cel mai bun lucru este să iau trenul de noapte spre Milano şi să nu mai pierd timp făcînd tot felul de supoziţii.

— O iei şi pe Janie?

— Dacă bona reuşeşte să facă bagajul la timp. Voi merge imediat la gară şi voi reţine bilete la vagon de dormit.

— Te va însoţi şi domnul Tilverton?

— Aşa aş vrea. Nu se descurcă deloc în ceea ce priveşte călătoriile, altfel l-aş fi lăsat să vină miercuri, eventual cu bonă şi cu Janie.

Spre surprinderea lui Miriam, bona nu ezită nicio clipă asupra hotărîrii de a face bagajul în două ore.

— Să mă iertaţi, milady, dar furtuna asta m-a speriat rău. E greu să fii într-o ţară străină, mai ales că aici apa nu e bună de băut pentru copii şi laptele se acreşte atît de repede din cauza căldurii. Abia aştept s-o duc pe domnişoara Janie înapoi. Vă rog să nu vă supăraţi că am vorbit aşa, dar pînă la urmă, e vorba de obişnuită. Spuneţi-i, vă rog, domnului Charles că vom fi gata de plecare la oră pe care o stabileşte dumnealui.

Cu o voinţă de neclintit şi ajutată şi de bonă copiilor contesei, doamna Appleby reuşi să fie gata la ora fixată. Înainte de plecare dădu lui Miriam un pacheţel.

— Este şalul domnişoarei FLoyd – a înfăşurat-o pe Janie cu el cînd a-nceput furtuna. Domnişoara Floyd e o tînără foarte drăguţă. L-am văzut pe domnul Charles că i-a împrumutat haina dumnealui cînd ne-am întors.

— Da?!

— Domnul Charles ar trebui să se recăsătorească, milady, mai ales acum, cînd domnişoara Pitborough ne părăseşte.

Contesa nu ştia de hotărîrea mătuşii lor de a pleca şi faptul acesta o puse şi mai mult pe gînduri.

Miercuri, le invită pe Cecily şi pe prietena ei sub pretext că, după plecarea domnilor, ea şi copiii ei se simţeau singuri. Doamna Lavender nu ridicase nicio obiecţie, iar domnul Lavender aprecia gestul lui Charles de a-l fi luat pe domnul Tilverton.

— Fără îndoială că i-a povestit întîmplarea şi Charles nu îndrăzneşte să mă jignească încurajîndu-l în această prostie, doar contul meu la banca lui nu este deloc neglijabil. Mă întreb cum îl agreează totuşi pe acest individ.

— Cred că l-a luat din considerente de sănătate, se simţi Cecily datoare să-i ia apărarea lui Charles. Domnul Tilverton a fost foarte bolnav.

— Se poate, domnişoară Floyd, dar cum domnul Pitborough este înainte de orice un om de afaceri, mă-ndoiesc că va mai avea ceva în comun cu el după întoarcerea acasă.

Fetele erau bucuroase să scape de atmosfera apăsătoare de la hotel; domnul Lavender se plîngea că se săturase de Veneţia şi voia să continue călătoria la Roma, iar doamna Lavender rămînea mult timp tăcută faţă de Cecily, dîndu-i de înţeles cît era de jignită de atitudinea ei, iar fiicei ei îi făcea tot felul de reproşuri pentru orice fleac.

Contesa le primi în grădină şi petrecură întreaga dimineaţă la umbra plăcută a copacilor. Atunci aflară feţele şi de plecarea neaşteptată a celor doi domni, cauzată exclusiv de unele probleme de afaceri ale lui Charles.

După prînz, în timp ce Rosalind răsfoia paginile unui album despre Veneţia, contesa o luă pe Cecily cu ea ca să aducă eşarfa şi totodată, să-i arate o brăţară care speră să-i placă Bellei.

— Înainte de a ne întoarce la prietena ta, aş vrea, draga mea, să discut ceva cu tine. Fratele meu mi-a spus care a fost scopul vizitei lui la Veneţia şi despre propunerea pe care ţi-a făcut-o. Am fost îngrozită şi i-am spus, de altfel. Am fost întotdeauna sinceră cu Charles şi noi doi am fost foarte apropiaţi unul de celălalt. Deşi aş dori foarte mult să se recăsătorească, n-aş vrea s-o facă în condiţiile pe care ţi le-a propus. Sunt extrem de nedrepte faţă de tine, fapt care, în mod ciudat, pare să-i fi scăpat din vedere.

Pentru o clipă, Cecily tăcu, apoi, cu o voce liniştită şi tot atît de lipsită de orice emoţie ca a lui Charles cînd îi povestise totul surorii lui, îi spuse că acesta era adevărul.

— Am acceptat condiţiile lui. Are nevoie de o amfitrioană cînd mătuşa lui se va întoarce în Gloucestershire, iar Janie are nevoie de o mamă, iar eu mă voi strădui să-mi îndeplinesc aceste îndatoriri aşa cum o cer interesele de la Oatesby.

Voi fi recompensată din belşug de generozitatea cu care va rezolva problema familiei mele. Ceremonia de căsătorie va fi o modalitate de a preveni orice bîrfe.

— Charles mi-a spus că nu poate – şi nici nu vrea – să se implice sentimental într-o relaţie cu vreo femeie. După cît de hotărît o spunea, speram că este mai atras de tine decît vrea să recunoască.

— Oh, nu, în niciun caz. Sunt convinsă că n-are pentru mine decît dispreţ – din cauza modului în care am tratat problema familiei mele.

— Da… familia ta… După ton se vedea că, pentru toţi, aceasta constituia într-adevăr o problemă. Dar, tu? Şi pentru tine este tot o afacere? N-ai niciun pic de afecţiune pentru Charles?

— Aş vrea să pot spune că nu, recunoscu ea după o ezitare. Aş fi vrut să nu simt niciodată nimic pentru el. A dorit ca toată această poveste să fie pur şi simplu o afacere; foarte bine, m-am gîndit, va fi aşa cum doreşte. Cînd am pus condiţiile referitoare la familia mea, am fost convinsă că puneam astfel punct definitiv întregii poveşti, îmi închipuiam că tăiasem din rădăcină orice posibilitate de continuare a discuţiei pe această temă. Am fost uluită, ca să nu spun şocată, cînd mi-a spus că a venit aici, în Veneţia, ca să-mi prezinte planul pe care-l făcuse pentru familia mea. Toţi ceilalţi bărbaţi ar fi luat răspunsul meu

drept un refuz.

— Nu şi Charles. Pentru el a fost o provocare şi lui îi plac provocările.

— Aşa a văzut el grijă mea pentru familie? Ca pe o provocare pentru el?! Abia aici, fiind mai mult timp în preajma lui, am învăţat să-l cunoască mai bine – poate, să apreciez la el calităţi de care nici nu eram conştientă şi treptat, nu ştiu cum, am ajuns să-mi dau seama cît de mult înseamnă pentru mine. Într-o oarecare măsură, aceasta m-a făcut să accept acest tîrg absurd propus de el – astfel, locuind în casa lui, la Oatesby, îl voi putea vedea din cînd în cînd, încheie ea, cu voce tremurîndă. Presupun că vă dau impresia unei femei interesate să pună mîna pe un bărbat bogat de care să profite împreună cu familia ei. Vă asigur că nu este aşa.

— Îţi sunt recunoscătoare, spuse contesa luînd-o de mină. Dacă îl iubeşti, nu-mi doresc nimic altceva pentru el. Profită de" tîrgul" propus de el şi vezi ce poate aduce faptul că veţi fi mai mult timp aproape unul de celălalt. Probabil că se va opune cu înverşunare oricărui sentiment pe care i l-ai putea inspira. Prima lui căsnicie s-a dovedit dezastruoasă, aşa că este de-nţeles de ce nu mai vrea să rişte să se îndrăgostească din nou.

— A fost o tragedie, nu-i aşa? Am auzit vorbindu-se în Milchester că erau în vacanţă în străinătate cînd soţia a murit subit.

— Nu e vorba doar despre atît. Contesa ezită puţin, apoi continuă cu hotărîre. Da, ai dreptul să ştii, mai mult decît oricine altcineva, adevărul. Sussie era o persoană veselă şi frivolă, fericită doar dacă era înconjurată de prieteni şi prietene, îi plăcea să fie admirată, nici nu ştiu dacă ar fi putut trăi fără să fie permanent flatată. Mama o detesta, dar recunoştea că era spirituală, dar şi cînta frumos, deşi fară profunzimea trăirilor tale. Unul din cîntecele ei preferate era cel pe care l-ai cîntat cînd ai fost bisată la petrecerea dată de lady Rînd.

— Doar n-o fi fost chiar” Devreme într-o dimineaţă”?!

— Ba da. Nu e cazul să-ţi faci procese de conştiinţă. N-a fost vina ta, şi Charles a fost cel care a spus aceasta de la bun început. Fratele meu s-a îndrăgostit nebuneşte de ea. Am considerat că părinţii ei, disperaţi din cauza sărăciei, au purtat cea mai mare parte de vină pentru că au convins-o să facă această căsătorie. Ea nu l-a iubit niciodată pe Charles. În primii cinci ani de căsătorie a refuzat să aibă copii şi a primit cu repulsie venirea lui Janie pe lume. De fapt, n-a vrut să aibă nimic de-a face cu copilul, şi apoi nici cu Charles. A spus că preferă să locuiască la Londra, întrucît se plictisea de moarte la Oatesby. Charles i-a cumpărat o casă în Belgravia, iar ea, cheltuindu-i banii cu o viteză uluitoare, a început să dea petreceri şi baluri la care îşi chema toţi prietenii, într-o bună zi, Charles

se trezi cu socrul său care îi arătă scrisoarea primită de la Sussie, în care-l anunţa că-şi părăseşte soţul şi pleacă împreună cu un alt bărbat în Italia, chiar în seara aceea. Trebuie să fiu dreaptă şi să recunosc că bietul părinte era distrus – atît pentru Charles cît şi pentru fiica lui.

Fratele meu a plecat imediat să-i caute şi i-a ajuns la Neapole unde, la momentul respectiv, era o epidemie de holeră. Nu ştiu unde locuiau – Sussie şi iubitul ei – dar, cînd Charles a ajuns acolo, ea se îmbolnăvise deja.

— Şi individul acela?

— O părăsise. Pesemne că-i fusese teamă să nu se îmbolnăvească şi el. Nu e prea romantic, nu-i aşa?! Charles a rămas cu ea pînă în ultima clipă: a murit în braţele lui.

— Bietul Charles! Asta explică multe. Înţeleg acum de ce nu va mai vrea niciodată o altă soţie!

—” Niciodată” este mult spus.

— Este un om foarte hotărît, să nu uităm acest lucru. Mulţumesc mult pentru că mi-aţi povestit totul. Mă va ajuta mult pe viitor.

Un viitor alături şi totuşi atît de departe de Charles Pitborough.

Apoi, se întoarse la Rosalind.

În drum spre hotel, în gondola pe care contesa le-o pusese la dispoziţie pentru a se întoarce, aceasta o întrebă de ce gazdă lor o reţinuse atît de mult.

— Am discutat perspectiva mea de a accepta un post în cadrul unei familii pe care ea o cunoaşte.

— Un post?!

Rosalind se arătă surprinsă, apoi înţelese.

— Doar nu ca guvernantă, sau ceva similar, la fel de îngrozitor! Cecily, scumpa mea, doar nu eşti într-o situaţie chiar atît de grea! Ar fi şi-aşa destul de rău să fii guvernantă într-o familie engleză, dar să lucrezi la nişte italieni… ar fi de neimaginat.

— Nu pe post de guvernantă, Ros.

— Atunci, doamnă de companie, ca biata domnişoară Gunny a bătrînei lady Scrim?

— Nu, nici ca doamnă de companie. Încă nu-ţi pot spune mai mult, dar vei afla la momentul potrivit. În orice caz, este un post pe care m-am hotărît să-l accept.

— Ce misterioasă eşti! Vă ajuta într-un fel familia?

— Da, va fi de mare ajutor.

Spre surprinderea ei, Cecily îşi dădu seama că nici nu se gîndise la familie toată ziua, ci numai la Charles Pitborough.

Capitolul 9

Ajungînd în Milchester, Charles opri trăsura direct la bancă, înainte chiar de a le lăsa pe Janie şi pe bona ei la Oatesby.

William şi partenerul din Lancashire îl aşteptau.

— Ce naiba s-a întîmplat? După cum ai scris în telegramă, mă aşteptam să găsesc bancă o ruină.

— Îţi va spune vărul tău.

— Îmi dau seama că a fost vina mea, începu William, necăjit. Ar fi trebuit să stau să verific, chiar dacă asta însemna să rămîn toată noaptea şi să mă întorc şi duminică. Pe cînd aşa, avem doar cuvîntul individului acela că pachetul conţinea două sute de mii de lire.

— Ce-ar fi să începi cu începutul?

Cu greu, William îi spuse despre sosirea lui sir Matthew Billing sîmbătă după-amiază cu pachetul acela învelit în hîrtie cafenie şi cum bătrînul Summerscales a vrut să rămînă să verifice conţinutul, dar el a considerat că nu se-ntîmplă nimic dacă-l sigilează cu sigiliul băncii şi-l pune în seif.

— Şi cînd am venit luni dimineaţa, continuă el fără să îndrăznească să-l privească pe Charles în ochi, am constatat că nişte spărgători intraseră în încăperea cu tezaurul printr-un tunel săpat din casa de lîngă noi, au spart seiful şi au luat opt sute de lire în aur şi pachetul. Poliţia e de părere că jaful fusese plănuit de mai mult timp şi că accl Tumbull este un hoţ profesionist căutat în Australia pentru o serie de crime.

— Plănuise să ia aur şi bancnote, interveni Joseph Orde. Pachetul a fost ca un dar picat din cer. Probabil că l-a deschis şi, văzînd obligaţiunile la purtător, şi-a dat seama că sunt mai uşor de manevrat decît bancnotele. Aşadar, au luat tot

aurul disponibil şi pachetul.

— Presupun că banca va trebui să-l despăgubească, spuse William. Repet, nu avem decît cuvîntul lui sir Mattheew pentru valoarea obligaţiunilor.

— Din moment ce răspundem pentru păstrarea lor, bineînţeles că-l vom despăgubi – nici nu încape discuţie. Din fericire, pot să plătesc această sumă din capitalul meu propriu.

— Banca, începu unchiul său, dar Charles îl întrerupse.

— Nu banca.

— Vrei să spui că îţi poţi permite să pierzi două sute de mii de lire?

— Nimeni nu-şi poate permite să piardă o astfel de sumă. Dar, deoarece este parte din averea făcută de tatăl meu – în mod perfect legal – din banii familiei Orde, mă simt mai mult răspunzător să plătesc.

Privirea sa, rece şi uşor batjocoritoare o întîlni pe a bătrînului său unchi, iar acesta, pufăind şi suflînd, spuse că nu trebuie, că el nu vede lucrurile astfel, dar în final cedă, spunînd că e foarte frumos din partea lui să gîndească aşa.

— Locuiesc confortabil la Oatesby şi partea mea de profit este suficientă pentru nevoile mele. Am vrut să păstrez o sumă mare doar pentru situaţia unei crize, deşi, într-un astfel de caz, Banca Angliei ar fi gata să garanteze pentru o bancă particulară

ca a noastră.

Unchiul său îl asigură că, în cazul unei noi situaţii limită, va fi rîndul său să pună în joc propriul său capital.

Cum nu mai era altceva de făcut şi poliţia urma să vină a doua zi să discute cu el, Charles plecă acasă.

— Şi tot nu ne-a spus ce treabă a avut la Veneţia, remarcă William pe gînduri, după plecarea lui.

— Dragul meu, cînd un om de vîrsta lui Charles pleacă în străinătate în interes de afaceri, fără însă a spune niciun cuvînt partenerilor săi despre ele, este vorba, de obicei, despre o femeie. În situaţia dată, te sfătuiesc să urmezi exemplul meu şi să nu pui nicio întrebare.

Tot ce află Charles de la poliţie în ziua următoare a fost că Gerald, alias Jake Tumbull, era suspect de a fi implicat într-un alt jaf asupra unei bănci dintr-un oraş din Yorkshire, la începutul anului. Un bărbat care se dădea drept invalid închiriase o casă de lîngă o bancă. Individul era plimbat cu un scaun cu rotile de complicele lui, care se dădea drept ginere. După spargerea băncii – de data aceasta, fusese vorba de zece mii de lire – aşa-zisul invalid şi" ginerele" său dispăruseră. Jaful a fost făcut ca şi acum, într-o duminică, astfel încît spărgătorii să aibă timp să dispară.

— Cu mijloacele acestea rapide de transport,

spuse în concluzie inspectorul de poliţie, hoţii puteau ajunge foarte uşor pe Continent înainte chiar că jaful să fie descoperit.

Avînd în vedere rapiditatea cu care el însuşi se întorsese din Italia, Charles nu putu decît să fie de acord.

Nu s-a scris mult despre acest jaf în ziarul local, ci doar că a fost furată o anumită cantitate de aur, fără a se aminti de obligaţiunile lui sir Matthew.

Cînd Cecily se-ntoarse acasă, după două săptămîni, incidentul părea aproape uitat. După ce atitudinea plină de răceală a doamnei Lavender îi făcuse ultima pane a călătoriei din ce în ce mai greu de suportat, Cecily se bucură sincer cînd ajunse acasă.

Era chiar ora prînzului şi întreaga familie oprimi cu căldură. Toţi se arătară mulţumiţi de daruri şi pînă şi doamna Floyd se declară încîntată de şalul primit care, în mod surprinzător, nu era nici prea lung, nici prea lat, nici tocmai culoarea pe care ea nu o purta.

Mai tîrziu, cînd Cecily merse în camera ei să despacheteze, doamna Floyd o urmă şi, după ce spuse cameristei să plece pentru că o va ajuta ea însăşi pe fiica ei, fără a schiţa niciun gest în acest sens, începu să povestească, încîntată, ce mult îi plăcuse şederea în Cheltenham, la vechea ei prietenă.

— Mă bucur. Ce face tanti Iulia?

— La fel de încîntătoare ca întotdeauna. A fost extrem de drăguţă şi de înţelegătoare cu mine. Urmă un moment de pauză şi, cu o reţinere atît de nefirească pentru ea, încît Cecily se opri din ce făcea pentru a o privi surprinsă şi îngrijorată, continuă pe un ton prudent. I-am spus Ellenei să plece pentru că am ceva de vorbit cu tine şi nu ştiu cum vei primi vestea. N-am discutat decît cu dragul de Humphrey, iar el m-a sfătuit să aştept pînă la întoarcerea ta înainte de a-i anunţa pe băieţi şi pe Bella. Draga mea, în timp ce eram la Cheltenham, m-am reîntîlnit cu un vechi prieten al tatălui tău – sir Digby Longbarn. A fost încîntat să mă revadă şi m-a flatat spunîndu-mi că arăt neschimbată faţă de cum mă văzuse ultima dată în Londra. Şi mie mi-a făcut plăcere să-l revăd. Şi-a pierdut soţia cu cîţiva ani înainte ca eu să-l pierd pe tatăl vostru. Am mers să ne plimbăm împreună, ne-a însoţit la concerte şi la teatru… pe scurt, cu o zi înainte să plec, m-a cerut în căsătorie şi am acceptat.

— Vai, mamă! Îmi pare atît de bine pentru tine! Cînd vă veţi căsători?

— La începutul lui septembrie. Digby doreşte ca băieţii şi Bella să locuiască împreună cu noi. Băieţii vor merge la Colegiul din Cheltenham, iar Bella vă avea o guvernantă pînă cînd va merge la Colegiul de Fete; domnişoara Beale este încă directoare acolo şi toată lumea o laudă. În ceea ce te

priveşte, draga mea, sînt sigură că unchiul tău doreşte să rămîi să locuieşti la el. Ar fi o cruzime din partea noastră să-l părăsim cu toţii. S-ar simţi prea singur. Cecily răspunse liniştit că, dacă unchiul ei este de acord, va fi bucuroasă să locuiască mai departe la el.

— Ştiam eu! I-am spus eu lui Digby că nu te voi putea convinge să pleci de lîngă unchiul tău, de care eşti foarte legată de la moartea tatălui. A înţeles. Desigur, poţi veni să ne vizitezi oricînd doreşti – fireşte, cînd se poate.

Apoi ieşi din cameră, nu înainte de a adăuga, cu un aer triumfător:

— I-o voi lua înainte ladyei Scrimgour, care este doar văduvă de cavaler, pe cînd eu voi fi soţie de baronet!

După ce uşa se închise în urma mamei sale, Cecily se aşează pe marginea patului pentru a se gîndi mai bine la ceea ce tocmai auzise. Înţelegea bine şi era dureros de clar: mama ei nu o vroia alături de ea în Cheltenham. Doi fii de vîrsta şcolară şi o fetiţă drăguţă de zece ani erau bineveniţi, dar nu şi o fată neatrăgătoare de douăzeci şi doi de ani. Oftă şi zîmbi trist, reluîndu-şi activitatea. Partea bună era că acum îşi putea concentra întreaga atenţie asupra postului ce i se oferea la Oatesby. Nu mai era necesar ca bietul Charles, să cumpere o casă pentru mama ei şi să-i fixeze o sumă de bani. Acum, aceste proiecte

jenante nu-şi mai aveau rostul. Nu mai avea decît să aştepte pînă cînd el va veni la unchiul ei. Abia aştepta vizita lui, dar în fiecare dimineaţă căuta o scrisoare care nu mai venea, sau un musafir care nu mai apărea.

Zilele treceau şi perspectiva apropiatei căsătorii a mamei ei punea orice altceva pe un plan secund. Amintirea Veneţiei deveni ca un vis. Cecily se-ntreba dacă, auzind despre acest eveniment, Charles nu cumva se răzgîndise. În definitiv, el nu simţea nimic pentru ea şi poate că mătuşa lui se hotărîse să rămînă la Oatesby şi-atunci nu mai erau necesare serviciile ei. Nu-şi putea imagina că şi el avea problemele lui.

La cîteva zile de la întoarcerea în ţară, domnul Lavender merse la bancă şi, spre surprinderea lui, recunoscu printre funcţionari un anume tînăr blond despre care află, întrebîndu-l pe domnul Summerscales, că era un nou membru al personalului.

Cum ajunse acasă, domnul Lavender îşi chemă fiica, furios, întrebînd-o dacă ştia că Tilverton era angajatul băncii Pitborouth.

— Da. Lucrează acolo de cînd s-au întors. Locuieşte la doamna Chadwell, ceea ce este incomparabil mai bine pentru el decît dacă rămînea în una din locuinţele acelea îngrozitoare din Londra.

— Şi ce sumă nemaipomenită i se oferă acolo?

Domnul Lavender abia îşi stăpînea furia la gîndul deselor plimbări pe care fiica lui le făcuse cu căţelul în Love Lane.

— Cred că aceeaşi cu care era plătit în Londra.

— În cazul acesta, n-ai să-l mai vezi; te rog să-mi promiţi lucrul acesta.

— Îmi pare rău, tată, dar nu-ţi pot promite aşa ceva. De fapt, nu mă poţi împiedica să mă întîlnesc cu el decît dacă mă încui în casă. Mă voi întîlni cu el ori de cîte ori doresc, întrucît mă consider logodită cu el.

— Rămîne de văzut! Dacă Pitborough nu vrea să piardă contul meu îl va concedia imediat şi-l va trimite la Londra.

După un prînz în care se păstră o tăcere mormîntală, timp în care fiica lui fusese de o seninătate enervantă, domnul Lavender se duse la Bancă şi ceru să discute cu domnul Pitborouth în legătură cu o problemă urgentă. Charles îl primi politicos, invitîndu-l să ia loc.

— Nu iau loc, şi nu voi sta mult. Văd că tînărul Tilverton lucrează la banca dumneavoastră.

— Într-adevăr, este unul din angajaţii mei.

În timp ce Charles era de un calm imperturbabil, vizitatorul lui simţea că explodează de furie.

— Probabil nu ştiţi că acest tînăr este îndrăgostit de fiica mea, domnule.

— Nu cred că-l puteţi învinui pentru aceasta. Domnişoara Lavender este o tînără frumoasă şi

încîntătoare.

— Cu atît mai mult, nu-şi va irosi viaţa lîngă acest om de nimic!

— Îmi pare rău, domnule Lavender, dar trebuie să vă contrazic. Departe de a fi un om de nimic domnul Barnaby Tilverton este un tînăr foarte muncitor şi mă bucur că-l am printre angajaţii mei.

— Va trebui totuşi să-l concediaţi… dacă nu doriţi să pierdeţi contul meu.

Charles ridică din sprîncene, fără însă a părea îngrijorat.

— Ne va părea rău să pierdem un client bun, dar eu şi asociaţii mei nu ne lăsăm niciodată influenţaţi de considerente de ordin financiar atunci cînd sîntem convinşi că facem ceea ce este corect. Vă doresc o zi bună.

— Mă voi ţine de cuvînt!

— Nu mă îndoiesc, domnule.

După care, Charles îl rugă pe domnul Summerscales să-l conducă la uşă.

În seara aceea, domnul Lavender scrise o scrisoare lungă lordului Tilverton şi rezultatul se făcu văzut după două zile cînd, la prima oră, trăsura cu blazonul acestuia din urmă blocă timp de o jumătate de oră High Street, adică atît cît dură discuţia să cu Charles.

Trecînd prin biroul funcţionarilor, înainte de a ajunge în biroul lui Charles, lordul Tilverton aruncă o privire spre tînărul blond aplecat asupra unui

registru. Nu-l mai văzuse de cînd tînărul avea zece ani şi asemănarea cu propriul său tată îl uimi.

Ajuns în biroul patronului, se aşează în fotoliul din piele pe care acesta îl invitase să ia loc şi trecu imediat la subiect.

— Am primit o scrisoare de la domnul Lavender, prin care sunt înştiinţat că ruda mea, domnul Barnaby Tilverton, este angajatul dumneavoastră. Aş dori să ştiu dacă este adevărat.

— Adevărat.

— M-am străduit să obţin un post pentru el într-un birou guvernamental din Londra, domnule Pitborouth. Aş dori să ştiu pe ce v-aţi bazat cînd aţi considerat potrivit să-l sfătuiţi să renunţe pentru a deveni angajatul dumneavoastră – un simplu funcţionar de bancă.

Dispreţul tonului lui îmbujoră uşor obrajii lui Charles, dar răspunse cu aceeaşi stăpînire de sine.

— Domnul Tilverton doreşte să se căsătorească şi departamentul în care lucra nu-i oferea nicio perspectivă de promovare mulţi ani de-acum înainte. L-am angajat cu un salariu de o sută de lire pe an, adică mai mult cu zece lire faţă de cît cîştigă înainte. De asemenea, după ce va lucra trei ani în cadrul băncii, am hotărît, împreună cu asociaţii mei, să intre în parteneriatul nostru.

— În parteneriat?! Şi... al cui capital speraţi să-l folosiţi în acest scop, domnule Pitborouth? Presupun că va fi obligat să contribuie şi el cu un

anumit capital, oricît de prosperă este firma.

— Va munci pentru a-şi face un capital. După trei ani, cînd îşi va fi făcut o idee despre conducerea unei bănci – şi este clar că este un tip isteţ – va putea cîştiga patru sute de lire pe an, iar partea sa din profitul băncii va creşte în următorii cinci ani. Considerăm că, la sfîrşitul acestei perioade, va avea o sumă de bani suficientă pentru a intra în parteneriat pe poziţii egale. El consideră că se va putea căsători cînd va cîştiga patru sute de lire pe an şi cred că are dreptate.

— Are cont la această bancă?

Unchiul lui Barnaby se încruntă, ca şi cum se afla, în mod neaşteptat, în faţa unei perspective care nu-l încînta deloc.

— Nu obişnuim să divulgăm date despre clienţii noştri unor persoane din afară, dar din moment ce sunteţi unchiul lui şi presupun că vă consideraţi în oarecare măsură tutorele lui, n-am nicio obiecţie în a vă informa asupra contului său bancar, şi anume că există o mică depăşire de cont. În primăvară, a avut un accident grav în Londra. Una din fostele dumneavoastră slujnice l-a luat de-acolo şi l-a adus la ea acasă, îngrijindu-l pînă cînd s-a însănătoşit. A vrut să-i plătească, dar departamentele guvernamentale nu acordă salarii în caz de boală sau accidente. M-am opus, dar a insistat să facă acest împrumut pe care, de altfel, l-a plătit în cea mai mare parte. Acum plăteşte şi restul dînd lecţii

seara în cadrul unor familii unde a fost recomandat de episcop. Aici, în Milchester, are şi cîţiva prieteni, dar şi cîţiva duşmani. Domnul Lavender face parte din cea de-a doua categorie; i-a intrat în cap această idee ciudată că un Tilverton nu este suficient de bun pentru fiica lui.

Veni rîndul lordului să roşească.

— Aş dori să-l văd pe acest tînăr, spuse el deodată, după ce se gîndi cîteva clipe.

— Desigur. Voi ruga să fie chemat.

Charles se retrase în biroul lui şi în cîteva minute apăru Barnaby.

— Ţi-au spus cine sunt? Întrebă lordul, fără a schiţa vreun gest de a întinde mîna, sau de a se ridica de pe fotoliu.

— Mi-au spus că sunteţi lordul Tilverton, aşadar presupun că sunteţi unchiul meu, dar cum nu v-am mai văzut de cînd aveam zece ani, cînd mi-aţi spus că aţi făcut demersurile ca să intru elev la Christ’s Hospital, mă tem că nu-mi amintesc deloc de dumneavoastră.

Băiatul ăsta încerca să-l enerveze?! Dacă asta îşi propusese, aproape că reuşea prin felul în care îl privea şi-i vorbea, fără niciun respect. În toată purtarea lui nu era decît aroganţă.

— Înţeleg că eşti angajat aici.

— Da.

— Nu te-ai gîndit să-mi ceri permisiunea înainte de a renunţa la slujba pe care am obţinut-o pentru

tine în Londra?

— Nu.

— Pot să întreb de ce?

— Din moment ce n-aţi manifestat niciodată nici cel mai mic interes faţă de mine, nici cît timp am fost la şcoală, nici după aceea, am tras concluzia, în mod firesc, că nu mai vreţi să ştiţi de mine. Aş adăuga, lord Tilverton, că aş prefera să fie aşa. Nu doresc să mai fiu de-acum înainte răspunzător în faţa nimănui; sunt propriul meu stăpîn.

La naiba cu băiatul ăsta, se gîndi lordul. Era leit bunicul lui; la fel vorbea şi bătrînul, cu capul semeţ, provocator.

— Îmi pare rău dacă am dat impresia că te-am tratat mai dur în anii din urmă, spuse el pe un ton mai blînd. Adevărul este că nu l-am putut ierta niciodată pe tatăl tău, care a adus ruşine şi dezonoare familiei noastre în repetate rînduri. N-am putut să simt o afecţiune deosebită pentru fiul lui.

Cum Barnaby nu răspunse, unchiul său continuă pe tonul dur de la început.

— Domnul Pitborouth mi-a spus că ai o datorie la banca dumnealui. O voi achita chiar în această dimineaţă. Fără îndoială, mai tîrziu va avea nevoie de cîteva mii de lire, dacă dumnealui şi partenerii săi vor face aşa cum au spus şi te vor coopta în parteneriatul lor. Cînd va veni momentul respectiv, voi plăti suma necesară în contul tău.

— Nu vă supăraţi, lord Tilverton, dar nu accept aşa ceva. Lucrez pentru a-mi achita datoria, fără ajutor din partea nimănui şi tot aşa voi face şi dacă banca îmi va oferi intrarea în parteneriat. Nu primesc nimic de la nimeni – cu atît mai puţin de la dumneavoastră.

— Ai face mai bine să iei aminte cum vorbeşti! Este ultima dată cînd îţi mai ofer ceva!

Unchiul său se ridică şi, luîndu-şi mănuşile şi bastonul, îşi îndesă cu furie pălăria pe cap.

— Asta sper şi eu, sincer, domnule.

Barnaby îşi conduse unchiul la uşă, apoi merse în biroul lui Charles pentru a-i povesti cele întîmplate.

— Sper să nu-şi retragă şi el contul din bancă, aşa cum a făcut domnul Lavender. Dacă o va face, va fi numai din vina mea.

— Nu e vina nimănui, Barnaby. Sunt oameni care, din păcate, cred că-i pot conduce pe alţii şi că îşi pot satisface capriciile plătind bani. Trebuie să înveţe că există lucruri, cum ar fi onestitatea, integritatea şi sentimentele umane, care nu pot fi cumpărate. Şi acum, întoarce-te la biroul tău, pentru numele lui Dumnezeu, altfel Summerscales îmi va reproşa că te-am reţinut atît; îşi ia foarte în serios sarcina de a instrui noii angajaţii.

Capitolul 10

Săptămîna următoare, lordul Tilverton îşi retrase contul de la banca Pitborouth şi Orde şi, deşi

Barnaby suferea îngrozitor din cauza remuşcărilor, pe Charles îl îngrijora mai mult pierderea obligaţiunilor lui sir Matthew Billing. Într-o după-amiază, se hotărî să facă o vizită bătrînului domn în casa lui dărăpănată din Little Creevey.

Sir Matthew era foarte bine dispus. Îl primi rîzînd, privindu-l vesel prin fumul gros de ţigară.

— Presupun că aţi venit în legătură cu pachetul pe care l-am lăsat la bancă.

— Da, domnule.

Deşi Charles nu vedea nimic amuzant în toată această poveste, bătrînul aproape că se îneca de rîs.

— Citiţi scrisoarea de la sora mea din Clumpton Hali. Îi întinse hîrtia lui Charles, dar, înainte ca acesta s-o apuce, o trase din nou înapoi. Nu, n-o s-o puteţi citi; sora mea scrie că un păianjen şi abia pot să descifrez eu însumi. Pe scurt, este furioasă fiindcă darul pe care i-l promisesem şi pe care îl cumpărasem din Paris, nu a corespuns deloc aşteptărilor ei. Iată ce scrie; vă voi citi:" Ce crezi că pot face cu hîrtiile astea vechi ale tale?" Şi mi le-a trimis înapoi printr-un curier. Prin curier, ia aminte.

Începu din nou să rîdă pînă se înecă şi, după ce se linişti din tuse, descuie un dulăpior de lîngă şemineu şi, scoţînd un pachet prost legat înfăşurat în hîrtie cafenie, îl puse pe masă în faţa bancherului.

— Doar două sute cincizeci de mii de lire în

obligaţiuni la purtător, dragul meu! Trimise prin curier în pachetul ăsta, pe o vreme atît de umedă. S-ar fi putut deschide oricînd!

— Făcu o pauză, urmărind expresia feţei lui Charles Am impresia că n-aţi deschis pachetul pe care l-am lăsat la asociatul dumneavoastră.

— N-am avut cum – vreau să spun, cînd m-am întors din străinătate ca să văd despre ce e vorba. A fost pus în seiful băncii nedeschis şi chiar în noaptea aceea a fost furat împreună cu tot aurul pe care l-au găsit spărgătorii.

— Nu mai spune! Atunci, dacă nu l-aţi deschis, ce intenţionaţi să faceţi?

— Banca era pregătită să vă despăgubească, plătindu-vă valoarea obligaţiilor; nu era nimic altceva de făcut.

— Dar nu aveaţi decît cuvîntul meu că era vorba despre acea sumă.

— N-am avut ocazia pînă acum să ne îndoim de cuvîntul dumneavoastră.

— Da, sigur… Dar, dacă hoţii n-au deschis pachetul – şi vă asigur că, dacă l-ar fi deschis, nu l-ar fi luat – cum au ştiut ce trebuia să conţină?

— De la unul din funcţionarii noştri care, din naivitate, a încălcat acordul de confidenţialitate. Individul care a închiriat casa de lîngă bancă era australian şi-i promisese o mie de lire pe an la o bancă din Sydney, iar nenorocitul acela l-a crezut. Tumbull a obţinut toate informaţiile dorite de la

imbecilul acela. Cred însă că individul a avut ceva de învăţat.

— Cum, nu l-aţi concediat?

— Nu. Lucrează la noi de mulţi ani şi Summerscales are impresia că problemele lui familiale au constituit de fapt, principala cauză. Vreţi, vă rog, să-mi spuneţi exact ce vă datorează banca? Întrebă Charles după o scurtă ezitare. De fapt... ce conţinea pachetul pe care l-am pus în seif?

După un nou acces de rîs, bătrînul domn reuşi să răspundă.

— Metrajul pentru o rochie – o catifea de culoare violet-închis. Ar fi fost interesant de văzut figura hoţilor cînd au deschis pachetul.

Charles, total de acord că ar fi fost o imagine ce merita văzută, sărbători cu un pahar cu coniac băut împreună cu sir Matthew, siguranţa în care se aflau obligaţiunile.

Între timp, Rosalind începu să poarte în casă un inel de logodnă, pe care îl agăţa la gît, de un lanţ de aur, cînd ieşea. Era un inel cu turcoaze şi diamante care aparţinuse mamei lui Barnaby. Reacţia tatălui ei la această ultimă demonstraţie de bravadă a fost să-l cheme pe fratele ei Jack, de la Londra, pentru a-şi adăuga şi el mustrările celor ale părinţilor. Dar, după o discuţie cu sora lui, Jack, amuzat de întreaga poveste şi plin de admiraţie, îl sfătui pe tatăl lor să cedeze.

— Cred că mama începe să înţeleagă că nu voi renunţa niciodată, spuse Rosalind fratelui ei cînd îl conduse la gară, de unde acesta urma să ia trenul înapoi spre Londra. Astăzi inspecta o casă – una foarte mică – în Close, şi tot făcea socoteli. Sper că, la un moment dat, va ceda şi tata. Deocamdată, chiar în această după-amiază mă voi întîlni din nou cu Barnaby la lady Scrimgour. Nu-i aşa că lady Scrim este o scumpă? Într-o zi m-am întîlnit cu ea în parc şi, cum eram abătută, m-a întrebat ce mi s-a întîmplat. După ce i-am povestit totul, a trimis o invitaţie la ceai duminica trecută, spunînd că mai chemase şi alţi prieteni tineri la o partidă de crochet. Desigur, mama nu a putut să refuze şi a trebuit să mă lase să merg. Barnaby fusese şi el invitat şi, în sfîrşit, ne-am petrecut după-amiaza împreună jucînd crochet pe pajiştea ladyei Scrim şi a fost pur şi simplu ceva dumnezeiesc.

Lui Jack Lavender nu-i trecuse niciodată prin minte că o partidă de crochet pe pajiştea ladyei Scrim poate fi raiul pe pămînt, dar îşi sărută sora de rămas-bun, sfătuind-o să nu renunţe la visul ei.

— Raiul îşi va deschide şi mai mult porţile după ce te vei căsători, spuse el înainte de plecare.

Prima dată cînd Cecily auzi de jaful de la bancă a fost cînd unchiul ei remarcă, într-o dimineaţă, că se părea a nu fi fost atît de mare precum se presupusese.

— Cînd s-a întîmplat? Întrebă ea, surprinsă.

— Prin iunie, cînd erai la Veneţia. L-au chemat pe Charles Pitsborough şi el a venit imediat.

— Probabil de-asta n-a mai venit să discute cu tine

— Să discute cu mine?! Despre ce?

Roşind puţin, Cecily îi povesti despre planul făcut de Charles.

— A spus că vine să discute cu tine imediat după întoarcerea mea. Dar, din moment ce n-a mai apărut, m-am gîndit că, probabil auzind de viitoarea căsătorie a mamei, se răzgîndise în privinţa planului făcut; fireşte, situaţia este acum diferită.

Generalul se plimbă, gînditor, de la fereastră înapoi.

— Şi vrei să cred că Pitborouth a mers după tine la Veneţia doar pentru a-şi expune planul? Prostii, copila mea. Individul acesta trebuie să fie îndrăgostit de tine.

— Nu, nici vorbă! Ţi-am spus acest lucru încă înainte de a pleca în excursie.

— Ştiu că mi-ai spus, dar asta a fost atunci. Draga mea, refuz să cred că un om bogat cum e Charles Pitborouth se deranjează să facă o călătorie atît de lungă doar ca să te facă să te răzgîndeşti în privinţa refuzului tău. Repet, individul este îndrăgostit.

— Te înşeli. Nu mi-a lăsat niciodată niciun dubiu.

— Dar tu? Ţii la el?

Privirea lui devenise stînjenitor de iscoditoare.

— Îl iubesc atît de mult, încît mă tem că aş accepta să locuiesc în casa lui în orice condiţii.

— E chiar atît de grav?

— Eşti şocat?

— Draga mea, nimic nu mă şochează, în afară de, să spunem, poate răutatea şi cruzimea. S-a purtat întotdeauna rece faţă de tine? N-a existat niciun moment în acel oraş atît de romantic, în care să fi lăsat să se-nţeleagă măcar puţin că ţine la tine?

În mintea Cecilyei reveni acel moment magic din restaurantul Florian, cînd el îi spusese că se va convinge că nu este un om nerezonabil şi privirile li se-ntâlniseră. Şi-apoi... contesa o prevenise că fratele ei avea să se împotrivească din răsputeri oricărui sentiment tandru, căci îi era teamă să mai rişte să iubească din nou.

— Nu ştiu. Poate că uneori am avut impresia că s-ar putea să însemn pentru el mai mult decît era dispus să recunoască şi să mă lase să cred. Cînd i-am sugerat să caute o altă fată în Milchester, mi-a spus că eu eram singura pe care o vrea. Dar, întotdeauna s-a purtat atît de oficial, atît de rece.

— Cred că e momentul să tragi o concluzie – indiferent care va fi aceasta. După-amiază, intenţionez să mă întîlnesc cu

Fullerton, să văd un cal pe care aş vrea să-l

cumpăr pentru sezonul de vînătoare. Locuieşte în apropiere de Oatesby şi, fiind sîmbăta, este foarte probabil ca Pitborouth să fi venit acasă mai devreme. Îi voi trimite un bilet prin care-l anunţ că doresc să-i fac o vizită, fără a menţiona că vei fi şi tu cu mine.

— Eu? Dar, unchiule Hump... nu vreau să vin şi eu.

— Este esenţial să fii şi tu. Îmbracă-te frumos. Voi spune lui Pringle să pregătească şareta la ora trei.

Veni imediat şi nota de răspuns din partea lui Charles; acesta scria că va fi încîntat să-l primească pe general la ora patru.

Îmbrăcată cu rochia pe care o purtase la restaurantul Florian şi purtînd o pălărioară foarte şic din pai, Cecily porni destul de sigură pe sine, dar cînd şareta se opri în faţa casei mari, trebui să facă eforturi disperate pentru a găsi curajul să sune din clopoţel.

Mă voi întoarce într-o oră, spuse generalul. Transmite complimentele mele domnului Pitborouth şi explică-i de ce sunt nevoit să întîrzii.

Condusă de majordom, Cecily străbătu holul enorm de la intrare. Casa în care intra pentru prima dată i se păru deopotrivă rece în semeţia ei, paradoxal, primitoare. Avea impresia că doamnele care fuseseră stăpînele acelei case o priveau critic de undeva din umbra timpului. O angajată, cum

avea să fie ea, nu putea face niciodată parte din familie.

Charles era la birou, în bibliotecă; scria o scrisoare şi, avînd în vedere coşul de gunoi plin cu hîrtii mototolite, se părea că nu-i era deloc uşor. Cînd majordomul anunţă numele ei, ridică imediat privirea, apoi, încet, se ridică şi el.

— Domnişoară Floyd... îl aşteptam pe unchiul tău.

— Vin să prezint scuze din partea lui, spuse ea dînd mîna cu el. A trebuit să meargă la domnul maior Fullerton ca să vadă un cal pe care intenţionează să-l cumpere şi va ajunge aici peste o oră. Între timp, m-am gîndit că putem discuta despre contractul nostru. Am auzit de jaful de la bancă – îmi pare foarte rău. Presupun că acesta a fost motivul pentru care n-ai venit să discuţi cu unchiul meu.

Era foarte mulţumită că reuşise să vorbească pe un ton rece şi că mîinile nu-i mai tremurau.

— Nu acesta a fost singurul motiv, începu el, privind-o pe gînduri. Jaful n-a fost atît de grav cum am crezut la început şi, în orice caz, nu m-ar fi reţinut. Am auzit însă că mama ta se recăsătoreşte şi pleacă împreună cu familia în Cheltenham, aşadar mi-am imaginat că nu mai există mobilul care te-a determinat să accepţi acea înţelegere a noastră. În definitiv, ai acceptat doar pentru familia ta. Tocmai îţi scriam că să-ţi spun că îmi retrag

propunerea.

— Ai înţeles greşit. Mama se va căsători cu sir Digby Logbarn în septembrie şi, la sfîrşitul acelei luni, cei doi fraţi şi sora mea vor pleca în Cheltenham. Eu n-am fost invitată să locuiesc cu ei şi nici n-aş merge. În concluzie, înţelegerea noastră rămîne valabilă. Nu ştiu încă unde se află Oficiul Stării Civile din Milchester, dar voi fi acolo la data pe care o vei stabili în octombrie, după care mă voi muta aici.

Expresia lui rămase neschimbată şi continuă s-o privească la fel de tăcut şi gînditor.

— Asta în cazul în care… nu te-ai răzgîndit.

— Nu. N-am avut niciun motiv s-o fac.

— Atunci, putem discuta mai amănunţit aspectele practice. Nu crezi că ar fi bine să discut cu menajera ta, înainte de sosirea unchiului, despre camerele în care urmează să locuiesc? Aş dori să le văd, ca să ştiu dacă ar fi eventual loc să-mi aduc cîte ceva de-acasă.

Pentru o clipă, Charles păru uşor stînjenit.

— Îmi pare rău, dar încă nu i-am spus despre intenţia noastră. Spune-mi… te-ar deranja dacă am avea o ceremonie religioasă?

Era atît de uimită, încît nu ştia ce să spună.

— O ceremonie religioasă?!

— Da. Vezi tu, oamenii se aşteaptă la aşa ceva… mătuşa mea şi ceilalţi. Nu e necesar să fie o slujbă lungă. Ar putea avea loc aici, în capelă de la

Oatesby, dacă n-ai nicio obiecţie.

Cecily nu-i putu răspunde. Se gîndi la jurămintele pe care Charles le făcuse celeilalte şi la modul în care aceasta le dispreţuise. Dincolo de răceala şi formalismul în care se învăluise, ca la adăpostul unei carapace, compasiunea şi dragostea pentru el îi umplură ochii de lacrimi.

— Te rog să mă ierţi, spuse el plin de remuşcare, aşezîndu-se imediat lîngă ea. Am spus ceva ce te-a supărat...

— Nu, nu, pur şi simplu o reacţie prostească din partea mea şi... uite că nu-mi pot găsi batista...

— Ia-o pe aceasta.

Cecily îşi şterse lacrimile, apoi, fară să vrea, observă iniţialele brodate cu atîta grijă de ea.

— Bine, dar... este a mea. Am pierdut-o în dimineaţa în care pictam în balconul ladyei Rînd.

— Da. Arăta ca un şcolar surprins în flagrant. Am găsit-o după ce te-am condus la hotel. Am intenţionat să ţi-o returnez, apoi m-am răzgîndit, poate pentru că doream să păstrez ceva ce-ţi aparţinea. Nu ştiu ce-o fi crezut bătrînul Rigby, valetul meu, dar de fiecare dată o scotea din costum la sfîrşitul zilei şi o punea alături de batista pregătită pentru ziua următoare. N-a spus niciodată nimic despre ea, şi nici eu, dar, cum nu poţi avea secrete faţă de el, cred că ştie, la fel de bine ca şi mine, că sunt îndrăgostit de tine.

Se ridică şi merse la fereastră, deşi probabil nu

vedea nimic din toată splendoarea florilor din grădină.

— Am fost atît de arogant şi m-am purtat atît de prosteşte, încît ştiu că am făcut să-ţi fie imposibil să ţii la mine, Cecily. Dar, poate cu timpul…

Cecily merse imediat la el.

— Ai făcut să-mi fie greu, Charles, dar nu imposibil.

Zîmbetul acela care-l tulburase de la bun început era din nou pe buzele ei.

— Vrei, te rog, să-ţi scoţi pălăria? Spuse el cu voce tremurîndă. Este foarte frumoasă, dar acul acela din ea riscă să-mi scoată un ochi.

Zîmbetul ei se transformă în rîs; era, într-adevăr, cel mai imprevizibil bărbat.

— Bine, dar de ce? Ce-ai de gînd să faci?

— Dă-ţi jos pălăria mai repede şi-ţi arăt. Cecily îşi scoase pălăria.

Domnişoara Pitborouth, văzînd că generalul întîrzie şi pierzîndu-şi răbdarea, trimise valetul să-l anunţe pe Charles că e gata ceaiul.

Valetul, un băiat nou angajat, se-ntoarse după cîteva minute, complet zăpăcit.

— I-ai spus stăpînului că e gata ceaiul?

— Da, doamnă, dar nu cred că m-a auzit.

— Cum adică, nu te-a auzit?

— E… o… domnişoară la el…

— O domnişoară?! În cazul acesta, merg să-l anunţ eu însămi.

Pe cît de hotărîtă pornise, pe atît de brusc se opri în pragul bibliotecii. Charles stătea într-un fotoliu, cu spatele la ea, iar pe genunchii săi, cu braţele în jurul gîtului şi cu capul pe umărul lui, era domnişoara Floyd.

Domnişoara Pitborouth merse în faţa lor şi aşteptă cam un minut pînă o observară. Cecily se ridică imediat, îmbujorată, pe cînd Charles nu părea deloc stînjenit.

— Ei bine, mătuşă Hannah, ţi-am urmat sfatul şi mi-am găsit o soţie.

— Era şi timpul.

Îl felicită şi o sărută pe Cecily.

— Draga mea, nici nu ştii ce te-aşteaptă, dar pot spune cu certitudine un lucru: Charles nu este un om nerezonabil.

— Asta i-am spus şi eu.

Apoi, luă mîna stîngă a Cecilyei şi-i puse pe inelar propriul lui inel cu sigiliu.

— Ca să mă asigur…

O urmară pe mătuşa Hannah în salon şi deşi încăperea era imensă, atmosfera deveni imediat intimă şi plăcută, plină de căldură.

Cînd veni generalul, nu după mult timp, spuse că nici nu mai era nevoie să le ureze fericire, întrucît aceasta se citea deja pe chipurile lor.

Janie primi încîntată vestea că o va avea pe Cecily ca viitoare mamă. La fel de bucuroasă se arătă şi bona care comentă vestea, cu mare

plăcere, cu doamna Bolingbroke, menajera.

— Pare o tînără foarte drăguţă şi amabilă, declară aceasta, impresionată de modul în care Cecily dăduse mîna cu ea, spunînd că speră să aibă ajutorul şi sprijinul ei mulţi ani de-acum înainte. Cred că va fi cea mai bună şi mai potrivită stăpîna în istoria familiei.

Cît despre reacţia familiei, telegrama din partea contesei o exprima cel mai sugestiv:" Fiţi binecuvîntaţi amîndoi. Miriam"

Cînd, în seara aceleiaşi zile, la cină, doamna Floyd văzu inelul cu sigiliu pe degetul Cecilyei, păru destul de nemulţumită, deşi generalul îi atrase atenţia că sir Digby avea să fie foarte mulţumit să aibă un bancher bogat în familie.

— Dar să-i dea inelul lui cu sigiliu!

— Îl voi purta pînă îl va înlocui cu verigheta.

— N-am mai auzit o asemenea meschinărie. Sir Digby a considerat că merit să port cel mai scump inel, cumpărat de la cel mai mare bijutier.

Şi pentru a întări cele spuse, flutură mîna pe care străluceau diamantele.

— Şi cînd vă căsătoriţi?

— După întoarcerea ta din călătoria de nuntă.

— Şi cine-ţi va face rochia de mireasă?

— Nu voi purta rochie de mireasă.

Cum doamna Floyd rămase mută de uimire, Cecily profită pentru a explica în continuare.

— Am discutat totul astăzi la ceai, nu-i aşa,

unchiule Hump?! Unchiul mă va conduce la altar şi voi fi îmbrăcată într-un taior de călătorie, pentru că, imediat după oficierea slujbei în capelă de la Oatesby, vom pleca la Londra. Va fi o vacanţă foarte scurtă – de sîmbăta pînă luni, pentru că luni, Charles va trebui să fie din nou la bancă.

— N-am mai auzit aşa ceva! Cred că nici lui sir Digby n-o să-i placă. Biata mea copilă, ce-ai făcut să fii pedepsită cu un astfel de bărbat? Nu inel de logodnă, nu rochie de mireasă, nu nuntă…

— Dar certificatul de căsătorie ţine loc de toate.

— Nu fi vulgară, Cecily. Nici măcar lună de miere… Şi unde vei merge luni?

— Acasă, la Oatesby.

— Mi se pare aproape indecent, se plînse doamna Floyd, din ce în ce mai contrariată de bucuria fiicei ei. Nu ştiu ce-i cu tine, dar am impresia că acea călătorie la Veneţia este de vină!

— Cred că nu eşti departe de adevăr, spuse generalul, făcînd cu ochiul nepoatei sale şi retrăgîndu-se să fumeze în linişte un trabuc.

— Veneţia, spuse Cecily avînd în priviri o strălucire că a unduirii apei, aşa cum o surprinsese în picturile sale, pe balconul ladyei Rînd, este cel mai romantic oraş!

Sfîrşit

Cel mai romantic oraș – așa descria Veneția Rosalind Lavender. Cum era conștientă de pericolul atracțiilor cărora fiica sa le putea cădea pradă, se gândi că avea nevoie de o însoțitoare în călătoria pe care o programaseră acolo. Cine alta ar fi fost mai potrivită să îndeplinească acest rol, decât Cecily Floyd, prietena sărăcăcios îmbrăcată, dar atât de înțeleaptă a Rosalindei?

Dar doamna Lavender nu știa că Cecily vedea această invitație ca pe un binevenit refugiu față de insistența cu care Charles Pitborough, un văduv bogat, îi propunea o căsătorie de conveniență doar pentru că avea nevoie de o amfitrioană....

PREȚ 7 LEI

ISBN: 978-973-121-095-7